

ผลสัมฤทธิ์ และเจตคติต่อการเรียน วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านทักษะการพูด
โดยใช้การแสดงละครของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจำปาศักดิ์

THIPPHAVANH KHANTHAPHONE

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

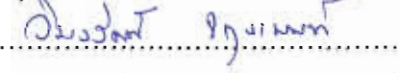
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

กรกฎาคม 2558

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์
ของ THIPPHAVANH KHANTHAPHONE ฉบับนี้แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ จตุรานนท์)

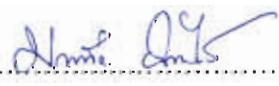

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(รองศาสตราจารย์ นลินี บำเรอราช)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุนทร บำเรอราช)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ จตุรานนท์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ นลินี บำเรอราช)

..... กรรมการ
(ดร.มณฑิเยร ชมดอกไม้)

คณะศึกษาศาสตร์อนุมัติให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยบูรพา

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร. วิชิต สุรัตน์เรืองชัย)

วันที่ 4 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2558

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยดีด้วยความกรุณา และความช่วยเหลืออย่างดียิ่ง จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิมลรัตน์ จตุรานนท์ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก รองศาสตราจารย์ นลินี บำเรอราช อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำแนวทางที่ถูกต้อง ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่อง ต่าง ๆ ด้วยความละเอียดที่ถ้วน และเอาใจใส่ด้วยดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบ ขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเรื่องมือทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ ในการตรวจสอบ รวมทั้งคำแนะนำแก้ไขเรื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้มีคุณภาพ นอกจากนี้ยังได้รับความอนุเคราะห์จาก คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจ่าปาศักดิ์ ตลอดจนเพื่อนครู และนักศึกษาสาขาวิชา ภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บ รวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณสำนักงานความร่วมมือ เพื่อพัฒนาระหว่างประเทศ (สพร.) ที่ได้ให้ ทุนอุดหนุนการศึกษาในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ครอบครัว คณาจารย์ รุ่นพี่ และเพื่อนทุกคน ที่มีส่วนช่วยเหลือ ให้กำลังใจ และสนับสนุนผู้วิจัยเสมอมา

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูแก่เวทิตา แด่บุพการี บุรพจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านทั้งในอดีตและปัจจุบัน ที่ทำให้ผู้วิจัยเป็นผู้มีการศึกษา และประสบความสำเร็จมาจนตราบเท่าทุกวันนี้

THIPPHAVANH KHANTHAPHONE

55910006: สาขาวิชา: หลักสูตรและการสอน; กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน)

คำสำคัญ: การแสดงละคร/ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน/ เจตคติ

THIPPHAVANH KHANTHAPHONE: ผลสัมฤทธิ์ และเจตคติต่อการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านทักษะการพูด โดยใช้การแสดงละคร ของนักศึกษาสาขาวิชา ภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจำปาศักดิ์ (LEARNING ACHIEVEMENT AND ATTITUDE TOWARDS ORAL ENGLISH COMMUNICATION LEARNING USING DRAMA OF THE THIRD YEAR ENGLISH MAJOR STUDENTS AT FACULTY OF EDUCATION CHAMPASACK UNIVERSITY) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: วิมลรัตน์ จตุรานนท์, ค.ด., นลินี บำเรอราช, C.A.G.S., 210 หน้า, ปี พ.ศ. 2558

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดโดยการจัดการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดโดยใช้การแสดงละครกับการจัดการเรียน การสอนแบบปกติ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย จำปาศักดิ์ และเพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสารด้านการพูดโดยใช้การแสดงละคร กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาสาขาวิชา ภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจำปาศักดิ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โดยทำการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) จับสลากเลือกห้องเรียนเป็นกลุ่มทดลอง I ห้องเรียน จำนวน 30 คน กลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด 2 แบบ คือ แบบปกติ และแบบใช้การแสดงละคร แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด แบบวัดทักษะการพูด แบบวัดเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ Independent *t-test*

ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 กลุ่มที่จัด การเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละครสูงกว่า กลุ่มที่จัดการเรียนการสอนแบบปกติ อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารด้านการพูดโดยใช้การแสดงละคร อยู่ในระดับดี

55910006: MAJOR: CURRICULUM AND INSTRUCTION; M.Ed.
(CURRICULUM AND INSTRUCTION)

KEYWORDS: DRAMATIZATION/ ARCHIEVEMENT/ ATTITUDE

THIPPHAVANH KHANTHAPHONE: LEARNING ACHIEVEMENT AND
ATTITUDE TOWARDS ORAL ENGLISH COMMUNICATION LEARNING USING DRAMA
OF THE THIRD YEAR ENGLISH MAJOR STUDENTS AT FACULTY OF EDUCATION
CHAMPASACK UNIVERSITY. ADVISORY COMMITTEE:

WIMONRAT CHATHURANON, Ph.D., NALINEE BUMRERRAJ, C.A.G.S. 210 P. 2015

The purposes of this research were to compare students' English speaking achievement learning with dramas and a conventional teaching, and to study students' attitudes toward teaching English communication by using dramas. The participants were 60 third year English major students at Faculty of Education, Champasack University. The participants were selected by purposive sampling and divided into two groups: an experimental group (n= 30) and a control group (n= 30). The research instruments were the drama lesson plans, the conventional lesson plans, an oral English communication test, and an attitude test towards teaching English communication by using dramas. The data were analyzed by using independent t-test

The results of the study were that the third year English major students at Faculty of Education, Champasack University, who learned with dramas, had significantly score higher than that of students learned by the conventional teaching method at the .01 level. The students' attitude towards teaching English communication by using dramas was highly positive.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ฉ
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ช
สารบัญ.....	ฅ
สารบัญตาราง.....	ญ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
สมมติฐานการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา.....	10
พื้นฐานความเชื่อในเรื่องการจัดการเรียนรู้ภาษา.....	11
แนวคิดการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	20
การเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร.....	37
การวัดผลและการประเมินผลความสามารถในการพูด.....	48
เจตคติต่อการเรียน.....	51
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	58
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	63
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	63
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	64
วิธีการสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ.....	64
วิธีการดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล.....	72
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	73

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	77
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	77
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	78
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	78
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	84
สรุปผลการวิจัย.....	84
อภิปรายผลการวิจัย.....	84
ข้อเสนอแนะ.....	90
บรรณานุกรม.....	92
ภาคผนวก.....	96
ภาคผนวก ก.....	97
ภาคผนวก ข.....	104
ภาคผนวก ค.....	154
ภาคผนวก ง.....	182
ภาคผนวก จ.....	199
ประวัติผู้วิจัย.....	210

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดวัดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดของนักศึกษากลุ่มทดลองที่เรียน โดยใช้การแสดงละคร และกลุ่มควบคุมที่เรียน โดยแบบปกติ ก่อนการทดลอง..... 78
2	คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดวัดจากแบบวัดทักษะการพูดของนักศึกษากลุ่มทดลองที่เรียน โดยใช้การแสดงละคร และกลุ่มควบคุมที่เรียน โดยแบบปกติแบบปกติ ก่อนการทดลอง..... 79
3	คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ ด้านการพูดวัดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดของนักศึกษากลุ่มทดลองที่เรียน โดยใช้การแสดงละคร และกลุ่มควบคุมที่เรียน โดยแบบปกติ หลังการทดลอง..... 79
4	คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ ด้านการพูดวัดจากแบบวัดทักษะการพูดของนักศึกษากลุ่มทดลองที่เรียน โดยใช้การแสดงละคร และกลุ่มควบคุมที่เรียน โดยแบบปกติ หลังการทดลอง..... 80
5	คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดวัดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดสำหรับนักศึกษากลุ่มทดลองที่เรียน โดยใช้การแสดงละคร ก่อนและหลังการทดลอง..... 80
6	คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ ด้านการพูดวัดจากแบบวัดทักษะการพูดสำหรับนักศึกษากลุ่มทดลองที่เรียน โดยใช้การแสดงละคร ก่อนและหลังการทดลอง..... 81
7	คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของเจตคติแต่ละด้านสำหรับนักศึกษากลุ่มทดลองที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร..... 81
8	คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของเจตคติของนักศึกษา กลุ่มทดลองที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร..... 82
9	แบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละครของนักศึกษา..... 180
10	การวิเคราะห์ความสอดคล้อง จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กระบวนการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผลของแผนการจัดการเรียนการสอนที่ 1 ชั้นเตรียมการ..... 183

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
11 การวิเคราะห์ความสอดคล้อง จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหากระบวนการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผลของแผนการจัดการเรียนการสอน ที่ 2 ชั้นตอนการศึกษาบทละครและเลือกผู้แสดง.....	185
12 การวิเคราะห์ความสอดคล้อง จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหากระบวนการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผลของแผนการจัดการเรียนการสอน ที่ 3 ชั้นศึกษาบทซอ้มการแสดง เตรียมวัสดุอุปกรณ์และผู้ชมการแสดง.....	187
13 การวิเคราะห์ความสอดคล้อง จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหากระบวนการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผลของแผนการจัดการเรียนการสอน ที่ 4 ชั้นแสดง.....	189
14 การวิเคราะห์ความสอดคล้อง จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหากระบวนการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผลของแผนการจัดการเรียนการสอน ที่ 5 ชั้นอภิปรายและสรุป.....	191
15 การวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของแบบวัด ทักษะการพูด.....	193
16 การวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด.....	194
17 การวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละคร กับจุดประสงค์การจัดการเรียนรู้.....	197
18 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด....	198
19 คะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดวัดจากแบบวัดทักษะการพูด ก่อนการทดลอง ของกลุ่ม ทดลอง และกลุ่มควบคุม (คะแนนเต็ม 25 คะแนน)	200
20 คะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดวัดจากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด ก่อนการทดลอง ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม (คะแนนเต็ม 45 คะแนน)	201
21 คะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดวัดจากแบบวัดทักษะการพูด ก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มควบคุม (คะแนนเต็ม 25 คะแนน)	202
22 คะแนนผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษวัดจากแบบทดสอบทักษะการพูด ก่อนและ หลังการทดลองของกลุ่มทดลอง (คะแนนเต็ม 25 คะแนน)	203

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
23	คะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดวัดจากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด ก่อนและ หลังการทดลองของกลุ่มควบคุม (คะแนนเต็ม 45 คะแนน) 204
24	คะแนนผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษวัดจากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง (คะแนนเต็ม 45 คะแนน) 205
25	การคำนวณค่าคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ ด้านการพูด โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดของนักศึกษากลุ่มทดลอง ที่เรียน โดยใช้ในการแสดงละคร และกลุ่มควบคุมที่เรียน โดยแบบปกติ หลังการทดลอง.... 206
26	การคำนวณคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ ด้านการพูด โดยใช้แบบวัดทักษะการพูดของนักศึกษากลุ่มทดลองที่เรียน โดยใช้ การแสดงละคร และกลุ่มควบคุมที่เรียน โดยแบบปกติ หลังการทดลอง..... 207
27	การคำนวณคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ ด้านการพูดวัดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดสำหรับนักศึกษา กลุ่มทดลองที่เรียน โดยใช้ในการแสดงละคร ก่อนและหลังการทดลอง..... 208
28	การคำนวณคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ ด้านการพูด โดยใช้แบบวัดทักษะการพูดสำหรับนักศึกษากลุ่มทดลองที่เรียน โดยใช้ในการแสดงละคร ก่อนและหลังการทดลอง..... 209

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาของโลกที่มีความสำคัญ และมีความจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะในการติดต่อสื่อสาร และศึกษาหาความรู้ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาย่อมทำให้การดำเนินกิจการต่าง ๆ ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ทั่วโลกใช้ในการสื่อสาร โดยเฉพาะการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพ ธุรกิจต่าง ๆ ในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดจึงนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญ และจำเป็นมาก เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นได้เข้าใจ และจะช่วยให้การอ่าน และเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตามทักษะการพูดสื่อสารเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อน และเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานานไม่ใช่เกิดจากการเข้าใจ และจดจำ การสื่อสารเป็นความพยายามของมนุษย์ที่ต้องการจะแลกเปลี่ยนความคิด ความรู้สึกระหว่างกัน นอกจากจะแลกเปลี่ยนความรู้สึกระหว่างกันแล้วยังทำให้เกิดความเข้าใจอันดีขึ้นในสังคมนั้น ๆ ด้วย การสื่อสารจึงเป็นกระบวนการที่มนุษย์ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดเห็นของตนเองไปยังบุคคลอื่น โดยผ่านทางสัญลักษณ์ต่าง ๆ สามารถแสดงสีหน้า หรือใช้ท่าทางประกอบเพื่อแสดงอารมณ์ และความรู้สึก โดยเฉพาะเมื่อผู้พูดอยู่ต่อหน้าผู้ฟัง เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายดังกล่าวได้เด่นชัดขึ้น (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539, หน้า 167; พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2539, หน้า 2; เสถียร แป้นเหลือ, 2541, หน้า 9; นิพนธ์ ทิพย์ศรีนิมิต, 2542, หน้า 3)

สรุปได้ว่า ทักษะการพูด เป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้อื่นได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด เป็นพฤติกรรมที่มนุษย์แสดงออกเพื่อแสดงปฏิกิริยาตอบโต้ผู้อื่น หรือใช้ถ้อยคำเพื่อโน้มน้าวผู้อื่นให้คล้อยตามตนเอง มีความสำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพ ธุรกิจต่าง ๆ และในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบันคงไม่อาจปฏิเสธได้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลของโลกที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย และเข้ามามีบทบาทสำคัญในวิถีชีวิตของผู้คนจำนวนมากไม่น้อย จากอิทธิพลของความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี และการสื่อสาร ส่งผลให้ภาษาอังกฤษยิ่งทวีความสำคัญมาก

ยิ่งขึ้นเพราะถือเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร การศึกษาค้นคว้าแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย รวมถึงการประกอบอาชีพ โดยเฉพาะทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นมากในการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นที่นิยมอย่างกว้างขวางในปัจจุบัน โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษา โดยเฉพาะทักษะการพูดตามสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด ซึ่งผู้เรียนจะต้องฝึกฝนความสามารถในการใช้ศัพท์ การออกเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์ โครงสร้างประโยค พร้อมกันนี้นักศึกษายังต้องทราบถึงการใช้ภาษาท่าทาง อากัปกิริยาต่าง ๆ ที่แสดงออกทางการสื่อสาร และเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

มหาวิทยาลัยจำปาศักดิ์ ได้จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจากการศึกษาผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดของนักศึกษาประจำปี 2555, 2556 และจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยจำปาศักดิ์ พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในด้านการพูดอยู่ในระดับไม่น่าพึงพอใจเท่าที่ควร สืบเนื่องมาจากความสามารถสื่อสารกับต่างประเทศ หรืออาจารย์อาสาสมัครสอนจากต่างประเทศยังไม่ได้อย่างชัดเจน และดีพอนึ่งเนื่องจากไม่ค่อยมีโอกาสนี้จะมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้ภาษาในการพูดสื่อสารในชั้นเรียนขณะที่กำลังเรียน ซึ่งเนื่องมาจากกระบวนการสอนในชั้นเรียนยังคงเน้นการเรียนไวยากรณ์ และทักษะการอ่านมากกว่าทักษะการพูด ส่วนพฤติกรรมการสอนของครูก็มักมุ่งที่จะเน้นให้นักศึกษาสอบผ่านเกณฑ์ได้ โดยที่ครูสอนภาษาจำนวนมากยังคุ้นเคยกับรูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบดั้งเดิม เช่นการสอนไวยากรณ์ ครูอธิบายกฎการใช้ภาษาพร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ นักศึกษามีหน้าที่ฟังแล้วลอกกฎเกณฑ์นั้น ๆ พยายามทำความเข้าใจและจดจำ จากนั้นก็ทำแบบฝึกหัด จึงทำให้นักศึกษาไม่มีการฝึกพูดและฟังภาษาอังกฤษในชั้นเรียน นักศึกษาขาดการฝึกฝนใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่คล้ายของจริง

โดยจุดประสงค์อันดับแรกในการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศนั้น คือ การใช้ภาษาให้คล่องแคล่วเพื่อการสื่อสารได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาให้มากที่สุด อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนจะประสบผลตามเป้าหมายมิได้เลยหากขาดความรู้สึที่ดีต่อการเรียน แรงจูงใจในการเรียน และการฝึกในสถานการณ์จริง (สุมิตรา อังควัฒนกุล, 2539, หน้า 154) การจัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละคร ในการสอนภาษาอังกฤษ มิได้มีจุดเน้นที่การแสดงเท่านั้น แต่มีการใช้ประโยชน์จากบทละคร (Scripts) ในทุกขั้นตอนของการดำเนินกิจกรรมเป็นสำคัญ กิจกรรมการละครจึงสามารถใช้ เพื่อฝึกความเข้าใจการอ่าน ความเข้าใจการฟัง การเรียนรู้คำศัพท์ และรูปแบบประโยค ความคล่องแคล่วในการพูด ตลอดจนสร้างเสริมความตระหนักในตนเอง และความร่วมมือระหว่างผู้เรียน

การเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร คือ กระบวนการเรียนรู้หนึ่งที่จะสามารถทำให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ เป็นกระบวนการที่ให้ผู้เรียนได้แสดงละครในลักษณะต่าง ๆ ตามที่ครูต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามเนื้อหา และบทละครที่ได้กำหนดไว้ตั้งแต่ต้นจนจบ ผู้เรียนจะต้องแสดงบทบาท หรือสมมุติว่าตนเองเป็น หรือสร้างเป็นตัวเขาเอง หรือบุคคลอื่นในตัวละครตัวใดตัวหนึ่ง โดยจะต้องแสดงบทบาทการใช้ภาษาแสดงสีหน้าท่าทางการเคลื่อนไหว ประกอบตามบทละครที่กำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว และผู้แสดงจะไม่นำเอาบุคลิกภาพ และความรู้สึกนึกคิดของตนเองเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งจะมีส่วนทำให้เกิดผลเสียต่อการแสดงบทบาทนั้น ๆ วิธีการนี้จะทำให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในการที่จะเข้าใจในความรู้สึก เหตุผล และพฤติกรรมของผู้อื่น และสามารถจดจำเรื่องราวนั้น ได้นาน ซึ่งการใช้ละครในการจัดการเรียนการสอน เหมาะสมกับการพัฒนาทักษะการพูด เพราะเป็นการฝึกให้นักศึกษาได้แสดงคามบทบาทที่ตนเองได้รับ ซึ่งเป็นการเล่นที่เห็นภาพชัดเจน จะต้องเคลื่อนไหวสนุกรอบตลอดเวลา ละครกลายเป็นตัวกลางในการส่งผ่านบทเรียนไปยังผู้เรียนได้อย่างดี การจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร จึงเป็นวิธีการที่เหมาะสมกับการพัฒนาทักษะการพูด ทำให้นักศึกษาได้จดจำภาษาที่ใช้ในการแสดง และสามารถนำไปปรับใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ ได้ด้วย (สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ, 2545, หน้า 64) การละครได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษา และได้รับความสนุกไปพร้อม ๆ กัน กิจกรรมการละครช่วยจูงใจให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะทั้งสี่ ฟัง พูด อ่าน เขียน โดยเฉพาะการพูดเพื่อสื่อสาร แม้แต่ผู้ที่มีขีดจำกัดในการใช้ภาษาก็สามารถสื่อสารได้ผ่านอวจนภาษา (Nonverbal communication) ได้แก่การเคลื่อนไหวร่างกาย การวาดมือประกอบ การแสดงสีหน้า เป็นต้น นอกจากนี้ยังช่วยลดความเครียดในการเรียนภาษาอีกด้วยทำให้ผู้เรียนพูดได้เร็วขึ้น เนื่องจากผู้เรียนสามารถเดาความหมาย ฝึกการใช้รูปประโยคจากสถานการณ์ในชีวิตจริงผ่านการซ้อมบทละคร (Griva, 2007, p. 31, Hines, 2005, p. 27, Zalta, 2006, p. 24-25 อ้างถึงใน วชิระ จันทราช, 2551)

จากประโยชน์ของกิจกรรมการละครดังกล่าว ผู้วิจัยมีความเชื่อว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด โดยใช้การแสดงละคร ช่วยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีการติดต่อสัมพันธ์กันทั้งด้านการสื่อสาร เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองจากประสบการณ์ทำกิจกรรม สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้นอกห้องเรียนอย่างที่มีผู้เข้าใจความหมายของภาษา ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาค้นคว้าผลสัมฤทธิ์ และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดโดยใช้การแสดงละครของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจฬาลงกรณ์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด ระหว่างการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ การแสดงละครกับการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจัมปาศักดิ์
2. เพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจัมปาศักดิ์ ที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร มีผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด ของนักศึกษาที่จัดการเรียนการสอนแบบปกติ

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การแสดง ละคร เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดต่อไป
2. เป็นแนวทางให้แก่ครูเลือกใช้เทคนิคการสอน เพื่อปรับปรุง และพัฒนาการจัด การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด ให้มีประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรต่อไป
3. เป็นแนวทางสำหรับครูในการทำการวิจัยเกี่ยวกับการสอน โดยใช้การแสดงละคร เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด ยึดตามหลักสูตรปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 ซึ่งเลือกมา 1 หน่วย ได้แก่ Everyday english in conversations ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหา

- 1.1 Unit 1: Getting to know you
- 1.2 Unit 2: Getting to know more about you
- 1.3 Unit 3: Food and cooking
- 1.4 Unit 4: Relationships

1.5 Unit 5: Earning a living

1.6 Unit 6: Leisure time

2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจัมปาศักดิ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 60 คน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจัมปาศักดิ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 60 คน โดยทำการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) จับสลากเลือกห้องเรียนเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน กลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน

3 ระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลจำนวน 5 สัปดาห์ ใช้เวลาสอนจำนวน 10 คาบเรียน สัปดาห์ละ 2 คาบเรียน คาบเรียนละ 1.30 ชั่วโมงรวมทั้งหมด 15 ชั่วโมงไม่รวมเวลาที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

4 ตัวแปรที่ศึกษา

4.1 ตัวแปรอิสระ: การจัดการเรียนการสอน 2 วิธี ได้แก่

4.1.1 การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดโดยใช้การแสดงละคร

4.1.2 การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดแบบปกติ

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

4.2.1 ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด

4.2.2 เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละคร

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ทักษะการพูด หมายถึง การถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรูสึกให้ผู้อื่นได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด เป็นพฤติกรรมที่มนุษย์แสดงออกเพื่อแสดงปฏิกิริยาตอบโต้ผู้อื่น หรือใช้ถ้อยคำเพื่อโน้มน้าวผู้อื่นให้คล้อยตามตนเอง มีความสำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ และในการจัดการเรียนการสอนภาษา

2. การแสดงละคร หมายถึง ภาระงานที่นักศึกษาฝึกอย่างอิสระ โดยที่ครูหรือนักศึกษา สร้างสถานการณ์ตามวัตถุประสงค์ของเนื้อหา โดยมีขั้นเตรียมการ ขั้นศึกษาบทละคร และเลือก ผู้แสดง ขั้นศึกษาบทซ้อมการแสดง ขั้นแสดง ขั้นอภิปราย และสรุป และให้นักศึกษาแบ่งกลุ่ม ดำเนินการสวมบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนด มีการเขียนบท (Script) จัดฉาก อุปกรณ์ประกอบ ฉาก ฝึกซ้อมการแสดง และนำมาจัดการแสดง

3. การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดโดยใช้การแสดง ละคร หมายถึง การดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามวัตถุประสงค์ที่ผู้วิจัยได้สร้างแผนการจัดการเรียนการสอน โดยประยุกต์มาจากการสอนการละคร โดยมีขั้นตอนการสอนตามแนวการสอน ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 5 ขั้นตอนใหญ่ ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ/ ชี้นำ (Lead in)

1.1 ผู้สอน และผู้เรียนร่วมกันอภิปรายถึงวัตถุประสงค์ของการที่จะใช้บทละคร เพื่อการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด

1.2 ผู้สอนเตรียมบทละครไว้ให้ผู้เรียนแสดงตั้งแต่ต้นจนจบ โดยอาจให้โอกาส ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือกเรื่องราวที่จะแสดงบทพูดของตัวละครต่าง ๆ

1.3 ผู้สอน และผู้เรียนร่วมกันศึกษาเนื้อหา เรื่องราวจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้ ได้เนื้อหา เรื่องราวที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด หรืออาจต้องแสวงหาผู้ที่มีความรู้ และ ประสบการณ์ หรือความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ มาให้คำปรึกษา

2. ขั้นศึกษาบทละคร และเลือกผู้แสดง/ ชี้นำเสนอ (Presentation)

2.1 ผู้สอน และผู้เรียนร่วมกันศึกษา และทำความเข้าใจบทละคร

2.2 ผู้สอน และผู้เรียนช่วยกันพิจารณาคัดเลือกผู้แสดง โดยคำนึงถึง ความเหมาะสม ความสามารถของผู้เรียนกับบทบาทที่จะมอบให้แสดง ควรจะเลือกผู้ที่มี บุคลิกลักษณะตรงกับเรื่อง และมีความสามารถที่จะตีบทแตก รวมทั้งผู้แสดงต้องสมัครใจ หรือ เต็มใจที่จะแสดงด้วย

3. ขั้นศึกษาบท ซ้อมการแสดง เตรียมวัสดุอุปกรณ์ และผู้ชมการแสดง/ ขั้นฝึก (Practice)

3.1 ผู้แสดงแต่ละคนจะต้องศึกษาเรื่องราว และบทบาทของตนให้ลึกซึ้ง จดจำ และฝึกซ้อมบทของตนให้คล่อง

3.2 จัดให้มีการฝึกซ้อมร่วมกัน เพราะหลังจากฝึกซ้อมแล้ว บางกรณีอาจจะมีความจำเป็นต้องเปลี่ยนผู้แสดง หากพบว่าผู้ที่ถูกเลือกไว้ไม่มีความสามารถแสดงได้ดีพอที่จะสื่อ ความหมายได้ตรงกับเรื่องราว หรือเนื้อหาที่เป็นจุดประสงค์สำคัญของการเรียนรู้

3.3 ผู้สอนควรจัดแบ่งงาน หรือมอบความรับผิดชอบให้แก่ผู้เรียนที่ไม่ได้แสดง เพราะโดยปกติการเรียนรู้โดยการใช้แสดงละครนั้น ผู้เรียนจะไม่ได้แสดงทั้งหมด ผู้ที่ไม่ได้แสดงก็จะเป็นผู้ชมการแสดง

4. ชั้นแสดง/ ชั้นนำไปใช้ (Production)

4.1 ผู้แสดงจะต้องตั้งใจทำการแสดงตามบทบาท และขั้นตอนที่กำหนดให้ดีที่สุด

4.2 ผู้สอน และผู้ชมการแสดงควรชมการแสดงด้วยความตั้งใจ ให้กำลังใจผู้แสดง เช่น ปรบมือ

4.3 ผู้ชมจะต้องตั้งใจสังเกตการณ์แสดงในประเด็นที่สำคัญ ๆ ที่ผู้สอนแนะนำ

5. ชั้นอภิปรายและสรุป/ ชั้นสรุป (Wrap up)

ผู้สอน และผู้เรียนอภิปรายร่วมกัน โดยมุ่งถึงการอภิปรายเรื่องราวที่แสดงออกมา ความสามารถของผู้แสดง และประเด็นที่เป็นเนื้อหาสาระสำคัญของการเรียนรู้

4. การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดแบบปกติ หมายถึง การดำเนินการจัดการเรียนการสอนตาม 5 ขั้นตอนของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ใช้โดยทั่วไป ประกอบด้วย กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนที่ปรากฏในขั้นการสอนต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

4.1 ขั้นนำ (Lead in) ในขั้นนี้ครูจะต้องตั้งคำถาม หรือซักถามเกี่ยวกับเรื่องที่ครูจะสอนในเรื่องต่อไป

4.2 การนำเสนอ (Presentation) เป็นการนำเสนอเนื้อหาใหม่ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ หมายความว่า ความหมายของคำศัพท์ รูปแบบประโยคใหม่

4.3 ขั้นฝึก (Practice) ผู้เรียนเกิดทักษะในการใช้โครงสร้างประโยคที่จำเป็นสำหรับการสื่อสาร หรือข้อความทางภาษาที่เป็นที่ยอมรับ รวมทั้งพัฒนารูปแบบของประโยค โดยเชื่อมโยงกับความหมาย

4.4 ขั้นการนำไปใช้ (Production) ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้ตรงตามจุดมุ่งหมาย ถ่ายทอดข่าวสารได้ตามความจำเป็น

4.5 ขั้นสรุป (Wrap up) เป็นขั้นสุดท้ายของการจัดการเรียนการสอนในแต่ละชั่วโมง จุดประสงค์ คือ เพื่อสรุปสิ่งที่เรียนแล้ว กิจกรรมที่เสนอแนะไว้ว่าจะเป็นการนำเสนอรายงานกลุ่ม ทำแบบฝึกหัดเพื่อสรุปความรู้ หรือเล่นเกมเพื่อทดสอบสิ่งที่เรียนมาแล้ว

5. นักศึกษาหมายถึง ผู้เรียนที่กำลังศึกษาอยู่สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจัมปาศักดิ์

6. ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด หมายถึง ความรู้ความสามารถของนักศึกษาในการพูดภาษาอังกฤษหลังจากการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดโดยใช้ การแสดงละคร และการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดแบบปกติ วัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด จำนวน 1 ฉบับเป็นแบบทดสอบปรนัย และแบบ วัดทักษะการพูด (Oral test) จำนวน 1 ฉบับ

7. เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้ การแสดงละคร วัดได้จากการตอบแบบวัดเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน โดย ใช้การแสดงละครที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

8. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด หมายถึง ชุดข้อคำถามที่ใช้ในการวัด ความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษทั้งก่อนและหลังการเรียนของนักศึกษาที่จัดกิจกรรม การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด โดยแบบปกติ และโดยใช้ แสดงละคร เป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 45 ข้อ

9. แบบวัดทักษะการพูด หมายถึง ชุดข้อคำถามที่กำหนดขึ้นตามสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อ ใช้ถามผู้เรียน แล้วให้ผู้เรียนแสดงความสามารถด้านการพูด มีจำนวน 10 ข้อ ซึ่งเป็นข้อคำถามที่ ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามเนื้อหา และจุดประสงค์ของการเรียนรู้

10. แบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละคร หมายถึง แบบวัด ความรู้สึกอารมณ์ของนักศึกษาในเชิงบวก ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสารด้านการพูด โดยใช้การแสดงละคร ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยประกอบมี ด้านกิจกรรม ด้าน เนื้อหา ด้านประโยชน์ และการนำไปใช้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัย ผลสัมฤทธิ์ และเจตคติต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดโดยใช้การแสดงละครสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจัมปาศักดิ์ ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้วิชาภาษา
2. พื้นฐานความเชื่อในเรื่องการจัดการเรียนการสอนภาษา
3. แนวคิดการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.1 ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.2 ลักษณะสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.3 กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
4. การจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร
 - 4.1 ความหมายการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร
 - 4.2 วัตถุประสงค์
 - 4.3 องค์ประกอบ
 - 4.4 ลักษณะการแสดงละครเพื่อการเรียนรู้
 - 4.5 ลักษณะการแสดงละครเวที
 - 4.6 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน
 - 4.7 คุณค่าของละครในการจัดการเรียนการสอนภาษา
5. การวัดและการประเมินผลความสามารถในการพูด
 - 5.1 มาตรฐานวัดปฏิสัมพันธ์ในการพูด (Oral interaction assessment scale band)
6. เจตคติ
 - 6.1 ความหมายของเจตคติ
 - 6.2 ลักษณะของเจตคติ
 - 6.3 องค์ประกอบของเจตคติ
 - 6.4 การวัดเจตคติ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

7.1 งานวิจัยในประเทศ

7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้วิชาภาษา

แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้วิชาภาษาที่สองที่ได้รับความสนใจมาก คือ แนวคิดของ แครชเชน (Krashen, 1987, pp. 35-40 อ้างถึงใน ประเทือง ใจหาญ, 2546, หน้า 11-12) ซึ่งได้กล่าวถึง สมมติฐานการเรียนรู้ภาษาที่สองไว้ 5 ประการ สรุปได้ดังนี้

1. สมมติฐานเกี่ยวกับการเรียน และการรู้ภาษา (The acquisition-learning hypothesis) มีสาระสำคัญว่า กระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองของคนเรามี 2 แบบ คือ การรู้ภาษา (Language acquisition) เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นเหมือนกับการเรียนรู้ภาษาแม่ เป็นการเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว (Subconscious) ผู้เรียนจะไม่ได้คิดว่ากำลังเรียนภาษาอยู่ เพราะมุ่งที่จะใช้เพื่อการสื่อสาร และไม่เน้นเรื่องของกฎเกณฑ์ภาษา จึงมักไม่รู้ว่าได้เรียนกฎเกณฑ์ของภาษาไปแล้ว และเมื่อได้ยินภาษาที่ผิดจะรู้สึกได้ แต่ไม่สามารถบอกได้ว่าผิดกฎข้อไหน ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่เป็นธรรมชาติ และไม่เน้นทางการ ส่วนแบบที่สอง คือ การเรียนภาษา (Language learning) เป็นการเรียนรู้ภาษาแบบเป็นทางการ ในลักษณะที่รู้ตัว (Conscious) เรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาเป็นหลัก ทำให้สามารถอธิบายกฎเกณฑ์ของภาษาได้ แต่ไม่มีการใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตประจำวัน

2. สมมติฐานเกี่ยวกับขั้นตอนในการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (The natural order hypothesis) มีสาระสำคัญว่า การรู้ภาษานั้นเป็นไปอย่างมีขั้นตอน ผู้เรียนจะเรียนรู้โครงสร้างบางอย่างก่อนโครงสร้างอื่น ๆ เช่น เด็กจะเรียนรู้หน่วยคำประเภทพหูพจน์ /-s/ และที่แสดงกริยาที่กำลังดำเนินอยู่ /-ing/ ก่อนที่จะเรียนรู้หน่วยคำ /-s/ ที่แสดงความสอดคล้องระหว่างประธานและกริยา และการใช้ /'s/ ที่แสดงความเป็นเจ้าของ

3. สมมติฐานเกี่ยวกับกลไกทดสอบภาษา (The monitor hypothesis) มีสาระสำคัญว่า การรู้ภาษา และการเรียนภาษานำไปใช้ประโยชน์ได้ต่างกัน โดยที่การรู้ภาษาจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตจริงได้คล่องแคล่ว ส่วนการเรียนภาษามีประโยชน์ช่วยในการตรวจสอบความถูกต้องของภาษา หรือทำหน้าที่เป็นกลไกทดสอบภาษา ในชีวิตประจำวัน การเรียนภาษาซึ่งเป็นการเรียนกฎเกณฑ์นำไปใช้ประโยชน์ได้ไม่มากนัก เพราะมีเงื่อนไข 3 ประการ คือ ต้องใช้เวลาสำหรับการตรวจสอบทำให้พูดได้ช้า ต้องมุ่งความสนใจไปที่รูปแบบภาษาทำให้เกิดเนื้อหาที่จะพูดมีความสำคัญลดลงไป และต้องรู้กฎเกณฑ์ทางภาษา ซึ่งมีอยู่มากมายจึงเป็นเรื่องที่ทำไต่ยาก

4. สมมติฐานเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลทางภาษา (The input hypothesis) มีสาระสำคัญว่า ข้อมูลทางภาษาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนต้องเป็นข้อมูล que ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ (Comprehensible input) เป็นข้อมูลที่มีความหมาย มีเนื้อหาที่น่าสนใจ และเกี่ยวข้องกับ ผู้เรียน โดยที่ เนื้อหาของข้อมูลภาษาต้องมีความรู้ หรือเพิ่มความรู้ในลักษณะ $I + 1$ ขึ้นไปเรื่อย ๆ

5. สมมติฐานเกี่ยวกับการกรองทางจิตใจ (The affective filter hypothesis) มีสาระสำคัญว่า ปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง คือ ปัจจัยด้านเจตคติ อาทิ เช่น แรงจูงใจ ความวิตกกังวล ซึ่งเป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริม หรือขัดขวางการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน ได้แม้ ผู้เรียนจะได้รับรู้ข้อมูลที่เขาสามารถเข้าใจได้ก็ตาม

จากสมมติฐานทั้ง 5 ประการ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 25) ได้สรุปไว้ว่า การเรียนรู้ภาษานั้นมี 2 แบบ คือ แบบรู้ภาษา (Acquisition) และแบบการเรียนรู้ภาษา (Learning) การเรียนรู้ทั้ง 2 แบบนี้ให้ผลต่างกัน การเรียนรู้ภาษาจะช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ส่วนการเรียนรู้แบบเรียนภาษาจะช่วยในด้านการตรวจสอบความถูกต้องของภาษา อย่างไรก็ตามยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษา คือ ข้อมูลทางภาษาที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ และเจตคติของผู้เรียนซึ่งควรมีความวิตกกังวลน้อย มีแรงจูงใจสูง นอกจากนี้เวลาที่ใช้ในการเรียนรู้ ความถนัดวัยของผู้เรียน ฯลฯ ก็เป็นส่วนประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองเช่นกัน

พื้นฐานความเชื่อในเรื่องการจัดการเรียนการสอนภาษา

การเรียนรู้หมายถึงการเปลี่ยนพฤติกรรม ซึ่งเป็นเหตุผลเนื่องมาจากประสบการณ์ที่คนเรามีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม หรือจากการฝึกหัด รวมทั้งการเปลี่ยนปริมาณความรู้ของผู้เรียน งานที่สำคัญของครูก็คือช่วยนักศึกษาแต่ละคนให้เกิดการเรียนรู้หรือมีความรู้ และทักษะตามที่หลักสูตรได้วางไว้ ครูมีหน้าที่จัดประสบการณ์ในห้องเรียน เพื่อจะช่วยให้ นักศึกษาเปลี่ยนพฤติกรรมตามวัตถุประสงค์ของแต่ละบทเรียน ดังนั้นความรู้เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้จึงเป็นรากฐานของการสอนที่มีประสิทธิภาพ (สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2554 หน้า 185)

ส่วน แสงเดือน ทวีสิน (2545, หน้า 160-169) ได้กล่าวว่า หลักการ และวิธีการสอนเป็นหัวใจสำคัญของกระบวนการจัดการเรียนการสอน ผู้ที่ไม่ได้อยู่ในวงการศึกษามองว่าการสอนเป็นเรื่องง่าย ใครก็ได้ที่มีความรู้ในเรื่องนั้นสามารถสอนได้ทุกคน ความคิดดังกล่าวนี้จะขัดแย้งกับการศึกษาทดลองของนักจิตวิทยาการศึกษา ทั้งนี้เพราะนักจิตวิทยาการศึกษาเชื่อว่าการจัดการเรียนการสอนแต่ละวิธีนั้น มีหลักการ และแนวความเชื่อพื้นฐานที่เป็นตัวสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง ความเชื่อพื้นฐานดังกล่าวได้มาจากการศึกษาในเรื่องทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งเป็นการศึกษาทดลองของนักจิตวิทยากลุ่มต่าง ๆ ที่ทำการศึกษาประสิทธิภาพการเรียนรู้ของมนุษย์ว่าจะต้องอาศัย

องค์ประกอบใดบ้าง ซึ่งหลักการ และการจัดการเรียนการสอนของนักจิตวิทยาที่เป็นที่ยอมรับกันแพร่หลายมีดังนี้

1. ทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนรู้กลุ่มมนุษยนิยม (Humanism psychology theory)

ทฤษฎีนี้ เน้นธรรมชาติของความเป็นมนุษย์ โดยค่านึงว่าทุกคนเป็นผู้มีจิตใจ อารมณ์ มีความรู้สึก มีศักดิ์ศรี มีเหตุผล คนไม่ใช่เครื่องจักรที่ยอมรับคำสั่ง ไม่ใช่วัตถุหรือสัตว์ที่สามารถวางเงื่อนไขปฏิบัติอะไรก็ได้ตามความต้องการ ทุกคนมีความสามารถ มีความต้องการที่จะพัฒนาศักยภาพของตนเอง ดังนั้น ถ้าบุคคลปรารถนาจะเปลี่ยนพฤติกรรมก็จะขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเขาเองมากกว่าจากสิ่งเร้า หรือสิ่งแวดล้อมภายนอก เพราะการเรียนรู้เป็นผลมาจากการรับรู้ของบุคคลต่อสิ่งเร้าด้วยตนเองมากกว่าจะเป็นผลมาจากการที่สิ่งเร้ามีอิทธิพลต่อการควบคุมพฤติกรรม บุคคลมีความแตกต่างกัน มีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง มีวิธีการในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ไม่เหมือนกัน

แนวคิดตามทฤษฎีนี้ที่เป็นที่ยอมรับกันแพร่หลาย คือ แนวคิดของ โรเจอร์ (Rogers) และ มาสโลว์ (Maslow)

แนวคิดของโรเจอร์ (Rogers)

ทิสนา เขมมณี (2555, หน้า 70) แนวคิดที่สำคัญ โรเจอร์ส เชื่อว่า มนุษย์มีธรรมชาติที่ดีมีแรงจูงใจในด้านบวก เป็นผู้ที่มีเหตุผล (Rational) เป็นผู้ที่สามารถได้รับการขัดเกลา (Socialized) สามารถตัดสินใจเลือกวิถีชีวิตของตนเองได้ ถ้ามีอิสระเพียงพอ และมีบรรยากาศที่เอื้ออำนวย ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาตนเองอย่างเต็มศักยภาพ (Full potential) และพัฒนาไปสู่ทิศทางที่เหมาะสมกับความสามารถของแต่ละบุคคล อันจะนำไปสู่การตระหนักรู้ในตนเองอย่างแท้จริง (Self-actualization)

โรเจอร์ ได้กล่าวทฤษฎีการเรียนรู้ไว้ว่า มนุษย์สามารถพัฒนาตนเองได้ดีหากอยู่ในสภาพการณ์ที่ผ่อนคลาย และเป็นอิสระ การจัดบรรยากาศการเรียนที่ผ่อนคลาย และเอื้อต่อการเรียนรู้ (Supportive atmosphere) และเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-centered teaching) โดยครูใช้วิธีการสอนแบบชี้นำ (Non-directive) และทำหน้าที่อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน (Facilitator) และการเรียนรู้จะเน้นกระบวนการ (Process learning) เป็นสำคัญ และระบุหลักการในการจัดการศึกษา/ การสอนไว้ 3 ประการดังนี้

การจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้อบอุ่น ปลอดภัย ไม่น่าหวาดกลัว นำไว้วางใจจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี

1. ผู้เรียนแต่ละคนมีศักยภาพ และแรงจูงใจที่จะพัฒนาตนเองอยู่แล้ว ครูจึงควรสอนแบบชี้แนะ (Non-directive) โดยให้ผู้เรียนเป็นผู้นำทางการเรียนรู้ของตน (Self-directed) และคอยช่วยเหลือผู้เรียนอย่างสะดวกจนบรรลุผล

2. ในการจัดการเรียนการสอนควรเน้นการเรียนรู้กระบวนการ (Process learning) เป็นสำคัญ เนื่องจากกระบวนการเรียนรู้เป็นเครื่องมือสำคัญที่บุคคลใช้ในการดำรงชีวิต และแสวงหาความรู้ต่อไป

แนวคิดของ โรเจอร์สันเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และเน้นความมีคุณค่าของมนุษย์ ความเป็นปัจเจกบุคคล สิทธิของบุคคลที่จะกำหนดการกระทำของตนเอง ตลอดจนเห็นคุณค่าของการพัฒนาศักยภาพของมนุษย์เพื่อนำไปสู่การบรรลุถึงศักยภาพแห่งตน โดยไม่ได้ให้ความสำคัญต่อเป้าหมายที่เป็นวัตถุ

แนวคิดของมาสโลว์ (Maslow)

ทิสนา แคมมณี (2555, หน้า 69) มาสโลว์ เชื่อว่าพฤติกรรมของมนุษย์เป็นจำนวนมากสามารถอธิบายโดยใช้แนวโน้มของบุคคล ในการค้นหาเป้าหมายที่จะทำให้ชีวิตของเขาได้รับความต้องการ ความปรารถนา และได้รับสิ่งที่มีความหมายต่อตนเอง เป็นความจริงที่จะกล่าวว่ากระบวนการของแรงจูงใจเป็นหัวใจของทฤษฎีบุคลิกภาพของ Maslow โดยเขาเชื่อว่ามนุษย์เป็น “สัตว์ที่มีความต้องการ” (Wanting animal) และเป็นการยากที่มนุษย์จะไปถึงขั้นของความพึงพอใจอย่างสมบูรณ์

มาสโลว์ได้กล่าวทฤษฎีการเรียนรู้ไว้ 2 ประการ ดังนี้

1. มนุษย์ทุกคนมีความต้องการพื้นฐานตามธรรมชาติเป็นลำดับขั้นคือขั้นต้องการทางร่างกาย (Physical need) ขั้นความต้องการความรัก (Love need) ขั้นความต้องการการยอมรับ และการยกย่องจากสังคม (Esteem need) และขั้นความต้องการที่จะพัฒนาศักยภาพของตนอย่างเต็มที่ (Self-actualization) หากความต้องการขั้นพื้นฐานได้รับการตอบสนองอย่างพอเพียงสำหรับตนในแต่ละขั้น มนุษย์จะสามารถพัฒนาตน ไปสู่ขั้นที่สูงขึ้นได้

2. มนุษย์มีความต้องการที่จะรู้จักตนเอง และพัฒนาตนเองประสบการณ์ที่เรียกว่า “Peak Experience” เป็นประสบการณ์ของบุคคลที่อยู่ในภาวะคัมภีร์จากการรู้จักตนเองตรงตามสภาพความเป็นจริง มีลักษณะน่าตื่นตะลึง เป็นความรู้สึกปีติ เป็นช่วงเวลาที่บุคคลเข้าใจเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างถ่องแท้ เป็นสภาพที่สมบูรณ์ มีลักษณะผสมผสานกลมกลืน เป็นช่วงเวลาแห่งการรู้จักตนเองอย่างแท้จริง บุคคลที่มีประสบการณ์เช่นนี้บ่อย ๆ จะสามารถพัฒนาตนไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์

หลักการจัดการศึกษา/ การสอนตามแนวคิดของ มาสโลว์ ได้สรุปไว้ 4 ประการ ดังนี้

1. การเข้าใจถึงความต้องการพื้นฐานของมนุษย์สามารถช่วยให้เข้าใจพฤติกรรมของบุคคลได้ เนื่องจากพฤติกรรมเป็นการแสดงออกของความต้องการของบุคคล

2. การที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ จำเป็นต้องตอบสนองความต้องการพื้นฐานที่เขาต้องการเสียก่อน

3. ในกระบวนการจัดการเรียนการสอนหากครูสามารถหาได้ว่าผู้เรียนแต่ละคนมีความต้องการอยู่ในระดับใดขั้นใด ครูสามารถใช้ความต้องการพื้นฐานของผู้เรียนนั้นเป็นแรงจูงใจช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้

4. การช่วยให้ผู้เรียนได้รับการตอบสนองความต้องการพื้นฐานของตนอย่างพอเพียง การให้อิสระภาพ และเสรีภาพแก่ผู้เรียนในการเรียนรู้ การจัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ในการรู้จักตนเองตรงตามสภาพความเป็นจริง

จากแนวคิดของ มาสโลว์ สรุปได้ว่า ในการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนต้องจัดสภาพแวดล้อมให้สนองตอบต่อความต้องการของผู้เรียนในระดับต้น ๆ ก่อน เช่น ถ้าร่างกายยังต้องการอาหารเข้าอยู่ เขาจะไม่ต้องการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ต่อเมื่อความต้องการอาหารได้รับการตอบสนอง เมื่อนั้นผู้สอนจึงสามารถจัดกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนได้โดยไม่ต้องทำให้ผู้เรียนหวาดกลัว หรือทำให้รู้สึกว่าคุณค่าของตนเองลดลง ผู้สอนต้องจัดบรรยากาศให้ท้าทาย น่าสนใจ น่าสนุก จะทำให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้มากขึ้น ในขณะที่เดียวกันผู้สอนต้องพยายามส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานร่วมกัน เพื่อตอบสนองความต้องการความอบอุ่น ความเป็นพวกเดียวกัน ให้อภัยรับซึ่งกันและกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จะทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าคุณค่า และเกิดความต้องการที่จะเข้าใจตนเองอย่างถ่องแท้ อันเป็นการบรรลุถึงศักยภาพของตน ได้ดีที่สุดในที่สุด

สรุปแนวคิดของนักจิตวิทยาของกลุ่มนี้ได้ว่า การจัดการเรียนการสอนต้องมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง กระบวนการจัดการเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เป็นหน้าที่ของผู้เรียน เน้นการพัฒนาส่วนตน มุ่งการกระทำด้วยตนเอง ไม่เข้มงวด เน้นความสำเร็จมากกว่าล้มเหลว ผู้สอนมีหน้าที่เอื้ออำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามที่เขาต้องการ ผู้สอนต้องไม่บอกความรู้ ยอมรับผู้เรียนอย่างที่เขาเป็น ยกย่องให้เกียรติ จริงใจ และมั่นใจในตัวเขา เข้าใจอารมณ์ และความรู้สึกของเขา และพร้อมที่จะยอมรับว่าผู้เรียนมีสิทธิที่จะกำหนดทิศทางของตนเอง

2. ทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนรู้กลุ่มปัญญานิยม (Cognitive psychology theory)

ทิสนา แชมมณี (2555, หน้า 66-67) นักจิตวิทยาในกลุ่มนี้ให้ความสนใจในการศึกษาปัจจัยภายในตัวบุคคลที่เรียกว่า โครงสร้างทางปัญญาที่มีผลต่อความจำ การรับรู้ และการแก้ปัญหาของบุคคล เชื่อว่าการกระทำต่าง ๆ ของบุคคลนั้นเกิดขึ้นจากตัวบุคคลนั้น ๆ เอง ไม่ใช่เกิดจากเงื่อนไขภายนอก สภาพแวดล้อมที่จะทำให้บุคคลเรียนรู้ได้ดีขึ้นนั้น เป็นสภาพแวดล้อมที่บุคคลรับรู้ และมี

ความหมายต่อบุคคลเท่านั้น และสิ่งที่บุคคลได้เรียนรู้มาก่อนจะมีผลต่อการเรียนรู้ในปัจจุบัน ดังนั้น นักจิตวิทยาในกลุ่มนี้จึงสนใจต่อสิ่งที่บุคคลได้เรียนรู้มาแล้ว เพื่อจะได้จัดประสบการณ์ที่มีความหมาย เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ แนวคิดตามทฤษฎีนี้ที่น่าสนใจคือ แนวคิดของ บรุนเนอร์ (Bruner) และออสเชเบล (Causable)

แนวคิดของบรุนเนอร์

บรุนเนอร์ (Bruner) เป็นนักจิตวิทยาที่สนใจและศึกษาเรื่องของการพัฒนาการทางสติปัญญา บรุนเนอร์ เชื่อว่ามนุษย์เลือกที่จะรับรู้สิ่งที่ตนเองสนใจ และการเรียนรู้เกิดจากกระบวนการค้นพบด้วยตัวเอง (Discovery learning) แนวคิดที่สำคัญของ บรุนเนอร์ มีดังนี้

1. การจัด โครงสร้างของความรู้ให้มีความสัมพันธ์ และสอดคล้องกับพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก มีผลต่อการเรียนรู้ของเด็ก
2. การจัดหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับระดับความพร้อมของผู้เรียน และสอดคล้องกับพัฒนาการทางสติปัญญาของผู้เรียนจะช่วยให้การเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพ
3. การคิดแบบหยั่งรู้ (Intuition) เป็นการคิดหาเหตุผลอย่างอิสระที่สามารถช่วยพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ได้
4. แรงจูงใจภายในเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้
5. การเรียนรู้เกิดขึ้นได้จากการที่คนเราสามารถสร้างความคิดรวบยอด หรือสามารถจัดประเภทของสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม
6. การเรียนรู้ที่ได้ผลดีที่สุดคือการให้ผู้เรียนค้นพบการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Discovery learning)

ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาแบ่งได้เป็น 3 ชั้นใหญ่ ๆ คือ

1. ชั้นการเรียนรู้จากการกระทำ (Enactive stage) คือชั้นของการเรียนรู้จากการใช้ประสาทสัมผัสรับรู้สิ่งต่าง ๆ การลงมือกระทำช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้ดี การเรียนรู้เกิดจากการกระทำ
2. ชั้นการเรียนรู้จากความคิด (Iconic stage) เป็นชั้นที่เด็กสร้างมโนภาพในใจได้ และสามารถเรียนรู้จากภาพแทนของจริงได้
3. ชั้นการเรียนรู้สัญลักษณ์ และนามธรรม (Symbolic stage) เป็นชั้นการเรียนรู้ที่ซับซ้อนและเป็นนามธรรมได้

หลักการจัดการศึกษา/ การสอนของบรุนเนอร์ (Bruner) ได้ระบุไว้ 8 หลักการดังนี้

1. กระบวนการค้นพบการเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ดีมีความหมายสำหรับผู้เรียน

2. การวิเคราะห์ และจัด โครงสร้างเนื้อหาสาระการเรียนรู้ให้เหมาะสมเป็นสิ่งที่จำเป็นที่ต้องทำก่อนการสอน

3. การจัดหลักสูตรแบบเกลียว (Spiral curriculum) ช่วยให้สามารถสอนเนื้อหาหรือความคิดรวบยอดเดียวกันแก่ผู้เรียนทุกวัยได้ โดยต้องจัดเนื้อหาความคิดรวบยอด และการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับขั้นพัฒนาการของผู้เรียน

4. ในการจัดการเรียนการสอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้คิดอย่างอิสระให้มากเพื่อช่วยส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน

5. การสร้างแรงจูงใจภายในให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน เป็นสิ่งจำเป็นในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แก่ผู้เรียน

6. การจัดกระบวนการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับขั้นพัฒนาการทางสติปัญญาของผู้เรียน จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี

7. การสอนความคิดรวบยอดให้แก่ผู้เรียนเป็นสิ่งจำเป็น

8. การจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้ค้นพบการเรียนรู้ด้วยตนเอง สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี

จากหลักการทั้งหมด บรูเนอร์ มีความเชื่อว่า การเรียนรู้ที่มีความหมายจะเกิดขึ้นด้วยการเรียนรู้โดยการค้นพบ ดังนั้นผู้สอนควรให้ผู้เรียนแก้ปัญหาเอง ซึ่งก่อนแก้ปัญหาผู้สอนจะให้ผู้เรียนคิดเดาคำตอบ จากนั้นให้ผู้เรียนพิสูจน์การเดาด้วยการสำรวจข้อมูลต่าง ๆ ด้วยตนเอง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนจดจำได้ดี

แนวคิดของออสซูเบล (David Ausubel)

ทิสนา แจมมณี (2555, หน้า 68) ออสซูเบล เชื่อว่าการเรียนรู้จะมีความหมายแก่ผู้เรียน หากผู้เรียนรู้นั้นสามารถเชื่อมโยงกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่รู้มาก่อน

การนำเสนอความคิดรวบยอดหรือกรอบมโนทัศน์ หรือกรอบความคิด (Advance organizer) ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งแก่ผู้เรียนก่อนการสอนเนื้อหาสาระนั้น ๆ จะช่วยให้ผู้เรียนรู้อาจได้เรียนเนื้อหาสาระนั้นอย่างมีความหมาย

การที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีความหมายนั้น ออสซูเบล เสนอว่าควรจัดระบบความรู้ใหม่ ให้เชื่อมโยงกับแนวคิดที่มีอยู่แล้วในโครงสร้างทางปัญญา โดยการจัดระบบล่วงหน้า แนวคิดนี้ช่วยให้ผู้สอนสามารถพิจารณาจัดระบบเนื้อหาใหม่ล่วงหน้า และนำไปดำเนินการสอน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. แนวคิดทฤษฎี และการจัดการเรียนการสอนแบบใหม่

อรุณี วิริยะจิตรา (2554, หน้า 40-42) แนวคิดทฤษฎี และการจัดการเรียนการสอนแบบใหม่ เป็นแนวคิดการจัดการเรียนการสอนโดยเข้าใจสมอง (Brain-based learning) Christion ได้เสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษซึ่งได้ปรับจาก Mind-brain principles ของ Caine & Caine (1994) และเมื่อผนวกกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเข้าใจสมองของผู้รู้ด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอื่น ๆ สามารถประมวลได้ดังนี้คือ

หลักข้อที่ 1 สมองมีกระบวนการเรียนรู้ข้อมูลได้หลายรูปแบบ (The brain is a pararelled processor) สมองมนุษย์สามารถเรียนรู้ได้หลายระดับ และหลายวิธี ความคิด อารมณ์ จินตนาการ และการกระทำใด ๆ โดยอัตโนมัติสามารถเกิดขึ้นได้พร้อม ๆ กัน ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักการทำงานของสมองจึงควรให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์หลายแบบในเวลาเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อให้แต่ละส่วนของสมองได้มีโอกาสรับข้อมูล โดยผู้สอนควรคำนึงถึงลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียน (Learning Styles) ในการวางแผนการสอน ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนควรได้เรียนรู้ทั้งจากการฟัง การเห็น และการสัมผัสเพื่อให้กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียน

หลักการข้อที่ 2 การเรียนรู้ของสมองต่ำลงเมื่อได้รับการกดดัน (The brain downshifts under treat)

เมื่อใดที่บุคคลถูกกดดัน ไม่แน่ใจ กลัว หรือถูกทำในสิ่งที่รู้สึกเป็นผู้แพ้ การเรียนรู้ของสมองจะลดถอยลง ความคิดจะไม่กระฉ่าง และการแก้ปัญหาจะไม่ดี การทดถอยของการเรียนรู้ดังกล่าว แสดงว่า อารมณ์มีบทบาทในการสร้างกระบวนการเรียนรู้ และอารมณ์กับความคิดเป็นสิ่งที่แยกกันไม่ออก อารมณ์ด้านบวกที่เกิดจากความสนุกสนาน ความพึงพอใจ และความสำเร็จ จะมีผลขับเคลื่อนวงจรเรียนรู้ในสมอง นอกจากนี้อารมณ์ยังมีบทบาทต่อความจำ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศให้ส่งเสริมการเรียนรู้ เช่น ให้กลยุทธ์ในการสอนหลายรูปแบบที่ตรงกับลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียน และสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ที่ตรงกับความสนใจของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุก และท้าทาย

หลักการข้อที่ 3 กระบวนการค้นหาความหมายเกิดขึ้นผ่านกระบวนการ (The research for meaning occurs through patterning)

กระบวนการของข้อมูลคือการแยกแยะ และการเรียบเรียงข้อมูลอย่างเป็นระบบ เมื่อสมองพบสิ่งใหม่ที่ต้องเรียนรู้ สมองจะสร้างความเข้าใจกับข้อมูลใหม่บนฐานข้อมูลเดิม บุคคลแต่ละคนมีกระบวนการข้อมูลที่แตกต่างกัน เมื่อสมองถูกให้หาความหมายของการเรียนรู้จากกระบวนการข้อมูล การเรียนรู้ในห้องเรียนจะเหมือนการเรียนรู้อื่น ๆ ในชีวิตจริง ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผู้สอนควรหากิจกรรมการเรียนรู้ที่เอื้อให้สมองของผู้เรียนสามารถสร้าง

ความหมายโดยเชื่อมโยงกับข้อมูลเก่าที่มีอยู่ในสมอง การสอนแบบองค์รวม (Whole language) การสอนโดยใช้เนื้อหาวิชา การแก้ปัญหาโดยใช้การคิดวิเคราะห์ การให้ผู้เรียนเรียนรู้จากแผนภูมิ การใช้กลยุทธ์ทำนายเหตุการณ์ การเตรียมศัพท์ และความหมายเข้าใจเนื้อหาก่อนเรียน จะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้

วิธีการที่จะสามารถช่วยให้ผู้เรียนสร้างกระบวนแบบข้อมูลมีดังนี้คือ ประการแรก ก่อนให้ผู้เรียนเรียนรู้เรื่องใด ๆ ควรรู้ว่าผู้เรียนรู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ และมากน้อยเพียงใด จากนั้นผู้สอนควรอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ อย่างคร่าว ๆ แล้วให้ผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องนั้น ประการสุดท้ายให้ผู้เรียนสร้างแผนภูมิการเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ

หลักการข้อที่ 4 สมองค้นหาความหมายอยู่ตลอดเวลา (The brain is meaning driven)

เนื่องจากสมองค้นหาความหมายอยู่ตลอดเวลา กระบวนการแบบของข้อมูลจึงเกิดขึ้นตลอดเวลาเช่นกัน ความกระหายความหมายของสมองเป็นไปโดยอัตโนมัติ เราไม่สามารถหยุดกระบวนการหาความหมายของสมองได้ กระบวนแบบข้อมูลที่สมองค้นพบแต่ละครั้งจะไปเพิ่มพูนในแผนผังความคิดในสมอง และมันจะเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติโดยที่สมองไม่รู้สึกลึกลับแต่ประการใด ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ กระบวนการที่ช่วยให้ผู้เรียนหาความหมายจากบทเรียน และปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน จึงเป็นสิ่งที่ผู้สอนควรให้ความสำคัญ ผู้สอนควรใช้กิจกรรมหรือเนื้อหาที่มีความหมายต่อผู้เรียน การจัดการเรียนการสอนแบบท่องจำทำให้ผู้เรียนมีแค่ข้อมูลแต่ไม่มีความหมาย ถ้าข้อมูลไม่มีความหมายต่อผู้เรียน ผู้เรียนไม่สามารถนำเอาข้อมูลนั้นไปใช้ได้

หลักการข้อที่ 5 สมองแต่ละสมองมีความเป็นเอกลักษณ์ (Each brain is unique)

ผู้เรียนแต่ละคนมีเอกลักษณ์ของตน และสมองแต่ละสมองก็มีวิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน แต่สมองของเราชอบเรียนรู้กับสมองของคนอื่น ดังนั้นผู้สอนควรเปิดกว้างต่อการได้ความหมาย และกระบวนการหาความหมายที่แตกต่างกัน การได้คำตอบที่ถูกต้องเป็นแค่ส่วนหนึ่ง แต่หาว่าผู้เรียนรู้ และคิดอย่างไรเป็นเรื่องสำคัญ คำตอบที่ถูกต้องอาจไม่ได้มีเพียงคำตอบเดียว ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษผู้สอนควรให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียน เรียนรู้จากกันและกัน ผู้สอนควรถามคำถามที่กระตุ้นให้ผู้เรียนต้องใช้ความคิด ไม่ใช่คำถามที่คำตอบต้องเป็นความจริง หรือตอบแคใช่ หรือไม่ใช่ ผู้สอนควรให้ผู้เรียนเขียนคำถาม และตอบคำถามเอง ให้ผู้เรียนตั้งคำถามที่ง่าย และตรงไปตรงมา (ที่มีคำตอบได้อย่างเดียว) ถามเพื่อน เพื่อผู้สอนจะได้เป็นผู้ถามคำถามที่ต้องใช้ความคิดวิเคราะห์

หลักการข้อที่ 6 การเคลื่อนไหว และการออกกำลังกายสามารถเพิ่มพูนการทำงานของสมอง (Movement and exercise improve brain functioning)

การออกกำลังกายแบบแอโรบิกจะช่วยเพิ่มพูนความคิด และการเรียนรู้ เพราะการออกกำลังกายแบบแอโรบิกช่วยให้เลือดไหลเวียนเพิ่มขึ้น จึงทำให้ออกซิเจนไหลหมุนเวียนไปสมอง ทำให้ความคิดกระฉ่งขึ้น ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การให้ผู้เรียนเคลื่อนไหวรอบ ๆ ห้องเรียน ให้ผู้เรียนเดินไปเขียนกระดาน ไปเอาเอกสารการเรียนจากแหล่งต่าง ๆ ในห้องเรียน และการเปลี่ยนแปลงกลุ่มจะเพิ่มการไหลเวียนของออกซิเจนไปเลี้ยงสมอง ซึ่งเป็นการเพิ่มพูนการทำงานของสมอง

หลักการข้อที่ 7 การเพิ่มพูนการเรียนรู้ช่วยพัฒนาสมอง (Brain growth is enriched by continued learning)

การเรียนรู้ใช้เวลาพัฒนาสมองได้ดีกว่าการปล่อยให้สมองพัก การแก้ปัญหาเป็นการออกกำลังกายที่มีผลดีต่อสมอง แต่ควรเรียนรู้จากสิ่งง่ายไปสู่สิ่งที่ซับซ้อนขึ้นเรื่อย ๆ ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การเพิ่มพูนการเรียนรู้เกิดขึ้นได้หลายทาง เช่น การมีปฏิสัมพันธ์กับสังคมในด้านบวก การให้มีโอกาสทำทนาย การทำกิจกรรมที่ไม่กดดัน การให้ประสบการณ์ชีวิตที่น่าตื่นเต้น มีการติดต่อกับผู้คนต่างชาติ ต่างศาสนา มีการทัศนศึกษา มีส่วนร่วมในการแสดงวัฒนธรรม และผู้เรียนควรมีโอกาสเลือกหัวข้อการเรียนรู้เองเพื่อจะได้ทำทนายและลดความกดดัน

แนวคิดทฤษฎี และการจัดการเรียนการสอน โดยเข้าใจสมอง (Brain-based learning) เป็นแนวทางจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับวิธีการทำงานของสมอง และธรรมชาติสมองของเด็กแต่ละคน โดยเชื่อว่า มนุษย์ทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ เราสามารถเปลี่ยนโครงสร้างการทำงานของสมองได้ด้วยการกระตุ้นที่เหมาะสม เพื่อเพิ่มศักยภาพการเรียนรู้ โดยปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ ได้แก่ ยีนส์ อาหาร การออกกำลังกาย ดนตรี ศิลปะ ความรัก ความรู้สึกทำทนาย และการได้ข้อมูลย้อนกลับ เป็นต้น

การจัดการเรียนการสอนที่คำนึงถึงความสามารถของสมองเป็นสำคัญ (Brain based learning) คือ วิธีการที่ใช้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องของสมองมาใช้พัฒนากระบวนการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับภาวะการพัฒนามอง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดศักยภาพสูงสุดตามความสามารถของแต่ละคน แนวคิดนี้คำนึงถึงการทำงานของสมองเป็นหลักในแต่ละช่วงวัยของการพัฒนาสมอง และขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการอันได้แก่ การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การเล่นหรือการได้รับสิ่งกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกอยากเรียนรู้ และรวมไปถึงภาวะความเครียด และวิตกกังวลอีกด้วย ซึ่งการจัดการเรียนการสอนควรสร้างแรงจูงใจ กิจกรรมการเรียนมีความใกล้เคียงกับวิธีการใช้ชีวิตตามธรรมชาติของนักเรียน ก็คือการเล่นสนุก การมีอิสระในการเคลื่อนไหว ซึ่งทำให้เกิดความกระตือรือร้นที่จะค้นคว้า เพื่อให้นักเรียนสามารถประยุกต์ใช้ประสบการณ์ต่าง ๆ จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน กับสถานการณ์ในชีวิตประจำวันได้

แนวคิดการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การนำแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมาใช้นั้นมีเหตุผลมาจากการที่ผู้เรียนไม่สามารถผลิตประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี และยังสามารถที่จะนำความรู้ทางตัวภาษาที่ได้เรียนนั้นไปใช้ในสถานการณ์จริงได้อย่างเหมาะสมถูกต้องตามบริบทที่เป็น เช่นนี้เนื่องมาจากความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษาของผู้เรียนยังไม่เพียงพอต่อการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ๆ นั้นเอง (Larsen-Freeman, 2000, p. 121)

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนนำความรู้ทางภาษาที่มีไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้ ซึ่งนอกจากผู้เรียนต้องมีความรู้ในเรื่องไวยากรณ์ภาษาแล้ว ผู้เรียนยังต้องมีความรู้ ในสิ่งที่อยู่นอกเหนือตัวภาษา เช่น สถานภาพหรือความสัมพันธ์ของกลุ่มสนทนาในสังคม อายุ เพศ การศึกษา ความสุขภาพ ตลอดจนเจตนาทั้งทางตรง และทางอ้อมในการสื่อสาร เป็นต้น

เป้าหมายในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นคือ การทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารใน ภาษาที่เรียนได้ โดยการที่จะทำเช่นนี้ได้จะต้องมีความรู้ในเรื่องโครงสร้างทางภาษา ความรู้ในเรื่อง ความหมาย และความเข้าใจในเรื่องของหน้าที่ของภาษาที่ใช้ ซึ่งผู้เรียนจะต้องเลือกรูปแบบของ ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่ใช้ในการสื่อสาร บริบททางสังคมตลอดจนบทบาททางสังคม ของผู้ร่วมสนทนาด้วย นอกจากนี้ผู้เรียนต้องเรียนทักษะทั้ง 4 คือ พูด ฟัง อ่าน เขียน ไปพร้อม ๆ กัน (Larsen-Freeman, 2000, pp. 127-132)

การที่ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้นั้นต้องมีองค์ประกอบหลัก ๆ อยู่ 3 ประการด้วยกันคือ

1. ความต้องการในการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน การสื่อความหมายปกติเกิดขึ้น เพราะผู้สื่อสารต้องการข้อมูลจากอีกฝ่าย เนื่องจากคนไม่มีข้อมูลนั้นหรือข้อมูลที่มีอยู่ยังไม่พอ ลักษณะที่กลุ่มสนทนาไม่ทราบข้อมูลที่อีกฝ่ายหนึ่งมี ทำให้เกิดช่องว่างข้อมูล (Information gap) ที่ ต่างฝ่ายต่างต้องการที่จะทราบให้ให้ข้อมูลแก่อีกฝ่ายหนึ่ง เมื่อมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันจึงทำให้ การสื่อสารเกิดขึ้น
2. ผู้สื่อสารมีโอกาสเลือกที่จะกล่าวอะไรและกล่าวอย่างไร การสื่อความหมายปกติผู้ส่ง สารซึ่งอาจจะเป็นผู้พูดหรือผู้เขียนมีโอกาสเลือกพูดหรือเขียนสิ่งที่ตนต้องการ (Choice of content) และเลือกใช้รูปแบบภาษาที่ตนต้องการ (Choice of language form)

ในการส่งสารเพื่อที่จะสื่อความหมายให้ได้ผลตามที่ต้องการนั้น ผู้ส่งสารจะพิจารณา การใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบทบาท (Role) ของคนและบทบาทของผู้ที่ตนสื่อสารด้วย นอกจากนี้ ผู้ส่งสารยังต้องพิจารณาใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์อีกด้วย

เนื่องจากผู้ส่งสารมีโอกาสเลือกที่จะส่งสารในรูปแบบใดก็ได้ ผู้รับสารจึงต้องพยายามให้ ความสนใจในสารที่ผู้ส่งสารสื่อออกมา และพยายามคาดการณ์อยู่ตลอดเวลาว่าผู้ส่งสารจะกล่าว

อะไรต่อไป เพื่อที่จะได้เข้าใจสารนั้น ได้อย่างถูกต้อง การทำเช่นนี้ทำให้ผู้ส่งสาร และผู้รับสารมีความต้องการที่จะสื่อความหมายซึ่งกันและกัน ลักษณะเช่นนี้จะไม่เกิดขึ้นหากผู้รับสารรู้แน่ชัดว่าผู้ส่งสารจะพูดอะไรหรือเขียนอะไร ซึ่งทำให้ผู้รับสารไม่มีความต้องการหรือไม่มีความจำเป็นใด ๆ ที่จะรับสารนั้น

3. ผู้ส่งสารมีโอกาสทราบว่าการสื่อสารของตนประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลว ตามปกติผู้ส่งสารจะได้ผลย้อนกลับ (Feedback) จากอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งจะทำให้ผู้ส่งสารรู้ว่าการสื่อความหมายของตนได้ผลหรือไม่ เช่น ถ้าอีกฝ่ายแสดงท่าไม่เข้าใจ ผู้ส่งสารจะทราบได้ทันทีว่าการสื่อความหมายของตนยังไม่ดีเท่าที่ควร จึงต้องหากกลยุทธ์มาช่วยสื่อความหมาย เช่น อาจพูดซ้ำ หรือพูดใหม่โดยเปลี่ยนรูปแบบของภาษา อธิบายเพิ่มเติมหรือใช้ท่าทางประกอบ เป็นต้น การที่ผู้ส่งสารได้ผลย้อนกลับนี้ทำให้การสื่อสารเป็นไปอย่างต่อเนื่องจนประสบผลสำเร็จในที่สุด

ความสามารถในการสื่อสาร (Communicative competence) เป้าหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้ ความสามารถในการสื่อสารแบ่งออกเป็น 4 ประเภทตามแนวคิดของ Savignon (1983, หน้า 36-38) ดังต่อไปนี้

1. ความสามารถด้านกฎเกณฑ์ และ โครงสร้างของภาษา (Linguistic or grammatical competence) คือความสามารถที่ผู้เรียนต้องมี เกี่ยวกับเรื่องกรอกรเสียง ศัพท์ โครงสร้างหรือรูปแบบของประโยคเพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร

2. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic competence) คือความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับการใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมตามกฎเกณฑ์ทางสังคม และวัฒนธรรม เช่น ควรรู้ว่าควรพูดอย่างไรในสถานการณ์ใด จุดประสงค์ของการสนทนา ตลอดจนคำนึงถึงบทบาททางสังคมของตนเอง และของผู้ร่วมสนทนา เป็นต้น

3. ความสามารถด้านความเข้าใจในระดับข้อความ (Discourse competence) คือความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับ การตีความวิเคราะห์ความสัมพันธ์กันของประโยคต่าง ๆ โดยสามารถเชื่อมโยงความหมาย และ โครงสร้างทางไวยากรณ์เพื่อพูดหรือเขียนสิ่งต่าง ๆ ได้ต่อเนื่องมีความหมายสัมพันธ์กัน เช่น การมีลำดับของการเล่าเรื่อง เขียนข้อความที่เป็นเหตุเป็นผลสอดคล้องกัน

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic or Strategic competence) คือความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับ การถอดความ การพูดซ้ำ การพูดอ้อม การใช้ภาษาสุภาพ ตลอดจนการใช้สำเนียงแบบต่าง ๆ เพื่อให้การสื่อสารมีความราบรื่นขึ้น หากเมื่อเกิดความเข้าใจผิด หรือการไม่เข้าใจในการสื่อสาร

1. ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมี ดังนี้ (Larsen-Freeman, 2000, pp. 127-132)

1. ขั้นนำ/ ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up/ Lead in) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักศึกษาเกิดความพร้อม และอยากรู้อยากเรียนในบทใหม่ เนื้อหาจะเชื่อมโยง ไปสู่สาระสำคัญของบทนั้น ๆ เมื่อครูเห็นว่านักศึกษามีความพร้อม เกิดความสนุก และสนใจอยากเรียนแล้วก็เริ่มเรียนเนื้อหาต่อไป กิจกรรมที่กำหนดไว้ในขั้นนี้มีหลากหลาย เช่น เล่นเกมปริศนาคำทาย เพื่อทบทวนความรู้ที่เรียนมาแล้ว

2. ขั้นนำเสนอ (Presentation) ในขั้นนี้ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่นักศึกษา มีการนำเสนอศัพท์ใหม่ เนื้อหาใหม่ให้เข้าใจทั้งรูปแบบ และความหมาย กิจกรรมที่กำหนดไว้ ประกอบด้วย การให้ฟัง การอ่านเนื้อหาใหม่ให้นักศึกษาฝึกพูดตาม ในขั้นนี้ครูเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษาที่ถูกต้อง และเป็นแบบอย่างที่ต้องการในการออกเสียง คือ Informant (ผู้ให้ความรู้) รูปแบบของภาษาจึงเน้นที่ความถูกต้อง (Accuracy) เป็นหลัก

3. ขั้นฝึก (Practice) ในขั้นนี้นักศึกษาจะได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วในขั้นนำเสนอ โดยมีวัตถุประสงค์ให้นักศึกษาใช้ภาษาได้ถูกต้อง ทั้งการพูด การเขียน การอ่าน การฟัง ขณะเดียวกันก็เน้นเรื่องการให้ภาษาให้คล่องแคล่ว (Fluency) การฝึกอาจจะฝึกทั้งชั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือรายบุคคล ขั้นนี้เป็นโอกาสที่ครูจะแก้ไขข้อผิดพลาดของนักศึกษาในการใช้ภาษา ซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นควรทำหลังการฝึก หากทำระหว่างที่นักศึกษากำลังลองฝึกอยู่ ความมั่นใจที่จะใช้ภาษาให้คล่องแคล่วอาจลดลงได้ กิจกรรมที่กำหนดไว้ในคู่มือครู และแผนการจัดการเรียนการสอน มีทั้งในลักษณะที่กล่าวมานี้ และลักษณะที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึกอย่างอิสระ

4. ขั้นการใช้ภาษา (Production) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักศึกษานำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ในรูปแบบกิจกรรมหลากหลาย เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว (Fluency) และเกิดความสนุกสนาน ในขั้นนี้เป็นขั้นที่เน้นนักศึกษาเป็นผู้ทำกิจกรรม ครูคอยให้ความช่วยเหลือ ถ้านักศึกษาผิดพลาดอย่าขัดจังหวะให้ปล่อยไปก่อนเพื่อให้นักศึกษารู้สึกสบายใจ กิจกรรมที่กำหนดมีหลากหลาย เช่น การเล่นเกม การทำชิ้นงาน การทำแบบฝึก การนำเสนอผลงาน

5. ขั้นสรุป (Wrap up) เป็นขั้นสุดท้ายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละชั่วโมง จุดประสงค์คือ เพื่อสรุปสิ่งที่เรียนแล้ว กิจกรรมที่เสนอแนะไว้จะเป็นการนำเสนอรายงานกลุ่ม ทำแบบฝึกหัดเพื่อสรุปความรู้ หรือเล่นเกมเพื่อทดสอบสิ่งที่เรียนมาแล้ว

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 112-115) ได้สรุปขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ในหนังสือ วิธีสอนภาษาอังกฤษ เป็น 3 ขั้นตอนที่สำคัญ ๆ ได้ดังนี้

1. ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation or Introducing new language)

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการจัดการเรียนการสอนใน
แนวใด การเสนอเนื้อหาจัดเป็นขั้นตอนหนึ่งที่สำคัญที่สุด ทั้งนี้เพราะในขั้นตอนนี้ ครูจะให้ข้อมูล
ทางภาษาแก่ผู้เรียน ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้ และการฝึกใช้ภาษาในลำดับถัดไป จนกระทั่ง
ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ซึ่งแต่เดิมนั้น จุดประสงค์ของการเสนอเนื้อหา
มักจะมุ่งให้นักศึกษาได้เรียนรู้ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบ และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางภาษา
อาทิเช่น ด้านการออกเสียง ความหมายของคำศัพท์ และ โครงสร้างทางไวยากรณ์ สำหรับการสอน
ภาษาต่างประเทศตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร การเสนอเนื้อหาจะเน้นที่การให้นักศึกษา
ได้เรียนรู้ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์
ต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาดังกล่าวด้วย ในการเสนอเนื้อหาอาจจะดำเนินการ
ดังนี้

ผู้สอนนำเข้าสู่เนื้อหา (Lead in) โดยในขั้นเริ่มแรกนี้ผู้สอนเสนอบริบท หรือสถานการณ์
แก่ผู้เรียนก่อน โดยอาจใช้รูปภาพ การเล่าเรื่องให้ฟัง ฯลฯ จากนั้นจึงเสนอเนื้อหาทางภาษาแก่ผู้เรียน
โดยให้ผู้เรียนฟังหรืออ่าน ในด้านเนื้อหาที่เสนอ ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาต่างประเทศหลายคน
เห็นพ้องกันว่าควรเป็นเนื้อหาที่มีบริบท หรือสถานการณ์กำกับอยู่ด้วย ซึ่งอาจเป็นเรื่องราว หรือบท
สนทนา แต่ไม่ควรเป็นประโยคเดี่ยว ๆ และเนื้อหานั้นนอกจากจะมีคำศัพท์ และรูปแบบภาษาที่
ต้องการนำมาสอนแล้วก็ควรจะมีคำศัพท์ หรือรูปแบบภาษาที่ผู้เรียนเคยเรียนรู้มาบ้างแล้ว เพื่อช่วย
ให้เข้าใจเรื่องราวที่ฟัง หรืออ่านได้บ้าง จากนั้นผู้สอนจะกระตุ้นการเรียนรู้ (Elicitation) โดย
ตรวจสอบว่าผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่ฟังหรืออ่านเพียงใด เช่น ถามคำถามให้ตอบหรือกระตุ้นให้ผู้เรียน
พูด ถ้าผู้เรียนตอบได้หรือสามารถใช้ภาษาได้ก็ไม่จำเป็นต้องเสียเวลากับการเสนอเนื้อหามากนัก
ทั้งนี้เพราะผู้เรียนอาจเคยเรียนรู้เนื้อหาดังกล่าวมาบ้างแล้ว แต่ถ้าผู้เรียนตอบได้บ้างหรือตอบไม่ได้
เลย ผู้สอนต้องตระหนักว่าจำเป็นต้องสอนหรืออธิบายเนื้อหาทางภาษาดังกล่าวให้ผู้เรียนเข้าใจ และ
ในการสอนผู้สอนต้องอธิบาย (Explanation) และแสดงให้เห็นว่าเนื้อหาภาษานั้นมีรูปแบบ
วิธีการใช้ และมีความหมายอย่างไร และถ้าจำเป็นอาจใช้ภาษาแม่ในการอธิบายก็ได้

2. ขั้นการฝึก (Practice/ Controlled practice)

ขั้นการฝึกเป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ในลักษณะของการฝึกแบบ
ควบคุม (Controlled practice) โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำการฝึก โดยทั่วไปการฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมาย
ให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษา ได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก แต่ก็มีจุดมุ่งหมายให้
นักศึกษาได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ ด้วยเช่นกัน การฝึก
แบบควบคุมนี้ ในขั้นเริ่มแรกมักใช้วิธีการฝึกแบบกลไก (Mechanical drill) หรือบางครั้งเรียกว่า
การฝึกซ้ำ ๆ (Repetition drill) คือ เป็นการให้นักศึกษาฝึกซ้ำ ๆ ตามตัวอย่าง จนกระทั่งจดจำ และใช้

รูปแบบภาษานั้นได้แต่ยังไม่เน้นในด้านความหมาย ดังนั้นการฝึกแบบนี้ นักศึกษาอาจจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจความหมายของรูปแบบภาษาที่ใช้ในการฝึกก็ได้

สำหรับการฝึกนั้นมักจะเป็นการให้นักศึกษาฟังตัวอย่างภาษา การฟังอาจให้ผู้เรียนฟังจากเทปหรือจากผู้สอนประมาณ 1-3 ครั้ง ในกรณีที่ผู้สอนเป็นผู้พูดให้ฟัง จะต้องออกเสียงหรือพูดอย่างเป็นธรรมชาติด้วยความเร็วปกติ จากนั้นให้ผู้เรียนฝึกพูดหรือออกเสียงพร้อมกันตามตัวอย่าง ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนฝึกพร้อมกันทั้งห้องหรือแบ่งฝึกที่ละครั้งห้องตามความเหมาะสม การฝึกในลักษณะนี้จะทำให้ทุกคนมีโอกาสฝึกด้วยตนเองพร้อม ๆ กับได้เรียนรู้การออกเสียงหรือการพูดจากเพื่อนคนอื่นด้วย หลังจากฝึกพร้อมกันแล้วผู้สอนสุ่มเรียกผู้เรียนให้ฝึกทีละคนในขณะเดียวกันให้ผู้เรียนคนอื่น ๆ ที่เหลือมีส่วนช่วยผู้ที่ถูกเรียกให้ฝึกเดี่ยวได้ ถ้าผู้เรียนคนนั้นมีปัญหาในการฝึก ทั้งนี้เพื่อให้ทุกคนมีส่วนร่วมแม้จะเป็นการฝึกทีละคนก็ตาม นอกจากนี้ผู้สอนต้องให้ข้อมูลป้อนกับแก่ผู้เรียนแต่ละคนด้วย เพื่อให้ผู้เรียน รู้ว่าตนใช้ภาษาถูกต้องหรือไม่ นอกจากนี้ผู้สอนก็อาจตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนในด้านความหมายได้ โดยถามคำถามง่าย ๆ ให้ผู้เรียนตอบสั้น ๆ ว่า ใช่ หรือ ไม่ใช่ หรือ ถูก-ผิด เป็นต้น การฝึกควบคุมนี้ เน้นที่ความถูกต้องของรูปแบบภาษาเป็นสำคัญ ฉะนั้นการฝึกในขั้นตอนนี้ควรใช้เวลาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

3. ขั้นตอนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production/ Free practice)

การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจัดเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดขั้นตอนหนึ่งของการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้เพราะการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเปรียบเสมือนตัวกลางที่เชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนกับการนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยทั่วไปจึงมีจุดประสงค์เพื่อให้นักศึกษาได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้มีประโยชน์ในแง่ที่ช่วยให้ทั้งผู้สอน และผู้เรียน ได้รู้ว่า ผู้เรียนเข้าใจ และเรียนรู้ภาษาไปแล้วมากน้อยเพียงไร ซึ่งการที่จะถือว่านักศึกษาได้เรียนรู้แล้วอย่างแท้จริงก็คือการที่ให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เอง โดยอิสระ นอกจากนี้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนแล้วมาใช้ให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ในการฝึกในขั้นตอนนี้อีกด้วย เพราะผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตามรูปแบบที่กำหนดมาให้เหมือนดังการฝึกแบบควบคุม ซึ่งการได้เลือกใช้ภาษาเองนี้จะสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี วิธีการฝึกมักฝึกในรูปของการทำกิจกรรมแบบต่าง ๆ โดยผู้สอนเป็นผู้ริเริ่มหรือจัดการขั้นเริ่มต้นของกิจกรรมให้ เช่น อธิบายวิธีทำกิจกรรม จัดกลุ่มผู้เรียน หลังจากนั้นผู้เรียนจะเป็นผู้ทำกิจกรรมเองทั้งหมด ผู้สอนจะคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนมีปัญหาในการทำกิจกรรม และเป็นผู้ให้ข้อมูลป้อนกับ หรือประเมินผลการทำกิจกรรมในภายหลัง

สรุปได้ว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีขั้นตอนหลักที่สำคัญอยู่ 3 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอ เป็นขั้นที่ครูสอนเนื้อหาใหม่ เพื่อให้นักศึกษาเข้าใจ จำได้ และนำไปใช้ในการฝึกพูดขั้นต่อไป ขั้นตอนที่ 2 ขั้นฝึกปฏิบัติ เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาฝึกพูด โดยใช้ความรู้ที่เพิ่งเรียนมาให้ถูกต้อง และขั้นที่ 3 ขั้นผลิตรายงาน ขั้นนี้ครูเน้นให้นักศึกษาใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่ว มากกว่าเน้นความถูกต้องทางไวยากรณ์ ให้ทำกิจกรรมเป็นคู่ หรือเป็นกลุ่ม มีครูช่วยแนะนำดูแล

2. ลักษณะสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ลักษณะสำคัญของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลทางภาษาที่สามารถเข้าใจได้ให้มากที่สุด และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงให้มากที่สุด และการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายได้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสภาพสังคม มีผู้รู้หลายท่านได้ให้คำอธิบายแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เป็นที่ยอมรับ และนำมาปฏิบัติจริง

Allwright (1991) กล่าวว่า ถ้าความสามารถในการสื่อสารเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาแล้ว ผู้เรียนควรมีโอกาสได้ใช้ภาษาเพื่อสื่อสารแบบต่าง ๆ ในช่วงการเรียนภาษาด้วย

Brumfit (1985) กล่าวว่า ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ความคล่องในการใช้ภาษา (Fluency) จะสำคัญกว่าความแม่นยำของภาษา

Morrow and Jonnson (1981) ได้ให้แนวคิดว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรมีลักษณะ ดังนี้ คือ

1. สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ว่า ผู้เรียนเรียนภาษาไปเพื่ออะไร การเรียนภาษาเป็นการฝึกทักษะเช่นเดียวกับการเรียนว่ายน้ำ หรือการเรียนดนตรี ดังนั้นการเรียนภาษาจึงต้องเรียนจนนำไปใช้ได้ เช่น ทักษะการอ่านควรมีการฝึกทักษะจนผู้เรียนสามารถอ่านเข้าใจ และปฏิบัติตามข้อแนะนำต่าง ๆ ได้ เช่น ข้อแนะนำในการใช้ยาเป็นต้น ในทักษะการเขียนต้องมีการฝึกจนผู้เรียนสามารถเขียนสื่อสารได้ เช่น เขียนจดหมายติดต่อธุรกิจ หรือเขียนบันทึกย่อจากการอ่านหรือการฟัง ในการฝึกทักษะการฟัง และการพูด มีการฝึกจนผู้เรียนสามารถโต้ตอบสนทนาแบบเผชิญหน้ากัน หรือการสนทนาทางโทรศัพท์ได้

การสอนภาษาแบบเน้นระบบของภาษา ยังไม่ได้สอนจนถึงขั้นที่ให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้สื่อความหมายได้แต่สอนให้ผู้เรียนรู้จักรูปแบบ และกฎเกณฑ์ของภาษาโดยหวังว่าผู้เรียนจะนำกฎเกณฑ์เหล่านี้ไปใช้ได้เองในการสื่อสารจริง เช่น ในบทเรียนที่เน้น “Present tense” ผู้สอนก็จะให้ผู้เรียนฝึกฝนรูปแบบของ “Present tense” แต่ไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนนำความรู้เกี่ยวกับเรื่อง

“Present tense” นี้ไปใช้ในการสื่อสารบางอย่างในชีวิตประจำวัน เช่น นำไปบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นประจำทุกวันได้

ดังนั้น การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนจึงควรคำนึงอยู่เสมอว่า สิ่งที่ทำให้ผู้เรียนเรียนนั้น ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ทำอะไรได้บ้าง เช่น ถ้าผู้สอนให้ผู้เรียนตั้งคำถาม โดยใช้ “Do” มาช่วย ก็เพื่อที่ผู้เรียนจะได้นำไปใช้ในการตั้งคำถามเพื่อหาข้อมูลที่ต้องการทราบ เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับตารางรถไฟ เป็นต้น ไม่ใช่สอนเพื่อให้นักศึกษาสามารถเปลี่ยนประโยคบอกเล่ามาเป็นประโยคคำถามได้ในการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร บทเรียนทุก ๆ บทควรสิ้นสุดลงโดยที่ผู้เรียนสามารถนำภาษาที่ได้อ่านไปใช้ทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งผู้เรียนไม่สามารถทำได้ก่อนการเรียนบทเรียนนั้น ๆ

2. เน้นความเข้าใจเรื่องทั้งหมดมากกว่าความสามารถในการวิเคราะห์รายละเอียด ในการสื่อสารจริงเรามุ่งความสนใจไปที่เนื้อความที่สารนั้นต้องการจะสื่อ เช่น ในการสนทนาได้ตอบเราฟังแล้วตีความข้อความทั้งหมดของผู้พูดว่าหมายถึงอะไร เราไม่ได้ฟังแล้วตีความแต่ละประโยคของผู้พูด เพราะการทำเช่นนั้นจะไม่สามารถช่วยให้เรามีความเข้าใจในเรื่องทั้งหมดได้

ภาษาที่ใช้สื่อความหมายเป็นภาษาในระดับสัมพันธศาสตร์ (Discourse) ไม่ใช่ระดับประโยคจริง อยู่ที่ว่าสัมพันธศาสตร์ก็ประกอบด้วยประโยค แต่การเข้าใจความหมายของประโยคเดี่ยว ๆ ไม่ช่วยให้เราสามารถสื่อความหมายของสิ่งที่ต้องการจะสื่อออกมาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพราะมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันระหว่างประโยคหรือถ้อยคำในข้อความประโยคนั้น ซึ่งเราต้องตีความสัมพันธะนั้นด้วยเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้อง

นอกจากนี้การตีความเพื่อความเข้าใจในเรื่องทั้งหมดนั้น นอกเหนือจากลักษณะของภาษา (Linguistic feature) แล้วเรายังใช้ส่วนที่ไม่ใช่ภาษา (Non-linguistic features) เป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายด้วย เช่น ในการสื่อสารด้วยการพูด นอกเหนือจากถ้อยคำแล้วเรายังใช้สำเนียง วิธีการพูด ลักษณะท่าทาง การแต่งตัว สีหน้า การเคลื่อนไหวร่างกาย ฯลฯ ช่วยในการสื่อความหมายได้ด้วย หรือการสื่อสารด้วยการเขียนเราอาจใช้สไตล์การเขียน ภาพ แผนภูมิต่าง ๆ ช่วยสื่อความหมายให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุนี้การสอนในอดีต ซึ่งแบ่งภาษาออกเป็นส่วน ๆ เช่น การสอนพูด จะสอนเฉพาะการตั้งคำถามก่อนแล้วจึงให้นักศึกษาฝึกตอบหลังตั้งคำถามได้แล้ว หรือในการสอนอ่านจะเน้นให้ผู้เรียนอ่านเข้าใจแต่ละประโยคอย่างละเอียด โดยมีการอธิบายศัพท์ และ โครงสร้างไวยากรณ์อยู่ตลอดเวลา เพื่อที่ผู้เรียนจะสามารถตอบคำถามท้ายบทอ่าน ซึ่งเป็นคำถามที่ใช้ตรวจสอบความสามารถในการวิเคราะห์ภาษาของผู้เรียน จึงเป็นการสอนที่ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงในการสื่อสาร เพราะผู้สื่อสารสนใจในสารที่สื่อมากกว่าที่จะวิเคราะห์ภาษาที่ใช้สื่อ

ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงเน้นความเข้าใจในเรื่องทั้งหมดก่อน เช่น ในการสอนอ่าน ผู้สอนจะให้ผู้เรียนได้อ่านเนื้อความโดยสังเขป เพื่อให้ได้ความเข้าใจ (Global understanding) เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านเสียก่อน เช่น ให้มีความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อเรื่องอย่างกว้าง ๆ หรือเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้เขียนก่อน โดยสอนให้ผู้เรียนใช้วิธีการอ่านแบบคร่าว ๆ (Skimming) ช่วยในการอ่านหรือให้ผู้เรียนอ่านครั้งแรกเพื่อค้นหาข้อมูลบางอย่างโดยใช้วิธีการอ่านกวาด (Scanning) หลังจากนั้นจึงให้ผู้เรียนอ่านอีกครั้งเพื่อหารายละเอียด และในการอ่านเพื่อหารายละเอียดนี้ผู้สอนควรฝึกให้ผู้เรียนเดาความหมายของศัพท์จากเนื้อความข้างเคียง (Guessing from context) ให้ผู้เรียนคาดการณ์ล่วงหน้า (Anticipation) ให้ผู้เรียนหาความหมายจากการอนุมาน (Inferring) หรือการเข้าใจความหมายแบบนิรนัย (Deduction) การเข้าใจสิ่งที่อ่านดังกล่าวมานี้ ผู้เรียนต้องอาศัยการตีความเข้าช่วยเป็นอย่างมาก ทักษะย่อย ๆ ทั้งหมดที่กล่าวถึงข้างต้นเป็นทักษะส่วนหนึ่งที่ใช้กันอยู่เป็นปกติในการสื่อสารในชีวิตจริง ดังนั้นผู้เรียนจึงควรใช้ทักษะเหล่านี้ในการเรียนในห้องเรียน

3. เน้นกระบวนการเรียนเท่ากับรูปแบบของภาษา การสอนภาษาเพื่อให้ผู้เรียนมีสามัคติยะสื่อสาร นอกจากจะให้ความสำคัญที่การสอนภาษาแล้วยังต้องให้การจัดการเรียนการสอนนั้นมีความสอดคล้องกับกระบวนการที่เกิดขึ้นในการสื่อสารจริง

เนื่องจากการสื่อสารเกิดขึ้นได้เพราะผู้สื่อสารต้องการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน ผู้ส่งสารมีโอกาสเลือกที่จะกล่าวอะไร อย่างไร และได้รับผลย้อนกลับ ดังนั้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนจึงควรจัดให้มีสถานการณ์เช่นนี้ในห้องเรียน เพื่อที่ผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างสมจริง เช่น ให้ข้อมูลคนละส่วนแก่ผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มหรือในคู่หรือในการทำงานด้วยกัน แล้วให้ผู้เรียนนำข้อมูลของตนมาแลกเปลี่ยนกับของคนอื่น เพื่อที่จะได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ และในการแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน ผู้เรียนไม่ควรถูกจำกัดให้ใช้รูปแบบของภาษาหรือสำนวนภาษาแต่เพียงแบบเดียว ควรให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกที่จะสื่อความหมายด้วยวิธีการของตน ซึ่งจะช่วยให้ผู้ร่วมสื่อสารเกิดความจำเป็นในการรับสารนั้น และเกิดความจำเป็นในการใช้ความรู้ในภาษาที่มีอยู่ทั้งหมด และใช้ส่วนที่ไม่ใช่ตัวภาษาช่วยในการตีความเพื่อที่จะได้เข้าใจสารนั้น ในการเตรียมผู้เรียนให้สามารถเลือกใช้ภาษาตามความต้องการนั้น ผู้เรียนต้องมีโอกาสที่จะได้เห็นภาษาหลาย ๆ รูปแบบก่อนหลาย ๆ ครั้ง และภาษาที่ผู้เรียนได้พบนั้นควรเป็นภาษาที่ใช้จริงในการสื่อความหมาย ปกติ ซึ่งเป็นภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์หรือไม่นั้น ดูได้จากส่วนประกอบ 3 ประการ คือ บทบาทของผู้สื่อความหมาย เนื้อเรื่องและสถานที่ เช่น ถ้าสถานที่เป็นสถานีรถไฟ บทบาทของผู้สื่อความหมายอาจจะเป็นนักท่องเที่ยวกับผู้ขายตั๋วโดยสาร และเนื้อเรื่องคือ การสอบถามเกี่ยวกับตารางรถไฟ ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์น่าจะเป็นภาษาสุภาพ และเป็นทางการมากกว่าภาษาที่ใช้กัน

ในหมู่เพื่อนสนิท เป็นต้น หากผู้เรียนได้มีโอกาสพบเห็นภาษาในหลาย ๆ รูปแบบที่เหมาะสมกับการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงแล้ว ผู้เรียนจะสามารถเลือก และนำรูปแบบภาษาที่ตนต้องการมาใช้ในการสื่อสารได้

นอกจากนี้ในการสอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินด้วยตนเองว่า การสื่อความหมายของตนประสบความสำเร็จหรือไม่ โดยการได้ผลย้อนกลับจากอีกฝ่ายหนึ่ง ทั้งนี้เพื่อที่ผู้เรียนจะได้พยายามหาทางปรับการสื่อสารของตนเพื่อที่จะสื่อความหมายได้โดยไม่ขาดตอน

4. ให้ผู้เรียนเป็นผู้ใช้ภาษา เนื่องจากผู้เรียนเป็นผู้ที่ต้องการเรียนรู้ ดังนั้นในการสอนภาษาเพื่อสื่อสาร ผู้สอนจึงควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้ใช้ภาษาให้มากที่สุด การให้ผู้เรียนสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน ให้เลือกใช้ภาษาตามที่ต้องการ และให้ประเมินการสื่อความหมายของตนเอง เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษา การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการจัดการเรียนการสอนของตนเอง เช่นนี้ทำให้เกิดความจำเป็นที่จะต้องปรับบทบาทของผู้สอนและผู้เรียนเสียใหม่ และต้องมีกิจกรรม และลักษณะการจัดกิจกรรมที่เอื้อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาให้มากที่สุด

การสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษามากที่สุด ไม่ใช่การเรียนรูปแบบของภาษา แต่เพียงอย่างเดียว แต่เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนได้นำรูปแบบภาษานั้นมาใช้เพื่อสื่อความหมายอย่างใดอย่างหนึ่งอีกด้วย

5. ไม่ถือว่าข้อผิดพลาดเป็นสิ่งที่ต้องแก้ไขเสมอ การสอนภาษาในอดีตเน้นความถูกต้องของภาษาเป็นสำคัญ ผู้สอนจะต้องแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุก ๆ ครั้ง การกระทำเช่นนี้ก่อให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี เพราะจะทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการใช้ภาษา จึงพยายามหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาอยู่เสมอ ดังนั้นในการสอนภาษา ผู้สอนจึงต้องพิจารณาแก้ไขสิ่งที่ผิดเฉพาะที่สำคัญ ๆ ซึ่งอาจทำให้เกิดความผิดพลาด หรือสับสนในการสื่อความหมายเท่านั้น ส่วนข้อผิดพลาดใด ๆ ที่ไม่ก่อให้เกิดความสับสนในการสื่อความหมายก็ปล่อยให้ผ่านไปก่อน ทั้งนี้เพื่อที่จะช่วยให้การสื่อสารของผู้เรียนไม่หยุดชะงัก และไม่ทำให้ผู้เรียนเกิดความท้อถอยที่จะสื่อสาร และวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดควรกระทำโดยไม่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกเกลียดกลัวการทำผิด หรือทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษา

เพื่อเป็นการป้องกันข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา ผู้สอนควรเตรียมผู้เรียนให้พร้อมก่อนที่ผู้เรียนจะใช้ภาษา นั่นคือให้ผู้เรียนได้รับรู้ข้อมูลทางภาษาให้มากเพียงพอก่อนที่จะให้ผู้เรียนผลิตภาษาและมีการฝึกฝนจนแน่ใจว่าผู้เรียนเรียนรู้รูปแบบของภาษาแล้วจึงเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในที่สุด

Taylor (2000) กล่าวว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคือ การสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับภาษาที่จะเรียน นั่นคือเรียนรู้ภาษาด้วยการใช้ภาษา มากกว่าการเรียนภาษาด้วยการศึกษารูปแบบ

Krashen and Terrell (1983) เสนอภาษาเพื่อการสื่อสารควรให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลทางภาษาที่สามารถเข้าใจได้ให้มากที่สุด และควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงให้มากที่สุด การเรียนควรมีการแก้คำผิดให้น้อยที่สุด เพื่อที่จะสื่อสารจะได้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง และในชั้นเรียนควรให้ผู้เรียนทำเฉพาะกิจกรรมที่ก่อให้เกิดการสื่อสาร ส่วนการฝึกรูปแบบภาษานั้นควรให้ผู้เรียน ไปฝึกเองนอกชั้นเรียนจากแบบฝึกหัดที่เตรียมไว้ให้

Finocchario and Brumfit (1983) กล่าวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยสรุปว่า

1. เป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และเป็นการสอนที่สนองต่อความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
2. ผู้เรียนซึมซับภาษาที่เรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารด้วยภาษานั้น
3. เน้นการใช้ภาษาที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน ให้ผู้เรียนยอมเสี่ยงเพื่อใช้ภาษา และรู้จักการเลือกใช้ภาษา
4. ให้ผู้เรียนเห็นตัวอย่างภาษาที่ใช้จริง โดยผู้คนที่ใช้ภาษานั้น ๆ
5. กฎเกณฑ์ของภาษาไม่ถูกแยกส่วนออกมาจากการใช้ภาษา แต่รูปแบบของภาษาถูกเรียนอยู่ในบริบทของการสื่อสาร
6. ผู้เรียนควรได้รับการสนับสนุนให้ค้นพบรูปแบบของภาษาด้วยตนเอง
7. เป็นการเรียนภาษาแบบองค์รวม โดยรวมทั้ง 4 ทักษะ

Larsen-Freeman (2000) ให้คำจำกัดความการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า เป็นการสอนเพื่อให้สามารถสื่อสารด้วยการสื่อสาร โดยผู้สอนจะลดบทบาทในชั้นเรียนลง และผู้เรียนจะได้รับการกระตุ้นให้รับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเองมากขึ้น

นอกจากนี้ยังมีผู้รู้ท่านอื่น ๆ ที่เห็นว่าการสอนภาษาควรจัดตามจุดประสงค์ หรือเป้าหมายของผู้เรียนในการเรียนภาษานั้น ๆ เมื่อรู้จุดประสงค์แล้วจะทำให้สามารถมองสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาในชีวิตจริงได้อย่างเหมาะสม (อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ, 2554, หน้า 25-30)

พรสวรรค์ สิปโป (2550, หน้า 24) ได้สรุปลักษณะสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. การสอนสิ่งใดก็ตามต้องคำนึงถึงความหมายและอยู่ในบริบท

2. กระตุ้นให้ผู้เรียนพยายามสื่อสาร การเรียนภาษาใหม่จะได้ผลดีที่สุด เมื่อผู้เรียนพยายามสื่อความหมาย โดยการเจรจาต่อรองเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน (Negotiation) และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น
3. ลำดับก่อนหลังของสิ่งที่จะนำมาสอน ขึ้นอยู่กับเนื้อหา หน้าที่ของภาษา หรือเรื่องที่ผู้เรียนสนใจ
4. สามารถใช้ภาษาแม่ และการแปลได้ เมื่อผู้สอนเห็นว่าเหมาะสม
5. กิจกรรมและกลยุทธ์การเรียนรู้เปลี่ยนแปลงไปตามความชอบ และความต้องการของผู้เรียน
6. เป้าหมายของการสอนคือ ความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งหมายถึงการใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง

จากลักษณะสำคัญข้างต้น จะเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารเป็นวิธีการสอนที่คำนึงถึงความต้องการ และเหตุผลของผู้เรียน ในการเรียนภาษาดังประเทศ ต้องคำนึงถึงความรู้พื้นฐานของผู้เรียนเป็นหลักเพื่อการจัดการเรียนที่เหมาะสม ให้โอกาสผู้เรียนพูด ฟัง อ่าน เขียน เรื่องที่มีความสำคัญต่อผู้เรียน ใช้เอกสารจริง (Authentic materials) และสถานการณ์ (Situation) ประกอบการสอน ซึ่งทำให้ผู้เรียน นำไปใช้ในชีวิตจริงได้ จัดกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนตามศักยภาพ ภูมิหลังและพื้นฐานของผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นตัวของตัวเอง มีความรับผิดชอบในการเรียนและสนับสนุนให้ศึกษาหาความรู้นอกชั้นเรียน ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนที่สนองความสนใจของผู้เรียน ให้โอกาสผู้เรียนพูด แสดงความคิดเห็นตามที่ผู้เรียนต้องการ ไม่ใช่พูดตามที่ผู้สอนต้องการ ไม่ควบคุมแก้ไขข้อความที่ผู้เรียนใช้ผิดจนทำให้การสื่อสารขัดข้อง ต้องช่วยชี้แนะทางผู้เรียน เป็นผู้จัดกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนให้คำแนะนำในระหว่างดำเนินการดำเนินกิจกรรม และตรวจความก้าวหน้าทางการเรียนของผู้เรียน

3. กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2530, หน้า 57-64) ได้กำหนดกิจกรรมการสอนทักษะการพูดว่า มีขั้นตอนเหมือนการสอนทักษะทุกทักษะ คือ

1. ตั้งจุดประสงค์ ผู้สอนจะต้องตั้งจุดประสงค์ว่า จะให้ผู้เรียนทำอะไร โดยมีจุดประสงค์ปลายทาง (Terminal objective) และจุดประสงค์นำทาง (Enabling objective) ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้ คือ

1.1 จุดประสงค์ปลายทาง เป็นข้อกำหนดที่ผู้เรียนจะต้องบรรลุเป้าหมายที่วางไว้คือ สื่อสารได้ เช่น สามารถสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าได้ถูกต้องเหมาะสม

1.2 จุดประสงค์นำทาง เป็นทักษะย่อยที่ผู้เรียนต้องฝึกก่อนจะบรรลุจุดประสงค์ปลายทาง คือ ให้ความหมายศัพท์ โครงสร้างหรือสำนวนใหม่ และความรู้ทางสังคมภาษาศาสตร์ที่มีในบทสนทนานั้น คือ เป็นการทำความเข้าใจในบริบท (Contextualization)

ตัวอย่างที่จะเป็นลักษณะจุดประสงค์นำทางที่ต้องการในเรื่องศัพท์ คือ ให้สะกดคำบอกความหมายได้ถูกต้อง (Passive vocabulary) หรือให้นำไปใช้ได้ถูกต้องเหมาะสม (Active vocabulary) ในเรื่อง โครงสร้างหรือสำนวนใหม่ก็เช่นกัน คือ ให้ตัวอย่าง สรุปลักษณะและนำไปใช้ได้ถูกต้องเหมาะสม สำหรับการทำความเข้าใจในบริบท อาจถามคำถามเกี่ยวกับบทสนทนาในลักษณะต่อไปนี้ คือ ใครเป็นผู้พูดในบทสนทนานั้น ผู้พูดมีลักษณะอย่างไร ลักษณะที่อาจมองเห็นได้เป็นอย่างไร กิริยาท่าทางที่ผู้พูดใช้เป็นอย่างไร ผู้พูดมีจุดประสงค์จะสื่อความหมายอย่างไร ให้แสดงความคิดเห็น หรือเดาความรู้สึกรักของเพื่อน ๆ ในชั้น

2. การดำเนินการสอน เรื่องที่นำมาสอนจะเป็นสิ่งซึ่งจะปรากฏอยู่ในจุดประสงค์นำทางทั้งสิ้น ผู้สอนจะต้องนำมาสอนโดยใช้สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ เข้าช่วย มีการถามตอบเพื่อซักซ้อมความเข้าใจในเรื่องที่สอนเป็นลำดับ ถือเป็น การให้ความรู้ ความสามารถทางภาษาศาสตร์ (Linguistic competency) ในขั้นนี้

3. การฝึกฟัง-พูด เป็นขั้นตอนที่เป็นหัวใจของการฝึกทักษะฟัง-พูด เพื่อการสื่อสารทั้งนี้จะต้องตรงกับจุดประสงค์ปลายทางที่กำหนดไว้แล้ว ผู้สอนจะใช้กิจกรรมตลอดจนกลวิธีต่าง ๆ เช่น ให้ถามตอบเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก หรือเป็นคู่ ๆ ตามความเหมาะสมกับเรื่องที่สอน และลักษณะของผู้เรียน ตลอดจนใช้สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ มาช่วยให้น่าสนใจด้วย เป็นการ ให้ความรู้ความสามารถทางการสื่อสาร (Communicative competency)

4. การถ่ายโอน เป็นการจัดกิจกรรมหลังการฝึกการสนทนาตามบทเรียนแล้ว คือผู้เรียนมีโอกาสนำบทเรียนนั้นมาฝึกเพลง หรือเปลี่ยนแปลงบทสนทนานั้น เป็นบทสนทนาใหม่ในการฝึกทักษะพูด นอกจากผู้สอนจะเตรียมผู้เรียนในลักษณะที่เป็นการยึดกลุ่มเป็นศูนย์กลางของการจัดการเรียนการสอน (Group-centered approach) โดยการจัดกิจกรรมเป็นกลุ่มทั้งกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และเป็นคู่ ๆ แล้ว เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการฝึกทักษะพูดผู้สอนควรจัดกิจกรรมออกเป็น 4 ระยะ

1. กิจกรรมก่อนการสนทนา (Pre-conversation activities) เป็นการเตรียมผู้เรียน โดยการสร้างความสนใจ ทบทวน โดยการใช้สื่อการสอนต่าง ๆ เข้าช่วย ดังตัวอย่างกิจกรรมต่อไปนี้คือ

1.1 ให้ความรู้ทางศัพท์ และโครงสร้างใหม่ ที่นำมาใช้ในบริบทที่มีความหมายในบทสนทนา เพื่อให้ผู้เรียนพร้อมจะฝึกทักษะฟัง-พูด อย่างราบรื่นในภายหลัง

1.2 การให้ความรู้ทางด้านการออกเสียงศัพท์ และ โครงสร้างที่จำเป็นในการฝึกทักษะ ฟัง-พูด ซึ่งอาจทำได้โดยการนำเข้าบริบท และฝึกก่อนการฝึกสนทนาจริง

1.3 การให้ความรู้ทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับบทสนทนาที่นำมาใช้สอน เช่น สถานภาพ ระดับของความเป็นทางการ และการแสดงอารมณ์ของคู่สนทนา เป็นต้น

1.4 ฝึกออกเสียงคำ และระดับเสียงสูงต่ำในประโยค

1.5 การฟังวลี หรือประโยคในอัตราเร็วปกติอย่างเป็นธรรมชาติ

1.6 ให้ฟังบทสนทนาตามทิศทางไปสถานีรถเมย์ของชาวต่างประเทศแล้วให้บอกว่า ชาวต่างประเทศกล่าวคำขอโทษ หรือขอความช่วยเหลือให้บอกทิศทาง

1.7 การฟังบทสนทนา

1.8 การจับคู่สนทนา โดยเลือกข้อความที่เหมาะสม

1.9 การเลือกคำถามคำตอบในบทสนทนาให้เหมาะสม

1.10 การให้ข้อมูลในส่วนที่ผู้ร่วมสนทนาไม่มี (Dyads)

2 กิจกรรมขณะฝึกการสนทนา (While-speaking) การสนทนาโดยการกำหนดขอบข่าย ให้หมด โดยให้ผู้เรียนฝึกสนทนาได้ตอบเป็นกลุ่ม หรือเป็นคู่ ๆ หลังการฝึกฟัง

3 การสนทนาโดยการกำหนดขอบข่ายให้ครึ่งหนึ่ง (Semi-controlled conversation) โดยให้ผู้เรียนเลือกคำถาม-ตอบ ในบทสนทนาที่ไม่สมบูรณ์

3.1 ให้ผู้เรียนถามคำถาม และเลือกตอบคำถามจากที่กำหนดให้ และยังให้อิสระในการตอบคำถามเองด้วย

3.2 ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมุติ โดยผู้สอนให้สถานการณ์เกี่ยวกับการโทรศัพท์ถ้าผู้เรียนคนใดพร้อมให้เป็นนักศึกษาคนที่ 1 และ คนที่ 2 ถ้าไม่พร้อมให้ใช้คำถามที่เตรียมไว้

3.3 ให้ผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับจังหวัด 2 จังหวัดที่ผู้เรียนรู้จัก โดยให้ศัพท์โครงสร้างที่จำเป็นต้องใช้ หรือให้คำถามเพื่อนำอภิปราย

4 กิจกรรมหลังการสนทนา (Post-speaking) การสนทนาโดยเสรี คือการสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนมีโอกาสสนทนาได้ตอบกันเองอย่างอิสระ โดยผู้เรียนเลือกใช้ศัพท์และโครงสร้างเองตามความเหมาะสม แล้วแสดงบทบาทสมมุติแก้ปัญหา หรืออภิปราย เช่น

4.1 ให้สนทนากับเพื่อนเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือในการถามทิศทาง

4.2 ฟังการสนทนาระหว่างบุคคล 2 คน เกี่ยวกับการนัดหมายจดลงในตารางเวลา แล้วให้จับคู่กันพูด เพื่อว่าบุคคลทั้งสองว่างและไม่ว่างวันใด เวลาใด

4.3 ให้ผู้เรียนใช้การแก้ปัญหา โดยให้หัวข้อตามจุดมุ่งหมายที่จะสื่อสาร เช่นการให้เหตุผลในการโฆษณาสินค้า

4.4 ให้ผู้เรียนอภิปรายอย่างเสรี โดยให้ประเด็นอภิปราย ทั้งนี้ การอภิปรายอย่างเสรี เป็นกิจกรรมสำหรับผู้เรียนที่อยู่ในระดับที่สูงขึ้น

3.1 ลักษณะของกิจกรรม

กิจกรรมมีบทบาทสำคัญมากในกระบวนการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะกิจกรรมทำให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาในการสื่อสารที่สมจริงในห้องเรียน (Richards. 2001, อ้างถึงใน อรุณี วิริยะจิตรรา, 2554, หน้า 56-59) ได้กล่าวถึงกิจกรรมที่ดีขึ้นอยู่กับ ลักษณะของกิจกรรม และลักษณะของการจัดกิจกรรม

ลักษณะของกิจกรรมที่เอื้อต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมี ดังนี้

1. กิจกรรมเข้ากับจุดประสงค์ของบทเรียน บทเรียนที่ดีควรมีจุดประสงค์ว่า เมื่อเรียนจบบทนี้ไปแล้ว ผู้เรียนสามารถทำอะไรได้บ้าง เช่น สามารถอธิบายเรื่องที่เกิดขึ้นในอนาคด หรือ สามารถขอร้องให้ผู้อื่นทำอะไรบางอย่างได้ ดังนั้นกิจกรรมที่ทำในแต่ละบทจะต้องเกี่ยวข้องกับ จุดประสงค์ของบทเรียนนั้น ๆ และจะต้องช่วยเสริมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ตามจุดประสงค์ของ บทเรียนที่วางไว้ เช่น หากจุดประสงค์บทเรียนวางไว้ว่า ให้ผู้เรียนรู้จักวิธีขอร้อง แต่กิจกรรมจัดให้ ผู้เรียนคนที่หนึ่งขอให้ผู้เรียนคนที่สองเล่าเรื่องภาพยนตร์ที่ไปดูมาให้ฟัง ก็จัดว่าเป็นกิจกรรมที่ไม่ เหมาะสมกับบทเรียน เพราะผู้เรียนจะมีโอกาสฝึกขอร้องเพียงเล็กน้อย น้ำหนักส่วนใหญ่ของ กิจกรรมจะไปอยู่ที่การเล่าเรื่อง เป็นต้น

2. กิจกรรมมีจุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมาย กิจกรรมที่ดีควรมี จุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาสื่อความหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายที่มีอยู่ในการสื่อสาร จริงในชีวิตประจำวัน เช่น การฝึกทักษะการอ่าน กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนทำการอ่านแล้วทำ บันทึกรายชื่อ หรืออ่านแล้วกรอกข้อความลงในตารางแผนภูมิต่าง ๆ หรืออ่านแล้วให้ตีความเพิ่มเติม กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนอ่านแล้วให้ตอบคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจในรายละเอียดของข้อความที่ อ่านแต่เพียงอย่างเดียว หรือให้ผู้เรียนให้คำตอบที่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของภาษา เป็นกิจกรรมที่มี จุดมุ่งหมายเพื่อการสอนเท่านั้น (Pedagogical purpose) ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาเพื่อ สื่อความหมายแต่อย่างใด

3. กิจกรรมที่ทำให้เกิดความจำเป็นที่จะสื่อความหมาย กิจกรรมที่ดีควรมีการสร้าง สถานการณ์ เพื่อให้เกิดความจำเป็นในการสื่อความหมายขึ้น โดยใช้หลักการให้ข้อมูลคนละตอนแก่ ผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่ม เช่น ให้ผู้เรียนมีแผนที่ หรือตารางที่มีข้อมูลไม่สมบูรณ์ในตัวเอง จึงต้องหา ข้อมูลของผู้อื่นเพื่อทำให้ข้อมูลที่ตนมีอยู่นั้นสมบูรณ์ หรือให้ผู้เรียนมีข้อมูลต่างชุดกัน และ จำเป็นต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลกันเพื่อจะได้ข้อมูลครบถ้วน แต่การแลกเปลี่ยนข้อมูลกันแต่เพียงอย่าง เดียวยังอาจทำให้การสื่อความหมายไม่สมจริงได้ ดังนั้นจึงควรเปิด โอกาสให้ผู้เรียนนำข้อมูลที่ได้

ครบถ้วนนี้มาใช้ในการตัดสินใจปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง (Problem solving) ที่ใกล้เคียงหรือตรงกับสถานการณ์ในชีวิตจริง

4. กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับรู้ผลการสื่อความหมาย กิจกรรมที่ดีควรให้ผู้สื่อความหมายได้รับข้อมูลย้อนกลับจากกันและกัน เพื่อที่จะได้ประเมินความสำเร็จในการสื่อสารของตน เช่น ให้ผู้เรียนฝ่ายหนึ่งบอกวิธีพิชิตกระดาศและให้อีกฝ่ายหนึ่งปฏิบัติตาม ถ้าผู้ฟังสามารถปฏิบัติตามได้ ผู้พูดก็จะทราบว่าการสื่อความหมายของตนประสบความสำเร็จ ถ้าผู้ฟังทำตามไม่ได้ ผู้พูดก็จะหาวิธีการบอกใหม่ เพื่อสื่อความหมายให้สำเร็จ

5. กิจกรรมน่าสนใจมีลักษณะท้าทาย กิจกรรมที่ดีควรมีเนื้อหาและวิธีการที่น่าสนใจเหมาะสมกับวัยและความถนัดของผู้เรียน กิจกรรมที่น่าสนใจจะมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวที่ผู้เรียนกำลังเรียนในวิชาอื่น หรือเรื่องราวที่กำลังเป็นที่สนใจ หรือเรื่องราวที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน เป็นการบูรณาการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชา (Content-based instruction) กิจกรรมที่น่าสนใจจะทำให้ผู้เรียนมุ่งความสนใจไปที่สิ่งที่ต้องการสื่อสาร ไม่ใช่รูปแบบของภาษา นอกจากนี้กิจกรรมที่ดีไม่ควรง่ายจนเกินไป เพราะจะทำให้ผู้เรียนรู้สึกเบื่อหรือไม่รู้สึกว่าได้เรียนรู้เพิ่มขึ้น หรือยากเกินไป เพราะจะทำให้ผู้เรียนรู้สึกท้อถอย กิจกรรมที่ดีควรมีเนื้อหาทางภาษาสมจริงและอยู่ในระดับที่สูงกว่าระดับความสามารถทางภาษาที่ผู้เรียนมีอยู่เล็กน้อย เพื่อจะได้เกิดการเรียนรู้ (Krashen & Terrell, 1983) แต่กิจกรรมที่ดีไม่ควรมีขั้นตอนการทำที่ยู่ยากสับสน เพราะจะทำให้วัดความสามารถของผู้เรียนไม่ได้ เนื่องจากผู้เรียนทำกิจกรรมไม่ได้เพราะไม่เข้าใจขั้นตอนการทำ ไม่ใช่เพราะไม่เข้าใจภาษา

6. กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกตามต้องการ กิจกรรมที่ดีควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกเนื้อหา หรือรูปแบบของภาษาตามความต้องการของตนบ้าง เช่น หากต้องการให้ผู้เรียนเขียนบรรยายลักษณะหน้าตาของคน ก็ให้ผู้เรียนได้เลือกบรรยายดาราคณ โปรดของตน หรือหากให้ผู้เรียนใช้ภาษาสอบถามทาง ก็ต้องให้ผู้เรียนใช้รูปแบบของภาษาตามที่ตนต้องการ หรือหากต้องการให้ผู้เรียนจดบันทึกย่อจากบทอ่านหรือเรื่องที่ฟังก็อาจให้ผู้เรียนไปเลือกอ่านหรือฟังเรื่องที่ตนต้องการได้ หรือให้ผู้เรียนทำชิ้นงานหรือโครงการที่เลือกเองตามความสนใจ

7. กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่ กิจกรรมที่ดีควรให้ผู้เรียนได้ใช้ทั้งความรู้ในภาษา ประสบการณ์ ความรู้ในสาขาวิชา ขนบธรรมเนียมประเพณี ฯลฯ มาช่วยในการตีความเพื่อที่จะได้สามารถสื่อความหมายอย่างใดอย่างหนึ่งได้ กิจกรรมเช่นนี้จะช่วยเชื่อมการเรียนรู้ในชั้นเรียนกับโลกภายนอก ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์ของกิจกรรมและทำให้มีแรงจูงใจในการสื่อสารมากขึ้น กิจกรรมทำนองนี้ควรจะตรงกับเวลา วัย และความสนใจของผู้เรียนเพราะจะกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความตื่นตัว ซึ่งจะช่วยยกระดับการเรียนรู้ให้สูงขึ้น

8. กิจกรรมฝึกให้ผู้เรียนมีกลยุทธ์การเรียนรู้ (Learning strategies) หมายถึงสิ่งที่ผู้เรียนควรทำเพื่อให้การเรียนรู้ของตนประสบความสำเร็จ เช่น การเดาศัพท์ การวิเคราะห์โครงสร้างศัพท์ การอ่าน/ ฟังอย่างรวดเร็ว ๆ เพื่อรู้ว่าเรื่องที่อ่าน/ ฟังเกี่ยวกับอะไร ฯลฯ การมีกลยุทธ์การเรียนรู้จะทำให้ผู้เรียนมีทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong learning skills)

3.2 ลักษณะของการจัดกิจกรรม

การจัดกิจกรรมในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นสามารถทำได้ในหลายลักษณะ ทั้งนี้ด้วยจุดมุ่งหมายเพื่อให้การจัดการเรียนการสอนน่าสนใจ ก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์หลายรูปแบบในชั้นเรียน เช่น ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน-บทเรียน ผู้เรียน-ผู้เรียน ผู้เรียน-ผู้สอน เป็นต้น และช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ลักษณะการทำกิจกรรมมีดังนี้คือ

1. การจัดกิจกรรมแบบรายบุคคล (Individual work) กิจกรรมแบบนี้เสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับบทเรียน แต่ผู้เรียนจะขาดปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน กิจกรรมแบบรายบุคคลเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนแต่ละคนต้องคิดและทำด้วยตนเอง เป็นกิจกรรมที่ฝึกให้ผู้เรียนพึ่งตนเองในการเรียนรู้ (Autonomous learning) จึงเป็นกิจกรรมที่สามารถจัดให้ตรงกับระดับความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนได้ และทำให้ผู้สอนเห็นความสามารถ และจุดอ่อนของผู้เรียนแต่ละคนได้อย่างเด่นชัด นอกจากนี้การจัดกิจกรรมในลักษณะนี้ยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกทำกิจกรรมตามลีลาการเรียนรู้ (Learning style) ในรูปแบบที่ตนต้องการ ในระยะเวลาที่เหมาะสมกับตัวเองและสามารถทำได้นอกชั้นเรียน กิจกรรมที่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมแบบรายบุคคล เช่น

1.1 อ่านหนังสืออ่านนอกเวลา

1.2 เขียนอธิบายรูปภาพ/ แผนภูมิ

1.3 เล่นเกมต่าง ๆ โดยเฉพาะเกมศัพท์ เช่น การทำปริศนาอักษรไขว้ เกมสร้างคำ

เป็นต้น

1.4 ฝึกรูปแบบไวยากรณ์ ศัพท์ ทักษะการฟังและการอ่านจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

2. การจัดกิจกรรมแบบคู่ (Pair work) กิจกรรมแบบนี้เสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกัน เป็นการเรียนที่ผู้เรียนสองคนจะต้องคิดและทำร่วมกัน (Collaborative learning) เป็นการจัดกิจกรรมที่ก่อให้เกิดการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เหมือนจริง เช่น แลกเปลี่ยนข้อมูล สนทนาร่วมกันแก้ปัญหา เป็นต้น กิจกรรมประเภทนี้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนในการเรียนรู้ในระดับใกล้เคียงกัน การจัดกิจกรรมแบบนี้ควรมีการเปลี่ยนคู่สลับกันไปเพื่อมิให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ควรมีกำหนดเวลาการทำกิจกรรมให้แน่ชัด เพื่อที่การเรียนรู้จะได้ดำเนิน

ไปพร้อม ๆ กันในชั้นเรียน ในการทำกิจกรรมผู้สอนจะคอยควบคุมและคอยให้ความช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนต้องการ แต่หากมีผู้เรียนมากอยู่ในชั้นเรียน ผู้สอนอาจดูแลได้ไม่ทั่วถึง กิจกรรมที่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมแบบคู่ เช่น

- 2.1 การถามหาข้อมูลที่คนขาดไปจากผู้เรียนในคู่ของตน
- 2.2 การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง
- 2.3 การแสดงตามบทบาท (Role-play)

3. การจัดกิจกรรมแบบกลุ่ม (Group work) การจัดกิจกรรมแบบนี้มีจุดมุ่งหมายคล้ายคลึงกับการจัดกิจกรรมแบบคู่ คือสร้างเสริมให้ผู้เรียนมีภาวะอิสระ (Autonomy) ลดการพึ่งพาการเรียนจากผู้สอน (Macaro, 1997) ผู้เรียนในกลุ่มจะประกอบด้วยผู้เรียนไม่น้อยกว่า 3 คน และไม่ควรมากกว่า 6 คน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะงานของกิจกรรม ในกลุ่มอาจจะประกอบด้วยผู้เรียนที่เก่งและอ่อนผสมกัน เพื่อที่ผู้เรียนจะได้ช่วยเหลือและเรียนจากกัน ทำให้เกิดความหลากหลาย (Diversity) ในชั้นเรียน (Jacobs & Farrell, 2003)การจัดกิจกรรมแบบกลุ่มนี้ทำให้ผู้เรียนต้องรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเพิ่มขึ้น เพราะจำเป็นต้องอธิบายถึงงานที่ตนทำมาตามที่ได้รับมอบหมายให้เพื่อนในกลุ่มฟัง (Slavin, 1995) เป็นการเพิ่มเวลาการใช้ภาษาของผู้เรียนในห้องเรียน เป็นการจัดกิจกรรมที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นนอกชั้นเรียน นั่นคือผู้เรียนจำเป็นต้องฟังผู้อื่น มีการแสดงความคิดเห็นขัดแย้งกันและกัน แล้วยอมรับในความเห็นที่ดีกว่า หรือร่วมกันตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นต้น การจัดกิจกรรมแบบกลุ่มอาจมีปัญหาในเรื่องเสียงดังซึ่งอาจแก้ไขได้โดยฝึกให้ผู้เรียนพูดเสียงเบา ๆ หรืออาจย้ายสถานที่ไปยังที่ไม่รบกวนห้องเรียนอื่น เช่น สนามหญ้า หรือห้องประชุม เป็นต้น นอกจากนี้การจัดกิจกรรมกลุ่มอาจมีปัญหาในเรื่องการควบคุมสถานการณ์และทำให้บรรลุขั้นตอนการดำเนินงาน วิธีแก้คือ ผู้สอนควรกำหนดเวลาและให้ผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มรับบทบาทของตนอย่างแน่ชัดก่อนทำกิจกรรม กิจกรรมที่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมแบบกลุ่มคือ

- 3.1 การอภิปราย (Discussion)
- 3.2 การแสดงตามบทบาท
- 3.3 การอ่านและการฟังส่วนต่าง ๆ ของเรื่องราว และนำส่วนเหล่านั้นมา

ปะติดปะต่อกัน (Jigsaw reading/ listening)

- 3.4 การเล่นเกมต่าง ๆ เช่น เกมต่อคำ เกมยี่สิบคำถาม เป็นต้น
- 3.5 การช่วยกันหาข้อมูล เพื่อมาทำโครงการ
- 3.6 การแลกเปลี่ยนข้อมูลภายในกลุ่ม เพื่อที่นำข้อมูลที่สมบูรณ์มาใช้ตัดสินใจปัญหา

4. การจัดกิจกรรมแบบทำร่วมกันทั้งชั้นเรียน (Class work) กิจกรรมแบบนี้เสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอน เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนทำพร้อม ๆ กันทั้งห้อง ผู้สอนสามารถชี้แนะ

และควบคุมกิจกรรมแบบนี้ได้มากกว่ากิจกรรมที่จัดในแบบอื่น ๆ กิจกรรมแบบนี้ทำให้ผู้เรียนได้รับรู้อารมณ์ของภาษาที่ถูกต้องจากผู้สอน เช่น การฝึกออกเสียง การฝึกรูปแบบประโยค เป็นต้น แต่กิจกรรมแบบนี้บางชนิดไม่ค่อยเอื้อต่อการเรียนแบบสื่อสาร กล่าวคือผู้เรียนขาดโอกาสที่จะใช้ภาษาเหมือนในชีวิตจริง กิจกรรมที่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมแบบทำร่วมกันทั้งชั้นเรียน มีดังนี้

- 4.1 การฝึกออกเสียงคำ ฝึกอ่านออกเสียง
- 4.2 การทำตามคำสั่งของผู้สอน เพื่อนร่วมชั้น
- 4.3 การอ่าน ฟัง และการทำแบบฝึกหัดพร้อมกันทั้งชั้นเรียน เช่น การตอบคำถามหลังการอ่าน

4.4 การอภิปรายแสดงความคิดเห็น

กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง หรือการใช้ภาษาอย่างมีความหมาย ส่วนมากเป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information sharing) และ การปฏิสัมพันธ์ (Interaction) การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวคิด (Approach) มากกว่าวิธีสอน (Method) เพราะส่วนมากแล้วกล่าวถึงแนวคิดที่กว้าง ๆ ยึดหยุ่นตามความต้องการและสิ่งแวดล้อมของผู้เรียน กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมส่วนมากจัดในกิจกรรมกลุ่มเล็ก เน้นการเรียนแบบร่วมมือ มากกว่าการแข่งขัน กิจกรรมทุกกิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาในสถานการณ์จริง

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร

1. ความหมายการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร

การจัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละคร คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยการให้ผู้เรียนแสดงละคร ซึ่งเป็นเรื่องราวที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามเนื้อหา และบทละครที่ได้กำหนดไว้ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องทำให้เรื่องราวนั้นมีชีวิตขึ้นมา และสามารถทำให้ทั้งผู้แสดง ผู้ชมเกิดความเข้าใจ จดจำเรื่องนั้น ได้นาน มีชีวิตขึ้นมา และสามารถทำให้ทั้งผู้แสดง ผู้ชมเกิดความเข้าใจ และจดจำเรื่องนั้น ได้นาน (ทิศนา แคมมณี, 2555, หน้า 353)

การจัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละคร คือ กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้สอนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยการให้ผู้เรียนแสดงละครซึ่งเป็นเรื่องราวที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามเนื้อหา และบทละครที่ได้กำหนดไว้ตั้งแต่ต้นจนจบ ซึ่งผู้เรียนจะต้องแสดงบทบาท หรือสมมุติว่าตนเองเป็นหรือสร้างทำเป็นตัวเขาเองหรือบุคคลอื่นหรือตัวละครตัวใดตัวหนึ่ง โดยจะต้องแสดงบทบาทการใช้ภาษา แสดงสีหน้า ท่าทางกับการเคลื่อนไหวประกอบ

การสนทนาตามบทละครที่แต่งไว้เรียบร้อยแล้ว และผู้แสดงจะไม่นำเอาบุคลิกภาพ ความรู้สึกนึกคิดของตนเองเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งจะมีส่วนทำให้เกิดผลเสียต่อการแสดงบทบาทนั้น ๆ วิธีการนี้จะทำให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในการที่จะเข้าใจในความรู้สึกเหตุผล และพฤติกรรมของผู้อื่น และจะสามารถจดจำเรื่องราวนั้นได้นาน (สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ, 2545, หน้า 64-65)

สรุปว่า กิจกรรมการละครเป็นกิจกรรมเพื่ออยู่ในโลกแห่งการสมมติ โดยนักศึกษาต้องสมมุติตนเอง ตามบทบาทภายใต้สถานการณ์ที่สร้างขึ้น อนึ่งกิจกรรมการละครนี้ ประยุกต์มาจากการสอนการละครบนเวที เพื่อนำมาสอนทักษะการ พูด ซึ่งจะเปิด โอกาสให้นักศึกษาได้ใช้ความสามารถของตนเองในการสนทนาประกอบท่าทางอย่างเป็นธรรมชาติมากที่สุด เพื่อให้ นักศึกษาสามารถนำภาษานั้นไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างสมจริง

2. วัตถุประสงค์

กิจกรรมการละครมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นภาพของเรื่องราวที่ต้องการเรียนรู้ และประจักษ์ชัดด้วยตาของตนเองเกิดการเรียนรู้ที่ชัดเจนและจดจำได้นาน พร้อมทั้งส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรับผิดชอบในการเรียนรู้ร่วมกัน และทำงานร่วมกับผู้อื่น (สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ, 2545, หน้า 64)

การจัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละครเป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนเห็นภาพของเรื่องราวที่ต้องการเรียนรู้ ประจักษ์ชัดด้วยตาตนเอง ทำให้เรื่องราวนั้นมีชีวิตขึ้นมา ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ชัดเจน และจดจำได้นาน (ทศนา แคมมณี, 2555, หน้า 353)

3. องค์ประกอบสำคัญ

การแสดงละคร มีองค์ประกอบสำคัญ ดังนี้

1. มีผู้สอนและผู้เรียน
2. มีบทละคร คือ เรื่องที่มีเนื้อหา บทพูดกำหนดไว้เรียบร้อยแล้วตั้งแต่ต้นจนจบ
3. มีการแสดงตามบทที่กำหนด หรือการชมและสังเกตการณ์แสดง
4. มีการอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องราว หรือเนื้อหาการแสดง
5. มีการสรุปการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ได้จากการแสดง และชมการแสดง
6. มีผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545, หน้า 65) สรุปว่า การจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร มีองค์ประกอบสำคัญ ดังนี้

1. บทละคร คือ เรื่องราวที่มีเนื้อหาและบทพูด หรือบทแสดงที่กำหนดไว้เรียบร้อยแล้วตั้งแต่ต้นจนจบ
2. ผู้แสดงบทบาทต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ และผู้ชมการแสดง

3. การแสดงตามบทที่กำหนด

4. การอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องราว เนื้อหาการแสดง และพฤติกรรมการแสดงของผู้รับบทบาท เพื่อการเรียนรู้

4. ลักษณะการแสดงละครเพื่อการเรียนรู้

ทิสนา เขมมณี (2555, หน้า 354-357) ได้เสนอแนะการแสดงละครเพื่อการเรียนรู้ไว้หลายแบบ ดังนี้

1. การแสดงละครแบบเป็นทางการ หรือการแสดงนาฏการ (Dramatization) เป็นการแสดงละครที่มีการเตรียมบทละครตั้งแต่ต้นจนจบไว้ ผู้แสดงต้องมีการซักซ้อมก่อนการแสดง จนผู้แสดงสามารถแสดงได้ตามบท และมีการจัดฉาก จัดเวทีให้ดูสมจริง ตัวอย่างการแสดงนาฏการที่นิยมกันมาก ได้แก่ การแสดงเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ หรือชีวประวัติของบุคคลสำคัญ ๆ เป็นต้น

2. การแสดงละครแบบไม่เป็นทางการ หรือเรียกสั้น ๆ ได้ว่า เป็นการแสดง (Acting) เรื่องราวหรือเหตุการณ์สั้น ๆ เฉพาะจุดเฉพาะประเด็นเพื่อช่วยทำให้เรื่องราว/ เหตุการณ์/ จุด/ ประเด็น เหล่านั้น มีความกระชับชัดเจน การแสดงแบบนี้ผู้สอนสามารถใช้สอนสอดแทรกในการสอนเนื้อหาสาระต่าง ๆ ได้มาก เช่น การแสดงวิธีการจัดโต๊ะอาหาร การแสดงพิธีแต่งงาน พิธีทำขวัญ วิธีผายปอด วิธีการช่วยเหลือผู้ประสบอุบัติเหตุ วิธีการป้องกันตัว ตลอดจนการแสดงบทบาทหน้าที่ของบุคคลในอาชีพต่าง ๆ เป็นต้น

3. การแสดงละครใบ้ เป็นการแสดงที่ผู้แสดงใช้การแสดงออกทางท่าทาง สื่อความหมายเรื่องราวให้ผู้ชมเข้าใจ โดยไม่ใช้ภาษาพูดเลย แต่อาจมีการบรรยายประกอบท่าทางได้เพื่อช่วยให้ผู้ชมมีความเข้าใจมากขึ้น เช่น การแสดงละครใบ้สื่อความหมายเกี่ยวกับปรัชญาในการดำรงชีวิต ความคับข้องใจ การแก้ปัญหาต่าง ๆ เป็นต้น

4. การแสดงละครเลียนแบบ เป็นการแสดงที่ผู้แสดงพยายามแสดงลักษณะท่าทางเลียนแบบบุคคล สัตว์ หรือสิ่งของต่าง ๆ เช่น การแสดงละครเลียนแบบดารา นักร้อง นักพูดที่มีชื่อเสียง การแสดงท่าทางและเสียงร้องเลียนแบบสัตว์ต่าง ๆ เช่น สุนัข แมว สิงโต นกต่าง ๆ หรืออาจแสดงเลียนแบบกลไกทำงานของสิ่งของต่าง ๆ เช่น หุ่นยนต์ คอมพิวเตอร์ รถไฟ รถเมล์ เครื่องบิน เป็นต้น

5. การแสดงละครล้อเลียน เป็นการแสดงละครที่มีเนื้อหาสาระเสียดสีบุคคล สังคม เรื่องราว หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ เพื่อเน้นเจตคติ ค่านิยม หรือพฤติกรรมใด ๆ ที่ต้องการให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียน โดยการแสดงถึงความไม่ชอบด้วยเหตุผลของสิ่งนั้น เช่น การแสดงละครล้อเลียนพฤติกรรมทางการเมืองของนักการเมือง การแสดงละครล้อเลียนเรื่องราว หรือเหตุการณ์ทางสังคม เป็นต้น

6. การแสดงการเชิดหุ่นละคร เป็นการแสดงที่ผู้แสดงใช้หุ่น หรือวัสดุอื่น ๆ เป็นตัวแทนคนในการแสดงออก ผู้แสดงจะไม่ปรากฏกายหรือพฤติกรรมต่าง ๆ ให้เห็นแต่จะเชิดตัวหุ่นให้แสดงตามที่คนปรารถนา ซึ่งก็คือ การเชิดหุ่นให้แสดงตามบทและเรื่องราวที่ได้เตรียมไว้ หุ่นที่ใช้ในการแสดงมีมากมายหลายประเภท เช่น หุ่นกระบอก หุ่นนิ้วมือ หุ่นรูปสัตว์ หรือหุ่นรูปสิ่งของต่าง ๆ หุ่นเหล่านี้เป็นตัวแทนในการแสดงออกทางท่าทางของผู้แสดง แต่ผู้แสดง (ผู้เชิดหุ่น) ยังเป็นผู้แสดงออกทางบทพูด ในบางกรณีที่ผู้เชิดหุ่นยังไม่ชำนาญ อาจมีคนเดียวหรือหลายคนก็ได้แล้วแต่ความสามารถของผู้แสดง

5. ลักษณะการแสดงละครเวที

การสร้าง “ละครเวทีสำหรับเยาวชน” นั้น ต้องมีความชัดเจนตั้งแต่คอนต้นว่าผู้ชมของคนเป็นใคร มีอายุและจะนำเสนออย่างไร เรื่องราวที่ต้องการนำเสนอเป็นเรื่องราวที่สื่อสารกับเด็ก ไหวไหนได้ดีที่สุด ดังนั้นผู้เขียนจะต้องมีความเข้าใจจิตวิทยาและความจริง ความพร้อมของผู้ชม รู้จักผู้ชมดีก่อนที่จะลงมือสร้างบทละคร (พรรัตน์ ดำรุง, 2547, หน้า 96-106)

ละครของเยาวชนนั้นวิธีการสร้างเรื่อง การดำเนินเรื่อง มีรูปแบบหลากหลาย สามารถสรุปได้ดังนี้ คือ

1. ละครที่เป็นแบบฉบับ (Traditional play)

ละครที่เป็นแบบฉบับนี้เป็นละครเวทีสมบูรณ์แบบมีองค์ประกอบครบถ้วน ใช้แสดงในโรงละคร (Theater) และประกอบด้วยเทคนิคไฟ-แสง เสียง ที่ทำให้เกิดภาพ (Spectacles) ที่งดงาม และช่วยให้ผู้ชมได้มองเห็นภาพจินตนาการบังเกิดขึ้นจริงตรงหน้า เช่น คนบินได้ สัตว์ประหลาด ขนาดใหญ่ ตัวละครหายวับไปกับตา เทวดานั่งบนชิงช้าลอยอยู่ ท้องฟ้าเต็มไปด้วยดาว บทละครที่นำมาเสนอมักเป็นเรื่องราวที่นำมาจากวรรณกรรม และเรื่องราวที่เด็กและเยาวชนชื่นชอบ มีการกำหนดโครงเรื่องตามลักษณะที่เป็นมาตรฐาน มีการขึ้นต้น การต่อสู้กับอุปสรรคต่าง ๆ ของตัวละครเอกจนกระทั่งประสบความสำเร็จในที่สุด ละครที่เป็นแบบฉบับนั้นเน้นความสนุกสนานและสาระที่มีค่าสำหรับเด็ก ๆ และครอบครัว ละครเวทีคลาสสิกที่ได้ความนิยม และนำกลับมาแสดงเสมอได้แก่ ปีเตอร์แพน (Peter Pan) พ่อมดแห่งออซ (The Wizard of Oz) พินอคคิโอ (Pinocchio) สวนลับ (Secret Garden) หมิน้อยแห่งอาร์คันซอว์ (The Arkansas Bear) และนิทานเจ้าหญิงอื่น ๆ แต่ในปัจจุบันนี้มีผู้สร้างละครสำหรับเด็กและเยาวชนหลายคนที่น่าสนใจละครเวทีที่มีความร่วมสมัยมากขึ้น โดยนำวรรณกรรมมาดัดแปลงและนำเสนอในรูปแบบใหม่ ๆ เช่น หอยเห็นแก่ตัว (Selfish Shellfish) อาหรับราตรี (Arabian Nights) หมวก 500 ใบ (The 500 hats) เป็นต้น

2. ละครที่ไม่เป็นแบบฉบับ (Non-illusion play)

เนื่องจากการสร้างละครเวทีตามแบบฉบับมีงบประมาณที่สูง อีกทั้งการขายบัตรสำหรับเด็กและครอบครัวก็ต้องขายในราคาถูกลง การเหมาออกจากโรงเรียนก็ต้องเป็นการประสานงานและยุ่งยากในการนำนักศึกษาออกจากโรงเรียน คณะละครจึงคิดค้นวิธีการที่จะสร้างผลงานละครที่มีคุณภาพและประหยัดขึ้น อีกทั้งเด็ก ๆ ในโรงเรียนจะได้ชมละครด้วย จึงมีการพัฒนาวิธีการสร้างผลงานที่มีขนาดเล็ก มีเครื่องประกอบฉากไม่มากนัก แต่สามารถตระเวนแสดงไปตามโรงเรียนต่าง ๆ ได้ การสร้างบทละครมีลักษณะที่เน้นการแสดง ใช้จินตนาการ และความสามารถในการปรับตัวนักแสดงเป็นสำคัญ

วิธีนำเสนอละครในรูปแบบนี้นั้นเรียกว่า “ละครเล่าเรื่อง (Story theatre)” โดยการแสดงนั้นใช้นักแสดงจำนวนน้อย ประมาณ 5-6 คน เป็นผู้เล่าเรื่องและผลัดกันสวมบทบาท เปลี่ยนแปลงตัวละคร และการใช้จินตนาการ (Imagination) ของเด็ก ๆ ช่วยนำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ การเริ่มเรื่อง การจบเรื่อง มีความสำคัญเริ่มจากการนำเสนอวิธีการหรือกฎเกณฑ์ในการนำเข้าสู่เรื่อง การใช้ลีลาท่าทางประกอบดนตรี การร้องเพลงเดี่ยว การร้องเพลงประสานเสียง เพื่อให้ผู้ชมทราบกติกา การนำเสนอเรื่องก่อน เมื่อเข้าใจแล้วก็จะใช้วิธีการดังกล่าวเพื่อเชื่อมประสานเรื่องราวต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เรื่องราวที่นำเสนออาจแสดงเพียงเรื่องเดียว หรือมากกว่า 1 เรื่อง แต่เรื่องอาจเกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวข้องกันก็ได้ แต่จะมีจุดเชื่อมต่อประสานกันชัดเจนที่การเล่าเรื่อง การร้องเพลงหรือดนตรี มีการใช้เครื่องแต่งกาย เครื่องประกอบฉากที่มีลักษณะเบา และสร้างสรรค์ เช่น หน้ากาก หุ่นผ้าหลากสี รวมทั้งใช้ลีลาท่าทางการเดินรำประกอบการเล่าเรื่อง

ในการเสนอละครแนวนี้ เรื่องราวแต่ละเรื่องก็นำมาผูกไว้ด้วยกันต้องมีข้อคิดที่ชัดเจน มีจังหวะและบรรยากาศที่เหมาะสมกับช่วงเวลาของการนำเสนอทั้งหมด เรื่องแต่ละเรื่องจะต้องมีความต่างในเรื่องของบรรยากาศ แนวคิด แต่ก็มีความเหมือน หรือจัดไว้ในหมวดหมู่เดียวกันได้ เช่น Just So Story ของ รูดยาด คิปปลิง (Rudyard Kipling) กล่าวถึงนิทานอีสป 3 เรื่องด้วยกัน และเล่าโดยภูตอินเดียที่เพื่อนำเด็ก ๆ เข้าไปสู่โลกของนิทานยุคต่าง ๆ ละครเรื่อง Dandelion มีแนวคิดเรื่องการกำเนิดของสรรพสิ่งในธรรมชาติ ตามแนวทฤษฎีของชาลส์ ดาร์วิน (Charles Darwin) มาร้อยเรียงกันตั้งแต่การกำเนิดโลก พัฒนาการของมนุษย์ และสัตว์ต่าง ๆ

อย่างไรก็ตามเรื่องราวที่สร้างขึ้นมานี้เมื่อประกอบกันแล้วน่าจะนำเสนอข้อคิดที่มีคุณค่าแก่ผู้ชมได้ การสร้างละครประเภทนี้ต้องมองเวทีเป็น “สภาพแวดล้อม บรรยากาศ-สถานที่ในเหตุการณ์” ต้องคิดว่าจะสามารถนำเสนอละคร หรือเรื่องราวย่อย ๆ แต่ละเรื่องได้อย่างไร โดยที่ไม่น่าเบื่อและความหลากหลาย มีการกำหนดแนวทางการนำเสนอ การใช้สถานที่ จังหวะการนำเสนอที่แตกต่างกัน และเมื่อนำมาจัดเสนอต่อเนื่องกันแล้วทำให้เกิดความสนุกสนานอันมีค่าแก่ผู้ชม ละคร

ประเภทนี้จึงเน้นที่บรรยากาศ รูปแบบการนำเสนอ การร้อยเรื่องราว และการจัดเสนอเรื่องราว กฎเกณฑ์การนำเข้าสู่เรื่อง และออกจากเรื่องเมื่อเรื่องหนึ่งจบลง

3. ละครที่ผู้ชมร่วมแสดง (Participatory play)

ละครที่มีผู้ชมเด็ก ๆ ได้มีส่วนร่วมแสดงนี้ ไบรอัน เวย์ (Brian Way) เป็นผู้คิดค้นกลวิธี และเขียนหนังสืออธิบายไว้ถึงขั้นตอน และระดับที่เด็ก ๆ ต้องการที่จะมีส่วนร่วมในการแสดง ตาม ทฤษฎีของเวย์นั้นเด็ก ๆ มีส่วนร่วมแสดงตลอดเวลา เพราะเด็ก ๆ เป็นผู้ชมที่ตื่นตัวและมีปฏิริยา ชัดเจน ดังนั้นการแสดงละครเวทีที่มีการแบ่งพื้นที่ผู้ชมกับเวทีสำหรับผู้แสดงอย่างชัดเจน ผู้ชมยังมี ปฏิริยาเสมอ อาจจะร้องคะ โคนเอาใจช่วย หรือขับไล่ตัวร้าย ลูกขึ้นค่อว่า หรือส่งเสียงเชียร์ ตัวละครตัวเอกอย่างออกนอกหน้า หลายคนวิ่งไปดูตัวละครใกล้ ๆ เวย์จึงคิดค้นการนำเสนอละคร ที่ มีลักษณะเวทีที่ใกล้ชิดผู้แสดง และวิธีการนำเสนอเรื่องราวที่ทำให้เด็ก ๆ ต้องการมีส่วนร่วมใน การแสดง ได้ออกมาช่วยแสดง เพื่อให้เรื่องดำเนินต่อไปได้

ละครที่เด็ก ๆ มีส่วนร่วมแสดงนี้เหมาะสมกับการนำละครไปแสดงในห้องเรียน หรือ โรงละครที่ไม่ใหญ่มากนัก และเป็นละครที่เหมาะสมจะนำเสนอ เด็กเล็ก ๆ จนถึงเด็กก่อนวัยรุ่น เด็กเล็ก ๆ มีช่วงความสนใจสั้น มีความเข้าใจภาษาจำกัด ละครประเภทนี้เปรียบเหมือนการเล่นสนุก การที่ผู้ชมมีส่วนร่วมในการแสดงเป็นหัวใจของการแสดงเพราะผู้ชมได้เล่น และได้แสดงร่วมกับ นักแสดง ได้เป็นส่วนหนึ่งของเรื่องที่ดำเนินอยู่ ได้ช่วยเหลือตัวละคร ทำให้การละครเป็น ประสบการณ์ตรงที่เด็ก ๆ ได้รับ ผู้ชมจะเชื่อในบทบาทและทำตามที่ตัวละครบอกและสนุกกับ กิจกรรม

ละครลักษณะนี้เหมาะกับการนำไปเล่าและแสดงให้เด็ก ๆ ซึ่งมีจำนวนไม่มากนัก ผู้ชม นั่งล้อมวงดูละคร ละครประเภทนี้มีช่วงที่ให้นักแสดงขอให้เด็ก ๆ มาร่วมแสดงได้ และให้ ความสำคัญกับการเข้ามามีส่วนร่วมของเด็ก ๆ ละครประเภทนี้ไม่ต้องการเรื่องที่ซับซ้อน มี ความยาวไม่มากนัก เว้นช่องว่างและเปิดโอกาสให้เด็ก ๆ ได้ร่วมแสดง และกลับเป็นผู้ชมได้ ใน การนำเสนอ มีกฎเกณฑ์และวินัยในการแสดงที่นักแสดงต้องกำหนดไว้ก่อนที่ผู้ชมจะเข้ามามีส่วน ในการร่วมแสดงใน โรงละคร การมีส่วนร่วมอาจออกแบบให้มีการโต้ตอบกับผู้แสดง หรือช่วย ปรบมือ และทำท่าทางเคลื่อนไหวอยู่กับที่ เป็นต้น

4. ละครเพลง (Musical play)

ละครเพลงในที่นี้หมายถึงละครที่มี “บทเพลงขับร้อง” อยู่ในละคร ละครเพลงมีหลาย รูปแบบ ละครเพลงมิวสิกเคิล ละคร โอเปร่า (ใช้บทเพลงในการดำเนินเรื่อง) และละครที่มีการร้อง เพลงแทรกอยู่

บทละครสำหรับเด็กและเยาวชนหลายเรื่องมักมีบทเพลงเป็นส่วนประกอบเพื่อนำเสนอ

ความรู้สึกที่ยากที่จะบรรยายเป็นการบอกเล่าปรกติหรือช่วยบอกเล่าบรรยายถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น เพลงที่มีอยู่ในละครเวทีสำหรับเด็กต้องมีความสมเหตุสมผลที่จะอยู่ตรงนั้น ช่วยให้เกิดความรู้สึก และสร้างบรรยากาศที่ช่วยให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกร่วมไปกับเหตุการณ์ในปัจจุบันมีผู้เขียนละครมิวสิกคิลสำหรับเด็ก และนำออกแสดงเพิ่มขึ้น เรื่องที่เป็นละครมิวสิกคิลคลาสสิก ได้แก่ ปีเตอร์แพน (Peter Pan) พ่อมดออซ (Wizard of Oz) โลออน คิง (Lion King) บทละคร โอเปร่าสำหรับเด็ก เช่น อามาลและผู้เยือนในยามวิกาล (Amahl and the Night Visitors) เป็นต้น

5. ละครหุ่น (Puppetry)

หุ่นมีหลายลักษณะ และมีประวัติ และพัฒนาการที่ยาวนาน หุ่นมีประเภท รูปร่างและลักษณะกรเซดที่แตกต่างกัน หุ่นมีทั้งขนาดใหญ่กว่าคนและขนาดเล็กกว่านิ้วมือ ประเภทของหุ่น ได้แก่ หุ่น เชิดมือ หุ่นเงา หุ่นสาย และหุ่นไม้ค้ำ การแสดงที่ใช้หุ่นนั้นไม่ได้เป็นการแสดงเฉพาะเด็กเท่านั้น การแสดงหุ่นอยู่ในพิธีกรรม และการแสดงหุ่นแบบประเพณีนั้นมีในหลายประเทศทั่วโลก หุ่นเชิดมือในแนวพัฒนาการเรียนรู้นั้นเริ่มใช้ในการแสดงละครกับเด็กเล็ก ๆ

การแสดงละครหุ่นจะแสดงเรื่องสั้น ๆ หุ่นจะมีลักษณะคล้ายตุ๊กตาที่เด็กคุ้นเคย มีสีสันสดใส หุ่นบางตัวสร้างจากจินตนาการของคนสร้าง ไม่ต้องมีแบบแผน หุ่นที่เด็ก ๆ ให้ความสนใจและชื่นชอบนั้นมักเป็นรูปสัตว์เลี้ยง มีลักษณะเด่น เช่น มิงมูกบาน มีหูใหญ่ หน้ายื่น ตาเล็กมาก แก้มแดง ฟันจอบ ผิวสีขาว เป็นต้น หุ่นที่ใช้แสดงเพื่อความบันเทิง และการเรียนรู้ของเด็ก ๆ ปัจจุบันได้รับความนิยมสูง ละครหุ่นได้รับการพัฒนารูปแบบและแนวการนำเสนออย่างน่าสนใจ

คณะละครหุ่นร่วมสมัยได้รับความนิยมมาก ได้แก่ คณะ Bread and Puppets, หุ่นคณะ The Muppets จากรายการ Sesame Street เป็นต้น

นอกจากละครหุ่นที่แสดงเป็นเรื่องแล้ว มีการดัดแปลงหุ่นไปใส่ไว้ในละครเวที เป็นการแสดงที่มีหุ่นร่วมแสดงกับคน ในการแสดงใช้หุ่นหลายขนาดแสดงเป็นตัวละครต่าง ๆ

6. ละคร “ประเด็น” ศึกษา (Theatre in education TIE)

ละคร “ประเด็น” ศึกษา (TIE) เป็นละครที่มีลักษณะเฉพาะ เป็นละครที่มีเนื้อหาที่เด็ก ๆ เฝงิยอยู่ ไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ในครอบครัว ความคิดที่แตกต่างจากกลุ่ม ปัญหาเรื่องเพศ ยาเสพติด ฯลฯ

จุดประสงค์ของละครประเด็นศึกษา (TIE) ไม่ใช่ละครเพื่อความบันเทิง แต่เป็นละครที่ต้องการกระตุ้นให้ผู้ชมได้ช่วยกันคิด วิเคราะห์ประเด็นปัญหาต่าง ๆ และนำข้อคิดที่ได้จากการพูดคุย เสนอแนะ ระหว่างและหลังการแสดงมาใช้ในการดำรงชีวิต

ละคร “ประเด็น” ศึกษา (TIE) อาจแสดงทั้งเรื่อง หรือแสดงเป็นบางฉาก และนำเข้าสู่การพูดคุย ต่อจากนั้น คณะละครอาจใช้เทคนิคละครสด และบทบาทสมมติมาใช้กับผู้ชม

ผลัดเปลี่ยนบทบาทต่าง ๆ กัน และสรุปตอนท้าย ตามที่ผู้ชมพัฒนาขึ้นร่วมกันระหว่าง การแลกเปลี่ยนทัศนคติ ความคิดเห็น บทละครที่ต้องการกระตุ้นให้คิดและมาร่วมกันค้นหา ทางแก้ไข เช่น งานละครของกลุ่มละคร (TIE) Creative arts team ในเมืองนิวยอร์ก คณะละครเร่ใน ไนจีเรีย สำหรับในประเทศไทย มีคณะละครรูปแบบ (TIE) เช่นกลุ่มละครมะขามป้อม กลุ่มละคร ไม้ขีดไฟ และกลุ่มละครกะจิตริค

6. ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545, หน้า 66-69) ได้สรุปขั้นตอนของการจัดการเรียน การสอนโดยใช้การแสดงละคร ดังนี้

ขั้นเตรียมการ

1. ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันอภิปรายถึงวัตถุประสงค์ของการที่จะใช้บทละครเพื่อ การเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด

2. ผู้สอนเตรียมบทละครไว้ให้ผู้เรียนแสดงตั้งแต่ต้นจนจบ โดยอาจให้โอกาสผู้เรียนมี ส่วนร่วมในการเลือกเรื่องราวที่จะแสดงบทพูดของตัวละครต่าง ๆ

3. ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันศึกษาเนื้อหา เรื่องราวจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้ได้ เนื้อหา เรื่องราวที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด หรืออาจต้องแสวงหาผู้ที่มีความรู้ และ ประสบการณ์ หรือความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ มาให้คำปรึกษา

ขั้นศึกษาบทละครและเลือกผู้แสดง

1. ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันศึกษา และทำความเข้าใจบทละคร

2. ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันพิจารณาคัดเลือกผู้แสดง โดยคำนึงถึงความเหมาะสม

ความสามารถของผู้เรียนกับบทบาทที่จะมอบให้แสดง ควรจะเลือกผู้ที่มีบุคลิกลักษณะตรงกับเรื่อง และมีความสามารถที่จะตีบทแตก รวมทั้งผู้แสดงต้องสมัครใจ หรือเต็มใจที่จะแสดงด้วย

ขั้นศึกษาบทซ้อมการแสดง เตรียมวัสดุอุปกรณ์และผู้ชมการแสดง

1. ผู้แสดงแต่ละคนจะต้องศึกษาเรื่องราว และบทบาทของตนให้ลึกซึ้ง จดจำและฝึกซ้อม บทของตนให้คล่อง

2. จัดให้มีการฝึกซ้อมร่วมกัน เพราะหลังจากฝึกซ้อมแล้ว บางกรณีอาจจะมี ความจำเป็นต้องเปลี่ยนผู้แสดง หากพบว่าผู้ที่เลือกไว้ไม่มีความสามารถแสดงได้ดีพอที่จะสื่อ ความหมายได้ตรงกับเรื่องราว หรือเนื้อหาที่เป็นจุดประสงค์สำคัญของการเรียนรู้

3. ผู้สอนควรจัดแบ่งงาน หรือมอบความรับผิดชอบให้แก่ผู้เรียนที่ไม่ได้แสดงเพราะโดย ปกติการเรียนรู้โดยการใช้แสดงละครนั้น ผู้เรียนจะไม่ได้แสดงทั้งหมด ผู้ที่ไม่ได้แสดงก็จะเป็นผู้ชม การแสดง

ชั้นแสดง

1. ผู้แสดงจะต้องตั้งใจทำการแสดงตามบทบาท และขั้นตอนที่กำหนดให้ดีที่สุด
2. ผู้สอนและผู้ชมการแสดง ควรชมการแสดงด้วยความตั้งใจ ให้กำลังใจผู้แสดง เช่น

ปรบมือ

3. ผู้ชมจะต้องตั้งใจสังเกตการณ์แสดงในประเด็นที่สำคัญ ๆ ที่ผู้สอนแนะนำ
ชั้นอภิปรายและสรุป

ผู้สอนและผู้เรียนอภิปรายร่วมกัน โดยมุ่งถึงการอภิปรายเรื่องราวที่แสดงออกมา
ความสามารถของผู้แสดงและประเด็นที่เป็นเนื้อหาสาระสำคัญของการเรียนรู้

ละครในการศึกษา เป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมทางละครมาปรับ
ใช้ โดยมี “ครู” เป็นผู้รับผิดชอบวางแผนในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนา
ผู้เรียน แสวงหาแนวทาง ความคิดและการแก้ปัญหา โดยผ่านการแสดงบทบาทสมมติ (Role play)
การเล่นละครสด (Improvisation) ซึ่งมุ่งเน้นที่การพัฒนาจินตนาการ การทำงานร่วมกันของผู้เรียน
ผ่านการแสดงออก (Acting out) เสริมสร้างความเชื่อมั่น และเรียนรู้ที่จะรับผิดชอบและวิเคราะห์
บทบาทการแสดงและการทำงานอย่างมีเหตุผล ขณะที่ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนในกลุ่ม ละคร
การศึกษา ต้องมีการวางแผนที่ดี และเป็นโครงการต่อเนื่องในโรงเรียน หัวข้อที่ใช้ในการวางแผน
นั้นเป็นหัวข้อที่ก่อให้เกิดการพัฒนาทั้งความคิด การใช้เหตุผล ความเข้าใจผู้อื่น การพัฒนาตนเอง
และกลุ่ม พัฒนาความคิดในด้านสังคม การใช้ภาษา และการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ ที่มีประโยชน์ต่อเด็ก ๆ
ในกลุ่ม ละครประเภทนี้ไม่ต้องการผู้ชม แต่หากมีการตกลงกันระหว่างผู้นำกลุ่ม (ครู) กับผู้ร่วม
กิจกรรมก็สามารถพัฒนาจนกลายเป็นการแสดงละครเวทีแบบเต็มรูปแบบได้

7. คุณค่าของละครที่มีต่อเยาวชนละคร

ละครทุกรูปแบบไม่ว่าจะเป็นละครเวทีหรือละครการศึกษา นั้นมีประโยชน์แก่เด็กและ
เยาวชน เด็กในฐานะผู้ชมจะได้มีประสบการณ์ด้านการเรียนรู้เรื่องราว โครงเรื่องวรรณกรรม
การสร้างบทละคร ทั้งได้รับรู้ศิลปะการสื่อสารด้วยองค์ประกอบอื่น ๆ ภาพ เพลง และพัฒนาการ
วิพากษ์ วิวิจารณ์และแสดงความคิดเห็น

แต่ด้านเด็ก ๆ ได้มีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาละครหรือกิจกรรมละครแล้ว ผู้ร่วม
กระบวนการจะได้ฝึกฝน เรียนรู้ถึงการเข้าใจตนเอง และการแสดงออก (Acting out) ช่วยกระตุ้นให้
เด็กและเยาวชนที่ร่วมกิจกรรมได้เรียนรู้จากประสบการณ์และการพัฒนาตนเอง กิจกรรมการละคร
ในห้องเรียน ตลอดจนการเป็นผู้ชมมีประโยชน์ คือ (พรรัตน์ คำรุง, 2547, หน้า 8-9)

1. ละครสร้างแรงจูงใจกิจกรรมการละครมีความใกล้เคียงกับวิธีการใช้ชีวิตตาม
ธรรมชาติของเด็ก ๆ ก็คือการเล่นสนุก การมีอิสระในการเคลื่อนไหว เมื่อทำกิจกรรมการละครนั้น

วินัยและพฤติกรรมของการเล่นละครในกลุ่มมีลักษณะต่างจากการจัดการเรียนการสอนแบบปกติทำให้เกิดความกระตือรือร้นที่จะค้นคว้า และนำข้อมูลมาใช้เล่นละครในหัวข้อที่ตั้งไว้

2. ละครเป็นการฝึกปฏิบัติจริง ฝึกจินตนาการ การเคลื่อนไหว การเล่นละครเป็นการปฏิบัติจริงในสถานการณ์ที่สมมติขึ้น ใช้ชีวิตฝึกทดลองใช้จินตนาการ นำลีลาต่าง ๆ ตลอดจนบทบาทที่สมมติขึ้น ใช้ชีวิตฝึกทดลองแก้ปัญหาตามเงื่อนไขที่กำหนด และทดสอบปฏิกริยาที่มีต่อชุมชน

3. ละครเปิดโอกาสให้การทดลองชีวิต และทดสอบปฏิกริยาที่มีต่อชุมชน และสร้างความเข้าใจในข้อมูลหรือปัญหาที่เด็ก ๆ มีความสนใจการละครเป็นการฝึกให้ผู้ที่ทำกิจกรรมได้มีโอกาสได้ลองผิดลองถูก ได้ฝึกการทำงานร่วมกันกับผู้อื่น ฝึกการใช้ภาษา ใช้ความคิด วางโครงเรื่องและดำเนินเรื่องราวไปตามที่ตกลงกันไว้ เสริมสร้างความมั่นใจแก่ผู้ทำกิจกรรมที่แสดงออกความรู้สึกรู้สึก คิด ความคิดเห็นและนำเสนอเรื่องราวที่ตนสนใจ และทดลองสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อทดลองหาข้อสรุปซึ่งอาจมาจากมาตรฐานของสังคมหรือได้จากความคิดเห็นของกลุ่ม

4. ละครเป็นกิจกรรมที่เน้นวินัย การเลือกสรรและสมาธิ แม้ว่าการทำกิจกรรมละครจะทำให้แบบแผนของห้องเรียนเดิมเปลี่ยนแปลงไป แต่การจัดการเรียนการสอนที่ผ่านการละครนั้นสร้างวินัยใหม่ที่ต้องมีความจริงจังก่อการเลือกสรร มีสมาธิและความจริงใจในการพัฒนาเรื่องร่วมกัน และฝึกทำงานร่วมกันเพื่อให้กิจกรรม หรือผลงานละครดำเนินถึงตอนจบได้

Maley and Duff (1982) อธิบายว่า เทคนิคการละครช่วยในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีเพราะการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยผ่านการแสดงละครเป็นลักษณะประสมประสานกัน ระหว่าง การใช้ทักษะการสื่อสารด้านการพูด และการแสดงออกสีหน้าท่าทาง การละครเป็นบริบทที่ช่วยให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ และเข้าใจ ด้านความหมายหลายกว่าโครงสร้างทางภาษาผ่านกิจกรรมการปฏิสัมพันธ์กันในห้องเรียน อีกด้านหนึ่ง ยังสามารถช่วยผู้เรียนรับรู้ข้อมูลเพิ่มเติมจากแหล่งการเรียนรู้ ตามความแตกต่าง ทางศักยภาพของพวกเขา

เทคนิคการละครทำให้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสนุกสนานช่วยพัฒนาผู้เรียนได้เรียนรู้ทางสังคมได้มากขึ้น (Maley and Duff, 1982) ผลตามมาก็คือ ความสามารถในการลองผิดลองถูกของนักศึกษาได้ถูกพัฒนาผ่านการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ที่แปลกใหม่ โดยการจินตนาการตนเองเป็นอีกคนอื่นเพื่อแสดงตามบทบาท สดท้าย การแสวงหาความรู้ การเรียนรู้ด้วยตนเอง การทำตามความต้องการ และการสร้างความมั่นใจ รวมถึงแรงบันดาลใจ ได้บรรลุผลสัมฤทธิ์ตามความคาดหวังด้วยกิจกรรมการละคร (Maley and Duff, 2005)

Desialova (2009) ได้สรุปผลประโยชน์ของการใช้ละครในการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ดังนี้

1. ทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการสื่อสารจริง และตามความต้องการในชีวิตจริง
2. ทำให้การเรียนภาษามีชีวิตชีวา และมีแรงจูงใจในการฝึกซ้อม
3. ทำให้มีความมั่นใจและมีความต้องการที่จะใช้ภาษาอังกฤษโดยเป็นไปตามธรรมชาติ
4. การศึกษาในชั้นเรียนสามารถพัฒนา และปรับใช้กับความเป็นจริงอย่างกว้างขวาง (การแก้ปัญหา การค้นคว้า การศึกษาคำศัพท์ เวลา สถานที่ ผ่านเนื้อหาหลักสูตร)
5. ช่วยทำให้นักศึกษาต้องการใช้ภาษาผ่านการแสดง สร้างความเชื่อมั่น และมี การปฏิสัมพันธ์กันอย่างมีความหมาย
6. สร้างความจดจำผ่านประสบการณ์ตรง และการแสดงออกทางอารมณ์ต่อรูปแบบ การเรียนที่แตกต่างกัน
7. ในขณะที่การแสดง นักศึกษาใช้ทุกช่องทางสื่อสารที่เป็นไปได้ (การแสดงท่าทาง การฟัง และอวัยวะทางด้านร่างกาย) สำหรับการเคลื่อนไหวในการจัดการเรียนการสอนภาษา
8. กระตุ้นความคิดและจินตนาการของผู้เรียน
9. พัฒนาความสามารถเข้ากับคนอื่นของผู้เรียนและการติดต่อสื่อสารที่ดีขึ้น
10. ช่วยให้ผู้เรียนต้องการใช้ภาษาด้วยการเน้นการสื่อความหมายไม่ใช่การบรรยาย การละครช่วยเชื่อมโยงช่องว่างระหว่างสถานการณ์ในชั้นเรียนและสถานการณ์ใน ชีวิตจริง นักศึกษาสามารถเข้าใจแก้ไขสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้อย่างถ่องแท้ เพราะการโต้ตอบ กับบุคคลอื่นนั้นในบทสนทนาประกอบด้วย การตั้งใจ การว่าวุ่นใจ การเข้าใจผิดพลาด และความเจ็บซึ่งการละครทำให้นักศึกษาเชื่อมความคิดกับภาษาพูด เพราะนักศึกษาได้ฝึกประโยค ต่าง ๆ ไปพร้อมกับภาษาท่าทาง และได้ฝึกทักษะฟังไปพร้อม ๆ กันด้วย โดยที่กิจกรรมการละครทำ ให้นักศึกษาเกิดพฤติกรรมการใช้ภาษา สิ่งนี้ทำให้นักศึกษาเกิดความคล่องในการพูดภาษาในการมี ปฏิสัมพันธ์ นอกจากนี้กิจกรรมการละครสามารถรวมความรู้ทางภาษาในด้านต่าง ๆ เช่น การเรียน ศัพท์ โครงสร้างนำมาประกอบกันเพื่อที่จะใช้ในการสื่อสาร ซึ่งกิจกรรมการละครทำให้นักศึกษามี ความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ เพราะ ได้ประสบการณ์ใช้ภาษาในชั้นเรียน นอกจากนั้น กิจกรรมการละครเป็นกิจกรรมที่มีนักศึกษาเป็นศูนย์กลาง การที่นักศึกษาเรียนรู้ภาษาโดยการแสดง ออกเป็นการทำให้นักศึกษาเกิดแรงจูงใจและพัฒนาสภาวะการเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย กิจกรรม การละครเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพราะว่า ผู้เรียนมีโอกาสในการใช้บุคลิกภาพของตนเอง ผู้เรียนสามารถใช้ความสามารถตามธรรมชาติที่มีอยู่ ในตัวผู้เรียนเพื่อที่จะเขียนแบบ และการแสดงออก ในด้านการมีส่วนร่วม เช่น อารมณ์รัก โกรธ และรวมไปถึงบุคคลหลายประเภท นอกจากนั้นกิจกรรมการละครทำให้นักศึกษามีความสามารถ ปรับตัวให้มีความคล่องแคล่วในสมรรถภาพในการสื่อสาร การที่นักศึกษาได้ใช้ภาษาในบริบท

ต่าง ๆ ในชีวิตจริง สิ่งนี้ทำให้นักศึกษามีความเชื่อมั่นในการที่จะนำภาษาไปใช้นอกชั้นเรียนได้

การวัดผลและการประเมินผลความสามารถในการพูด

นักภาษาศาสตร์และผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ หลายท่าน ได้ให้แนวทางทดสอบความสามารถในการพูด เช่น ให้อ่านข้อความ โคลง หรือบทสนทนาที่ นักศึกษาเคยเรียนมาแล้ว โดยประเมินการพูดจาก องค์ประกอบต่าง ๆ อันได้แก่สำเนียง ไวยากรณ์ ศัพท์ สำนวน ความคล่องแคล่ว ปริมาณข้อความในการสื่อสาร คุณภาพของข้อความ หรือ เน้น การพูดคนเดียว บันทึกเทปไว้ หรือ การพูดคนเดียวไม่บันทึกเทปดังนี้

กาญจนา ปราบผล (2532, หน้า 139-140) ได้กำหนดลักษณะของแบบทดสอบที่ใช้วัด ความสามารถทางการสื่อสารไว้ดังนี้คือ ลักษณะของภาษาที่จะนำมาทดสอบนั้นต้องเป็นภาษาที่ใช้ ความสภาพความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน และวัตถุประสงค์ในการวัดควรสอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ และตรงกับความต้องการของผู้เรียน ส่วนการออกข้อสอบนั้นควร คำนึงถึงความสามารถและประสบการณ์ของผู้เรียนด้วย

ด้านรูปแบบของการสื่อสารนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่ครูต้องคำนึงถึง ซึ่งบางครั้งครูอาจสังเกต ได้จากพฤติกรรมหรืออาจให้นักศึกษาประเมินผลตนเอง อีกทั้งการทดสอบความสามารถใน การสื่อสารความหมายจริง ๆ ไม่ควรแยกจากสถานการณ์ที่ใกล้เคียงความเป็นจริง ส่วนการทดสอบ ทางด้านองค์ประกอบของการใช้ภาษา อาทิ เสียง ศัพท์ โครงสร้าง การใช้ภาษาในสถานการณ์ และ กลวิธีในการสื่อสาร ซึ่งต้องให้น้ำหนักวัดพร้อม ๆ กันไป ประการสุดท้ายควรมีการประเมินผล ความสามารถในการสื่อสารอย่างต่อเนื่อง เพื่อปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน

ส่วนอัจฉรา วงศ์โสธร (2529, หน้า 71-144) ได้กล่าวถึงวิธีทดสอบตามทฤษฎีสภาวะ แวดล้อมสัมพันธ์ (United environmental) ว่าเป็นการทดสอบสมรรถวิสัยของการสื่อความหมาย ทางภาษา โดยมีตัวแปรทางสังคมและวัฒนธรรมมาประกอบ (Macro test) ในขณะเดียวกันก็เป็น การทดสอบทักษะสัมพันธ์ (Integretive) อีกทั้งเป็นการทดสอบทักษะรวม (Clobal test) ซึ่งอาจมี ลักษณะดังนี้ แบบทดสอบ โคลง (Close) ซึ่งนำเอาเนื้อความที่มีความสมบูรณ์ในตัวเอง (Self-contained passage) มา แต่ละคำที่ 5, 7, หรือ 10 อย่างมีระบบ ซึ่งนักศึกษาต้องมีความรู้ดี ทั้งทางด้าน ศัพท์ ไวยากรณ์ บริบททางสังคม ตลอดจนสะกดและเขียนคำได้ถูกต้อง ส่วนแบบเขียนตามคำบอก จะเป็นการทดสอบการฟัง และการเขียนให้ถูกต้องตามคำบอกนั้น นอกจากนั้นแบบทดสอบ ลักษณะการใช้ภาษาจะถามเกี่ยวกับทำเนียบภาษา (Register) ซึ่งจะวัดทางสังคมวิทยาภาษาตาม สถานการณ์การพูด อีกชนิดหนึ่งจะเป็นการทดสอบภาษาเชิงปฏิบัตินิยม (Pramatic test) โดยจะ กำหนดสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน และสถานการณ์ของผู้รับและผู้ส่งสาร แบบทดสอบสุดท้าย

เป็นการสอบแปล บรรยาย หรือเขียนเรียงความเป็นต้น โดยการเน้นการสื่อสารตามเนื้อความเป็นรากฐาน

สรุปได้ว่า การประเมินผลความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดนั้นจะประเมินเมื่อนักศึกษาเรียนจบจุดประสงค์แล้ว ซึ่งเป็นการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาของนักศึกษา เพื่อพูดตามสถานการณ์ต่าง ๆ และใช้วิธีวัดผลทางอ้อม โดยผ่านข้อเขียนหรือเลือกตอบ การสังเกตจากกิจกรรมในชั้นเรียน และการให้นักศึกษาประเมินความสามารถของตนเอง ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงความสามารถ และประสบการณ์ของผู้เรียน ควรประเมินความสามารถในการสื่อความหมายจริง ๆ ไม่ควรแยกการใช้ภาษาออกจากสถานการณ์ และควรวัดให้ครอบคลุม นั่นคือ ต้องประเมินทั้งความรู้ ซึ่งหมายถึงเนื้อหาทางภาษา ประกอบด้วยเสียง คำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ ทักษะการเลือกใช้ภาษาได้เหมาะสมสอดคล้องกับความคิด และสถานการณ์ ซึ่งการวัดและการประเมินผลนี้ สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการประเมินผลด้านการพูดของนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร

1. มาตรฐานปฏิสัมพันธ์ในการพูด (Oral interaction assessment scale band)

ออลเลอร์ (Oller, 1979, pp. 320-326 อ้างถึงใน รัตนชัย เอี่ยมพิทักษ์พร, 2545, หน้า 20-21) แบ่งองค์ประกอบการพูดเป็น 5 ด้าน คือ สำเนียง ไวยากรณ์ ศัพท์ ความคล่องแคล่ว และสามารถเข้าใจคำพูดผู้อื่น เรียนชื่อว่า แบบ “FSI” (The Foreign Service Institute)

แบบของ FSI

FSI เป็น Scale การให้คะแนนความสามารถในการพูด (Oral proficiency) โดยแบ่งระดับความสามารถในการพูดเป็น 5 ระดับดังนี้

ระดับที่ 1

สามารถใช้ภาษาเพื่อสนทนาในชีวิตประจำวันหรือทำธุรกิจ เช่น การเดินทาง สามารถถามตอบในเรื่องที่มีความคุ้นเคย แต่เนื่องมีความจำกัดทางด้านประสบการณ์ ทำให้เข้าใจประโยคคำถามและบอกเล่าธรรมดาได้ สามารถเข้าใจภาษาในระดับช้ากว่าปกติ มีการพูดซ้ำ ๆ คำศัพท์ที่ใช้ในการสนทนาไม่เพียงพอที่จะแสดงความคิดเห็น ถ้าจะพูดก็จะเป็นเรื่องเบื้องต้นเท่านั้น ออกเสียงไวยากรณ์ยังผิด ๆ อยู่ แต่สามารถสื่อสารได้กับเจ้าของภาษาที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับการเรียนภาษาของชาวต่างชาติ สามารถสั่งอาหารธรรมดา ๆ ตามหาที่พักหรือบ้านเช่า ถามหรือบอกทิศทางชื่อของ และบอกเวลาได้

ระดับที่ 2

สามารถใช้ภาษาได้เพียงพอที่จะอยู่ในสังคม และอยู่ในวงจำกัดในอาชีพมีความมั่นใจในการใช้ภาษาในสังคมในสถานการณ์ส่วนใหญ่ได้ เช่น การสนทนาในชีวิตประจำวัน อาชีพ

ครอบครัว และเรื่องราวของตนเอง ส่วนการพูดในด้านอาชีพยังต้องการความช่วยเหลือเมื่อพูดเรื่องยาก ๆ สามารถจับใจความในบทสนทนาทั่ว ๆ ไป รู้ศัพท์พอที่จะแสดงความรู้สึก แต่ภาษายังไม่กะทัดรัด สำเนียงแม้จะยังผิดอยู่บ้างแต่ก็เข้าใจง่าย สามารถบอกวิธีทำสิ่งต่าง ๆ ในขั้นต้นได้ถูกต้องพอสมควร มีการใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง

ระดับที่ 3

สามารถพูดได้อย่างถูกต้องทั้งไวยากรณ์ และศัพท์ในการสนทนาอย่างเป็นพิธีการ และแบบเป็นกันเอง ในเรื่องเกี่ยวกับสังคม อาชีพ และ วิชาการ สามารถอภิปรายในหัวข้อที่สนใจ และสาขาวิชาอย่างมีเหตุผล สามารถเข้าใจภาษาที่มีความเร็วในอัตราปกติ รู้ศัพท์มากพอที่จะคุยโดยไม่ต้องคิดหาศัพท์ในขณะที่พูด สำเนียงยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา ใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง แม้มีข้อผิดพลาดก็ไม่ได้ทำให้เสียใจความ หรือก่อให้เกิดความรำคาญแก่เจ้าของภาษา

ระดับที่ 4

ใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว และถูกต้องเหมาะสมกับความต้องการในสายอาชีพเข้าใจและสนทนาในเรื่องประสบการณ์ของคนอย่างคล่องแคล่ว โดยใช้คำศัพท์ให้ถูกต้องชัดเจน สามารถโต้ตอบได้ถูกต้อง แม้จะอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย มีข้อผิคน้อย สามารถเข้าใจและสื่อสารได้ดี

ระดับที่ 5

พูดได้เท่ากับเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา ใช้ภาษาได้ดีเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาที่มีความรู้ในทุกลักษณะ เช่น รู้ศัพท์มาก รวมทั้งสำนวน และภาษาถิ่น และวัฒนธรรม

กล่าวสรุปได้ว่า วิธีการวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดสามารถประเมินได้หลากหลายและมีเกณฑ์กำหนดระดับความสามารถในการพูดอย่างชัดเจน ซึ่งเมื่อผู้สอนต้องการวัดความสามารถในการพูดของผู้เรียน ผู้สอนต้องพิจารณาลักษณะของกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนฝึกทักษะการพูด มีการประเมินผลตามสภาพจริง และมีการปรับเกณฑ์การให้คะแนนให้เหมาะสมกับผู้เรียน การวิจัยครั้งนี้ได้ปรับแบบประเมินความสามารถในการพูดแบบ The foreign service institute scale โดยใช้เกณฑ์องค์ประกอบของการพูด เพื่อให้เหมาะแก่การจัดการเรียนการสอนตามสภาพความเป็นจริงและระดับความสามารถของผู้เรียน โดยได้กำหนดระดับความสามารถในแต่ละองค์ประกอบของการพูดไว้ 5 ระดับคือ

เกณฑ์การกำหนดน้ำหนักคะแนน

น้ำเสียง	1	=	การออกเสียงยังเข้าใจได้ยาก
	2	=	ใช้น้ำเสียงหนักเข้าใจยาก
	3	=	ยังมีสำเนียงต่างชาติต้องฟังอย่างตั้งใจ
	4	=	มีร่องรอยของสำเนียงต่างชาติ ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง

	5	=	ออกเสียงผิดน้อยมาก
ไวยากรณ์	1	=	ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นวลีที่เตรียมก่อนล่วงหน้า
	2	=	พูดผิดมากแสดงให้รู้ว่ามีความรู้ด้านไวยากรณ์น้อยมาก
	3	=	พูดผิดบ่อย ๆ ไม่รู้หลักไวยากรณ์บางอย่างทำให้เข้าใจผิด
	4	=	พูดผิดเป็นบางครั้งคราว
	5	=	ผิด ไวยากรณ์น้อยมาก
ศัพท์	1	=	รู้ศัพท์ไม่เพียงพอที่จะสนทนาง่าย ๆ ได้
	2	=	รู้ศัพท์ได้น้อยมากใช้ได้เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเอง
	3	=	เลือกใช้คำศัพท์ไม่ถูก
	4	=	ศัพท์ทางอาชีพมีมากพอที่จะอภิปรายเรื่องที่น่าสนใจได้
	5	=	รู้ศัพท์เกี่ยวกับอาชีพของตนมากและถูกต้อง
ความคล่อง			
ในการพูด	1	=	พูดเป็นประโยคไม่ได้
	2	=	พูดซ้ำและไม่สม่ำเสมอ
	3	=	พูดไม่จบประโยค
	4	=	พูดแล้วหยุดหรือมัวคิดหาศัพท์
	5	=	พูดได้ราบเรียบและสม่ำเสมอ
ความเข้าใจ	1	=	เข้าใจน้อยเกินกว่าที่จะสนทนา
	2	=	เข้าใจภาษาที่มีอัตราความเร็วช้ามาก
	3	=	เข้าใจเรื่องง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเอง
	4	=	เข้าใจดีพอสมควรในคำพูดที่มีอัตราความเร็วปกติ
	5	=	เข้าใจบทสนทนาในอัตราความเร็วปกติ

เจตคติต่อการเรียน

1. ความหมายของเจตคติ

เจตคติเดิมใช้คำว่าทัศนคติต่อคณะกรรมการบัญญัติศัพท์ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยความเห็นชอบของราชบัณฑิตยสถานให้ใช้คำว่า เจตคติ และกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้ใช้คำนี้มาโดยตลอดจนถึงปัจจุบัน (สงวน สุทธิเลิศอรุณ, 2543)

เจตคติมาจากคำในภาษาอังกฤษว่า Attitude เดิมที่เรามักใช้คำว่าทัศนคติแต่ปัจจุบันเราใช้คำว่าเจตคติแทนมีนักวิชาการและผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศหลายท่านให้ความหมายของคำว่าเจตคติหลายท่านดังสรุปคือ

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2554, หน้า 396) ได้ให้ความหมายของทัศนคติว่า ทัศนคติเป็น อัจฉนาสัย (Disposition) หรือแนวโน้มที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสนองตอบต่อสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้า ซึ่งอาจเป็นได้ทั้งคน วัตถุสิ่งของ หรือความคิด (Ideas) ทัศนคติอาจเป็นบวกหรือลบ ถ้าบุคคลมีทัศนคติบวกกับสิ่งใด ก็จะมีพฤติกรรมที่เผชิญกับสิ่งนั้น ถ้ามีทัศนคติลบก็จะหลีกเลี่ยง ทัศนคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้ และเป็นการแสดงออกของค่านิยมและความเชื่อของบุคคล

สิวลี สิริไล (2551, หน้า 76) ได้ให้ความหมายของทัศนคติ (Attitudes) ว่า เป็นความรู้สึกทำที่ของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทัศนคติเกิดขึ้นจากส่วนประกอบด้านความรู้ ความพึงพอใจ และองค์ประกอบทางพฤติกรรม (Cognitive, affective, and behavioral components) ความเชื่อเป็นอีกส่วนประกอบหนึ่งของทัศนคติ และที่สำคัญจะแยกออกเสียมิได้จากกระบวนการประเมินคุณค่า ทัศนคติจึงออกมาในลักษณะของทัศนคติที่ดี และทัศนคติที่ไม่ดี หรือ อาจกล่าวอีกอย่างว่า ทัศนคติในทางบวก หรือทัศนคติในทางลบ

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2543) กล่าวว่าเจตคติ หมายถึง ความรู้สึกทำที่ของบุคคลที่มีต่อบุคคล วัตถุ สถาบันและสภาพการณ์ต่าง ๆ

ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร (2545, หน้า 138) ให้ความหมายของเจตคติว่า สภาวะความพร้อมทางจิตที่เกี่ยวข้องกับความคิด ความรู้สึกและแนวโน้มของพฤติกรรมบุคคลที่มีต่อบุคคล สิ่งของ และสถานการณ์ต่าง ๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่งและสภาวะความพร้อมทางจิตนี้ จะต้องอยู่ยาวนานพอสมควร

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543) ได้ให้ความหมายของเจตคติ (Attitude) ว่า หมายถึงความรู้สึกของบุคคลต่าง ๆ อันเป็นผลเนื่องมาจากการเรียนรู้ และเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งต่าง ๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นไปในทางสนับสนุน หรือทางต่อต้านก็ได้

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543, หน้า 52) ได้กล่าวว่า เจตคติเป็นความรู้สึกของคน คนเราจะรู้สึกได้ก็ต่อเมื่อประสาทของเราได้สัมผัสกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งก่อน นั่นคือรับรู้สิ่งนั้นก่อนนั่นเอง ถ้าจิตเราเกี่ยวข้องกับสิ่งนั้น ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกตั้งแต่ขั้นตอนต้น ๆ จนถึงขั้นสูง ๆ คือเกิดความสนใจ ความซาบซึ้งพอใจ และเจตคติติดตามมา

Plotnik (2014, p. 588) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความเชื่อหรือความเห็นใด ๆ ที่ได้จากการประเมินสิ่งของ บุคคล หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ต่อเนื่องจากเชิงลบจนถึงเชิงบวก และสิ่งนั้นมี

ผลทำให้บุคคลมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมในแนวทางที่แน่นอนต่อ สิ่งของ บุคคล หรือ สถานการณ์นั้น ๆ

สรุป เจตคติเป็นความรู้สึกที่คนเรามีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือหลายสิ่ง ในลักษณะที่เป็น อัจฉริยะ (Subjective) อันเป็นพื้นฐานเบื้องต้น หรือการแสดงออกที่เรียกว่า พฤติกรรมเจตคติ หมายถึง ความรู้สึก หรือท่าทีของบุคคลที่มีต่อบุคคล วัตถุสิ่งของ หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ความรู้สึก หรือท่าทีจะเป็นไปในทำนองที่พึงพอใจ หรือไม่พอใจ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้

2. ลักษณะของเจตคติ

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2554, หน้า 397) กล่าวถึงลักษณะของทัศนคติไว้ดังนี้

1. ทัศนคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้
2. ทัศนคติเป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลกล้าเผชิญกับสิ่งเร้า หรือหลีกเลี่ยง ดังนั้นทัศนคติ

จึงมีทางบวกและทางลบ

3. ทัศนคติประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 อย่างคือ องค์ประกอบเชิงความรู้สึก อารมณ์ (Affective component) องค์ประกอบเชิงปัญญา (Cognitive component) องค์ประกอบเชิง พฤติกรรม (Behavioral component)

4. ทัศนคติเปลี่ยนแปลงได้ง่าย การเปลี่ยนแปลงทัศนคติอาจเปลี่ยนแปลงจากบวกเป็นลบ หรือลบเป็นบวก ซึ่งบางครั้งเรียกว่า การเปลี่ยนแปลงทิศทางของทัศนคติ หรืออาจเปลี่ยนแปลง ความเข้มข้น (Intensity) หรือความมากน้อย ทัศนคติบางอย่างอาจหยุดเลิกไปได้

5. ทัศนคติเปลี่ยนแปลงตามชุมชน หรือสังคมที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิก เนื่องจากชุมชน หรือสังคมหนึ่ง ๆ อาจมีค่านิยมที่เป็นอุดมการณ์พิเศษเฉพาะ ดังนั้นค่านิยมเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อ ทัศนคติของบุคคลที่เป็นสมาชิกในกรณีที่ต้องการเปลี่ยนทัศนคติ จะต้องเปลี่ยนค่านิยม

6. สังคมประกิด (Socialization) มีความสำคัญต่อการพัฒนาทัศนคติของเด็ก โดยเฉพาะ ทัศนคติต่อความคิดและหลักการที่เป็นนามธรรม เช่น อุดมคติ ทัศนคติต่อเสรีภาพในการพูด การเขียนเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีสภาพเศรษฐกิจสังคมสูงจะมีทัศนคติทางบวกสูงสุด

กฤษณา ศักดิ์ศรี (2530, หน้า 185-188) ได้กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของเจตคติ สรุปได้ ดังนี้

1. เจตคติเกิดจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ของบุคคลที่ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่ กำเนิด
2. เจตคติเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม สถานการณ์และเหตุการณ์ที่ เปลี่ยนแปลงไป

3. เจตคติเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทั้งภายนอกและภายใน เราจะสังเกตได้ว่าบุคคลมีเจตคติในทางยอมรับหรือไม่ยอมรับ โดยสังเกตพฤติกรรมที่บุคคลนั้นแสดงออกมา

4. เจตคติเป็นสิ่งซับซ้อน มีที่มาสลับซับซ้อน เพราะเจตคติขึ้นอยู่กับหลายประการ เช่น ประสบการณ์การรับรู้ ความรู้สึก ความคิดเห็น อารมณ์ สิ่งแวดล้อม ฯลฯ ฉะนั้นจึงผันแปรได้เจตคติเกิดจากการเลียนแบบ สามารถถ่ายทอดไปสู่บุคคลอื่น ๆ ได้

5. ทิศทางของเจตคติ มี 2 ทิศทาง คือ สนับสนุนหรือต่อต้านและปริมาณของเจตคติมีตั้งแต่พอใจอย่างยิ่ง ปานกลาง จนถึงไม่พอใจอย่างยิ่ง เจตคติของบุคคลแต่ละคนจะมีความรุนแรงต่างกันไป

6. เจตคติอาจเกิดขึ้นมาจากความมีจิตสำนึก หรือจากจิตไร้สำนึกก็ได้

7. เจตคติดีมีลักษณะคงทนถาวรพอสมควร กว่าบุคคลจะมีเจตคติต่อสิ่งใดได้ต้องใช้เวลานาน ใช้ความคิดลึกซึ้ง พิจารณาละเอียดรอบคอบแล้วจึงเกิดเจตคติต่อสิ่งนั้น เจตคติอาจเกิดเปลี่ยนแปลงได้ แต่ไม่ได้หมายความว่าเปลี่ยนแปลงได้ในเวลาอันรวดเร็ว

8. บุคคลแต่ละบุคคลย่อมมีเจตคติต่อบุคคล สถานการณ์สิ่งเดียวกันแตกต่างกันได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของบุคคลนั้น

ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร (2545, หน้า 48) สรุปลักษณะของเจตคติไว้ดังนี้

1. เจตคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้
2. เจตคติดีมีลักษณะที่คงทนอยู่นานพอสมควร
3. เจตคติดีมีลักษณะของการประเมินคุณค่าอยู่ในตัว บอกลักษณะดี-ไม่ดี ชอบ-ไม่ชอบ
4. เจตคติทำให้บุคคลนั้นสามารถตอบสนองต่อความรู้สึกที่ตนต้องการ
5. เจตคติบอกถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับบุคคล บุคคลกับสิ่งของ และบุคคลกับสถานการณ์ นั่นคือ เจตคติดีมีที่หมายนั่นเอง

กล่าวสรุป ลักษณะของเจตคตินั้นมีลักษณะที่เกิดจากการหล่อหลอมที่เกิดจากการเรียนรู้ มีลักษณะประเมินค่าอยู่ในตัว เป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพของบุคคล อาจจะมีคงอยู่ หรืออาจจะมีการเปลี่ยนแปลง อย่างไรก็ตามเจตคติสามารถเปลี่ยนแปลงได้ และสามารถอยู่ในส่วนลึกของจิตใจของคน

3. องค์ประกอบของเจตคติ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526, หน้า 34) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติไว้ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านพุทธิปัญญา หรือองค์ประกอบด้านความคิด (Cognitive component) ได้แก่ ความคิดซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มนุษย์ใช้ในการวัด ความคิดนี้อาจอยู่ในรูปใดรูปหนึ่ง ที่ต่างกันขึ้นอยู่กับความคิดของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้า

2. องค์ประกอบทางด้านท่าทีความรู้สึก (Affective component) เป็นส่วนประกอบในด้านอารมณ์ความรู้สึก ซึ่งเป็นตัวเร้าความคิดอีกต่อหนึ่ง ถ้าบุคคลมีความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดี ในขณะใดคิดสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แสดงว่าบุคคลนั้นมีความรู้สึกในด้านบวก หรือด้านลบตามลำดับต่อสิ่งนั้น

3. องค์ประกอบด้านปฏิบัติ หรือองค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral component) เป็นองค์ประกอบที่มีแนวโน้มในทางปฏิบัติ ถ้ามีสิ่งเร้าที่เหมาะสมจะเกิดการปฏิบัติหรือปฏิกริยาอย่างใดอย่างหนึ่ง

สรุปว่าเจตคติมีองค์ประกอบ 3 ด้าน ได้แก่ 1) องค์ประกอบเชิงความรู้สึกและอารมณ์ (Affective component) ซึ่งเป็นความชอบหรือไม่ชอบส่วนบุคคล เป็นเรื่องของความรู้สึก 2) องค์ประกอบเชิงปัญญาหรือการรู้คิด (Cognitive component) บุคคลจะมีความรู้สึกต่อสิ่งใดได้ต้องมีความรู้ในสิ่งนั้น ๆ และ 3) องค์ประกอบเชิงพฤติกรรม (Behavioral component) เป็นความพร้อมด้านพฤติกรรมที่จะเข้าหา หรือตอบสนองต่อสิ่งนั้น ๆ โดยองค์ประกอบทั้งสามด้านมีความสัมพันธ์กันเสมอ

4. การวัดเจตคติ

เนื่องจากเจตคติประกอบด้วยหลายองค์ประกอบ ซึ่งแต่ละองค์ประกอบมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นการวัดเจตคติที่องค์ประกอบหนึ่ง ก็ย่อมบอกถึงเจตคติของบุคคลได้ ดังที่ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2530, หน้า 9-22) กล่าวว่า การศึกษาเจตคติประกอบด้วย 6 วิธี ดังนี้

1. การสังเกต หมายถึง การเฝ้ามองและจดบันทึกพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อสิ่งใด สิ่งหนึ่ง แล้วนำข้อมูลที่สังเกตได้ไปอนุมานว่าบุคคลนั้นมีเจตคติต่อสิ่งนั้นอย่างไร

2. การสัมภาษณ์ คือ วิธีการถามให้ตอบด้วยปากเปล่า ผู้เก็บข้อมูลอาจจดบันทึกคำตอบหรืออัดเสียงตอบไว้ได้ แล้วนำมาวิเคราะห์คำตอบภายหลัง วิธีการสัมภาษณ์ให้ข้อมูลครอบคลุม ทั้งอดีต ปัจจุบัน อนาคต และสิ่งอื่นที่เกี่ยวข้อง แต่มีข้อจำกัดเพราะวิธีการสัมภาษณ์เป็นการตอบ หรือเล่าพฤติกรรมของตนเองหรือผู้อื่น ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้ถูกศึกษาล่าแต่พฤติกรรมที่ตนเอง เห็นสมควรจะนำมาเปิดเผยหรือเล่าพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ

3. แบบสอบถาม วิธีนี้ใช้กับผู้ที่มีการศึกษาพอสมควร คือสามารถอ่านออกเขียนได้ แบบวัดเจตคตินั้นจะมีข้อคำถามและคำตอบต่าง ๆ ไว้ให้เลือกตอบ โดยทำไว้เป็นมาตรฐานแบบแผนเดียวกันสำหรับผู้ตอบทุกคน การใช้แบบวัดเจตคติเป็นวิธีการที่ใช้มากที่สุดในการศึกษาเกี่ยวกับเจตคติ เพราะใช้เวลาน้อยและได้คำตอบที่แท้จริงมากกว่าวิธีอื่น ซึ่ง ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543, หน้า 66-109) ได้สรุปถึงแบบทดสอบเจตคติว่ามีอยู่ด้วยกัน 5 วิธี คือ

3.1 วิธีของเทอร์สโตน (Thurstone's method) เป็นวิธีที่เรียกว่า Priori approach วิธีการนี้จะหาค่าของแต่ละมาตราของข้อความทางเจตคติก่อนที่จะนำไปใช้ในการวิจัย และกำหนดค่ามาตรามีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 1

3.2 วิธีของลิเคิร์ต (Likert's method) วิธีนี้กำหนดมาตราเป็น 5 ชั้น แต่ละชั้นจะกำหนดค่าไว้หลังจากไปรวบรวมข้อมูลในการวิจัยมาแล้ว จึงมีชื่อว่า Posteriori approach

3.3 วิธีของออสกู๊ด (Osgood's method) เป็นวิธีวัดเจตคติโดยใช้ความหมายของภาษา (Semantic differential scales) มาใช้ในการสร้างมาตรา

3.4 วิธีของกัตแมน (Guttman's method) เป็นการจัดมาตราที่มีความเข้มข้นแตกต่างกันตามลำดับ เพื่อวัดองค์ประกอบหรือมิติเดียว (Unidimensional) ใช้ได้ทั้งโครงสร้างการวัดความสามารถทางสมอง และการวัดด้านความรู้ การพิจารณาจากการวัดด้านความสามารถหรือวัดด้านสติปัญญาจะมองเห็นชัดกว่า มาตรานี้เป็นลักษณะความเข้มข้นสะสม (Cumulative scale)

3.5 วิธีของฟิชบาย (Fishbein's method) ฟิชบายไม่ได้สร้างความแตกต่างไปจากคนอื่นแต่ประการใด แนวคิดของมาตราจะใช้ของลิเคิร์ต และออสกู๊ดเป็นหลัก แต่แนวคิดของการเกิดเจตคติอาจจะแปลกแตกต่างออกไปบ้าง

ฟิชบาย (Fishbein, 1963 อ้างถึงใน ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543, หน้า 116) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับเจตคติว่า

1. แต่ละบุคคลมีความเชื่อ (Beliefs) มากมายต่อเป้าเจตคติหนึ่ง ๆ เป้าหนึ่ง ๆ มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะต่าง ๆ มากมาย
2. ความเกี่ยวพันแต่คุณลักษณะ กระตุ้นให้เกิดการตอบสนองในการประเมินออกมา กลายเป็นเจตคติ
3. การประเมินตอบสนองสัมพันธ์กันกับเป้าของเจตคติโดยผ่านเงื่อนไขหนึ่ง ๆ
4. การประเมินตอบสนองเงื่อนไขเป็นผลรวมทั้งหมด
5. ผลรวมทั้งหมดของความเชื่อสัมพันธ์กับการประเมินความเชื่อ แสดงให้เห็นเป็นเจตคติ

ดังนั้นเจตคติจึงเป็นฟังก์ชันของความเชื่อกับเป้าเจตคติกับผลการประเมินความเชื่อ นั่น ๆ จึงได้เป็นสมการ ทั้ง 5 วิธีดังกล่าวเป็นที่นิยมใช้กันมาก โดยเฉพาะวิธีของลิเคิร์ต ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ก็ใช้วิธีการของลิเคิร์ตเช่นกัน

4. การสร้างจินตภาพ เป็นวิธีการสร้างจินตนาการ โดยใช้ภาพเพื่อใช้วัดเจตคติบุคลิกภาพของบุคคล โดยที่ภาพจะเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงความคิดเห็นออกมา และสามารถสังเกตได้ว่า

บุคคลนั้นมีความรู้สึกอย่างไร วิธีการวัดเจตคติโดยการสร้างจินตภาพนี้ ผู้ทำการศึกษาต้องมี ประสิทธิภาพและความสามารถเพียงพอในการแปลความหมายของข้อมูลที่ได้อมา

5. การวัดแบบผู้ถูกศึกษาไม่รู้ตัว วิธีการนี้ผู้ที่เก็บข้อมูลไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับผู้ถูก ศึกษาโดยตรงทั้งในลักษณะเป็นกลุ่มหรือรายบุคคล และผู้ถูกศึกษาไม่รู้สีกตัวว่ากำลังถูกศึกษาอยู่

6. การวัดทางสรีระ คือ การใช้เครื่องมือไฟฟ้าหรือเครื่องมืออื่น ๆ ในการสังเกต การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย เนื่องด้วยเจตคติต่อสิ่งหนึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ มีความรู้ ไปในทางชอบหรือไม่ชอบ ความรู้สึกนี้อาจจะเพิ่มขึ้นหรือลดลงขึ้นอยู่กับเรื่องราวและบุคคล เมื่อ ถูกกระตุ้นด้วยสิ่งที่เขาเคยชอบหรือไม่ชอบ จะทำให้ระดับอารมณ์ในขณะนั้นเปลี่ยนแปลงไป ถ้าใช้ เครื่องมือวัดในทางสรีระที่ละเอียดก็สามารถตรวจพบความเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ได้ แต่เนื่องด้วย เครื่องมือวัดทางสรีระนั้นมีราคาสูงและผู้ใช้ต้องมีความรู้ทางสรีระศาสตร์เป็นอย่างดี ดังนั้นวิธีการนี้ จึงยังไม่เป็นที่แพร่หลายในการวิจัยทางเจตคติในจิตวิทยาสังคม

การวัดเจตคติเป็นเรื่องละเอียดอ่อนและซับซ้อน ต้องอาศัยการตอบสนองออกมาเป็น ถ้อยคำภาษา หรือพฤติกรรมภายนอก เจตคติเป็นกิริยาท่าทีรวม ๆ ของบุคคลที่เกิดจากความพร้อม หรือความโน้มเอียงของจิตใจ ซึ่งแสดงออกต่อสิ่งเร้าหนึ่ง ๆ การวัดเจตคติอาจทำได้หลายวิธี เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ แบบสอบถาม การรายงานตนเอง การสร้างจินตนาการ การวัดทางสรีระภาพ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการศึกษา เพื่อวัดเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด โดยใช้การแสดงละคร ตามมีวิธี ของลิเคิร์ต (Likert) โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ แล้วสร้างข้อความให้ ครอบคลุม เจตคติต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร โดยมีความเป็นไปได้ทั้งทางบวก และทางลบ

กรณี 1 ข้อความที่มีความหมายในทางบวก ให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน

กรณี 2 ข้อความที่มีความหมายในทางลบ ให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน

ไม่เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน
-------------	-----	---	-------

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน
----------------------	-----	---	-------

และใช้เกณฑ์แปลผลของบุญชม ศรีสะอาด (2535, หน้า 24) เป็นแนวทางในการแปลความหมายของผลจากแบบวัดเจตคติ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายความว่า	มีเจตคติทางบวกต่อวิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายความว่า	มีเจตคติทางบวกต่อวิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายความว่า	มีเจตคติทางบวกต่อวิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายความว่า	มีเจตคติทางบวกต่อวิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายความว่า	มีเจตคติทางบวกต่อวิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับน้อยที่สุด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

Ratchadapom & Punchalee (2009) ได้ทดลองดำเนินการกับนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจำนวน 15 คน ในการเก็บรวบรวมข้อมูลด้านวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดก่อนและหลังเรียน และการทดสอบทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละครและเทคนิคการตั้งคำถาม เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย สมุดบันทึกของครู สมุดบันทึกรายวันนักศึกษา และแบบสอบถามเจตคติผลการศึกษาได้แสดงให้เห็นว่าคะแนนที่ได้รับจากการทดสอบระหว่างก่อนและหลังเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ข้อมูลที่ได้รับจากสมุดบันทึกรายวันของนักศึกษา และแบบสอบถามเจตคติ ได้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษามีเจตคติดีต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละคร และเทคนิคการตั้งคำถาม

บัณฑิตฐ์ พันศิริ (2554) ได้ศึกษาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สำรวจประเภทของความกังวลในการใช้ภาษาต่างประเทศในชั้นเรียนของผู้เรียนไทยในระดับมหาวิทยาลัยที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ 2) ศึกษาผลของเทคนิคการละครที่มีต่อระดับความกังวลของการใช้ภาษาต่างประเทศในชั้นเรียนของผู้เรียน 3) ตรวจสอบกิจกรรมละครที่มีผลกระทบต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียน และ 4) พัฒนาเทคนิคการละครเพื่อลดความกังวลใน

การใช้ภาษาต่างประเทศในชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองเป็นผู้เรียนที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาเอก จำนวน 44 คน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แผนการจัดการเรียนการสอนที่ใช้เทคนิคการละครเป็นฐาน จำนวน 8 แผน แบบสำรวจความกังวลในการใช้ภาษาต่างประเทศในชั้นเรียน และแนวคำถามสำหรับการสนทนากลุ่ม วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติการทดสอบ / ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา ภายหลังจากเรียนรู้ด้วยเทคนิคการละครพบว่าความกังวลในการใช้ภาษาต่างประเทศในชั้นเรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ พบว่า กิจกรรมการแสดงละคร โดยให้มีการเตรียมพร้อมได้รับการระบุให้เป็นกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพสูงสุดในการลดความกังวลในการใช้ภาษาต่างประเทศ รวมทั้งผู้เข้าร่วมยังแนะนำให้ครูมีบุคลิกที่เป็นมิตร มีอารมณ์ขัน ไม่ใช้คำพูดที่คุกคาม ตั้งใจชมการแสดงของผู้เรียน และหาวิธีสร้างการมีส่วนร่วมของผู้เรียนที่ไม่มีส่วนร่วมกับกิจกรรมกลุ่ม

อลิษา ประกอบเสียง (2550) ได้ศึกษาการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ ผ่านการสวมบทบาทตัวละคร ทำให้ผู้แสดงเกิดความเข้าใจ และจดจำเรื่องนั้น ได้นาน การศึกษาค้นคว้าอิสระครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้ละคร และศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้ละคร กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/ 2 โรงเรียนหนองทุ่มศรีสำราญวิทยา อำเภอวังหิน จังหวัดศรีสะเกษ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักศึกษา 43 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive random sampling) เพราะนักศึกษานี้ในห้องมีความสามารถในการเรียนคล่องกันอยู่แล้ว คือ เก่ง ปานกลางและอ่อน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าประกอบด้วยแผนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูด โดยใช้การแสดงละคร และแบบทดสอบวัดทักษะการพูด เป็นแบบทดสอบอัตนัย จำนวน 3 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อตั้งแต่ 0.26 ถึง 0.31 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.93 สถิติที่ใช้คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้การแสดงละครมีประสิทธิภาพเท่ากับ 73.41/ 72.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 70/ 70 และมีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.5896 แสดงว่า นักศึกษามีความก้าวหน้าในการเรียน ร้อยละ 58.96 โดยสรุปรูปแบบการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้ละครส่งผลให้นักศึกษามีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้น

รัตนชัย เอี่ยมพิทักษ์พร (2545) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมการละครกับการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ และศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมการละคร กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาการบัญชีภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนเทคโนโลยีนครปฐม จังหวัดนครปฐม โดยการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 45 คน และจับสลากเลือกห้องเรียนเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม โดยที่กลุ่มควบคุมจำนวน 20 คน และกลุ่มทดลองจำนวน 25 คน โดยใช้แผนการสอน 2 แบบ คือแผนที่ใช้กิจกรรมการละคร และแผนการสอนแบบปกติ แผนการสอนละ 16 คาบ ใช้เวลาสอนคาบละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และ 2. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมการละคร การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Ancova) ในการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดของนักศึกษาระหว่างกลุ่มที่สอนด้วยกิจกรรมการละคร และกลุ่มที่สอนแบบปกติ และใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการศึกษาระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมการละครผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดของนักศึกษาที่เรียนโดยการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมการละครสูงกว่าการจัดการเรียนการสอนแบบปกติอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 นักศึกษามีความคิดเห็นต่อกิจกรรมการละครอยู่ในระดับดี

ประเทือง ใจหาญ (2546) โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดและเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ใช้ และกลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมการละคร กลุ่มตัวอย่างในการทดลองคือ นักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ของโรงเรียนบ้านยางเคี้ยว จังหวัดสุรินทร์ ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย ผลการวิจัยสรุปได้ว่าความสามารถด้านการพูดกลุ่มที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมการละครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกลุ่มที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมการละครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า การนำวิธีการสอน โดยใช้การแสดงละครมีผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร นักศึกษาที่ได้เรียนรู้โดยผ่านกิจกรรมละคร สามารถพูดภาษาอังกฤษได้สูงขึ้น ได้ฝึกทักษะการฟัง-พูด ได้ดีขึ้น เพราะสัมพันธ์ภาพที่ดีมีมิตรภาพอันอบอุ่นที่มีต่อกันระหว่างครูกับนักศึกษา และนักศึกษากับนักศึกษา นักศึกษามีความเชื่อมั่นในตนเอง และไม่มีความเขินอายที่จะพูดจนพัฒนาการใช้ภาษาพูดได้อย่างแคล่วคล่องอย่างเป็นธรรมชาติมากขึ้น

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Amit and Monika (2013) ได้ศึกษาผลของการแสดงละครที่มีต่อทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นประถมศึกษา ประชากรที่ศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วย นักศึกษาจาก การรวมกันของ โรงเรียนเอกชน 4 แห่งในตัวเมืองฟาซิกา (Fazika) กลุ่มตัวอย่างได้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มโดยได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย กลุ่มหนึ่งให้เป็นกลุ่มทดลอง และอีกกลุ่มหนึ่งให้เป็นกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองดำเนินการสอนโดยใช้วิธีการแสดงละครและกลุ่มควบคุมสอนโดยวิธีปกติ ข้อมูลที่ได้รับได้นำมาวิเคราะห์โดยใช้ (Two way analysis of variance) ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า 1) การจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละครทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และคะแนนที่ได้รับจากทักษะการพูดสูงกว่าการจัดการเรียนการสอนตามแบบปกติ 2) นักศึกษาชายมีคะแนนผลสัมฤทธิ์จากการทำข้อสอบสูงกว่านักศึกษาหญิง 3) นักศึกษาหญิงมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดสูงกว่านักศึกษาชาย

เชสเซน (Chasen, 2004) ได้ศึกษาเชิงคุณภาพเกี่ยวกับการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ และพัฒนาการเกี่ยวกับความสามารถทางภาษากับนักศึกษากลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ได้ทำการศึกษาที่เมืองนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา มีจุดมุ่งหมายในการศึกษาว่าการเรียนรู้โดยใช้ละครมีส่วนพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์อย่างไร และทักษะการเรียนรู้ทางภาษาของกลุ่มนักศึกษาเกรด 1 และเกรด 2 เป็นอย่างไร การแสดงละครนำมาใช้เพื่อการศึกษา และพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ เพื่อให้เด็กเกิดการพัฒนาด้านภาษาได้มีการเชื่อมโยงความรู้ในหลาย ๆ ด้าน เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ประสบการณ์ของแต่ละตัวละครที่จะถ่ายทอดผ่านออกมาตามความหมายของเนื้อเรื่อง และเป็นการพัฒนากระบวนการเรียนของแต่ละคนอีกด้วย งานวิจัยครั้งนี้ใช้เวลา 15 สัปดาห์ที่จะพบกันแต่ละครั้ง ๆ ละ 90 นาทีโดยมีเด็กร่วมศึกษา จำนวน 10 คน โดยการวิเคราะห์ผู้เรียนและการตอบสนองของผู้ปกครอง ซึ่งการศึกษานี้เป็นการศึกษาเด็กรายกรณี โดยใช้เครื่องมือในการศึกษา คือ การสังเกต และการประเมิน โดยแยกข้อมูลที่จะวิเคราะห์ผ่านทฤษฎีการเรียนรู้ เป็นงานวิจัยที่มีคุณภาพ และมีมาตรฐาน ของการพัฒนาด้านภาษา คือ มีการสอบก่อน-หลังเรียนด้วยผลของการศึกษาพบว่าการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กทั้ง 2 กลุ่มได้รับการพัฒนามากขึ้น และความสามารถทางภาษาดูเหมือนว่าจะดีขึ้น เพราะเด็ก ๆ ได้รับการพัฒนาแบบประสบการณ์ทางตรง เป็นรายบุคคลผ่านการเรียนรู้ โดยใช้ละคร มีข้อเสนอแนะว่า ผู้ศึกษาควรนำไปศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะกระบวนการการใช้บทละครมาสอนเด็ก ๆ เป็นกลุ่ม โดยเปลี่ยนไปศึกษาเด็กกลุ่มอื่นบ้างเพื่อทำให้ได้ผลการศึกษาถูกต้อง และมีความเชื่อมั่น จะทำให้หลักสูตรมีมาตรฐานยิ่งขึ้น

โยชิเดะ (Yoshida, 2003) ได้ศึกษาเชิงคุณภาพเกี่ยวกับการพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษโดยใช้ละครในเมืองนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (EFL) การใช้

กระบวนการแสดงละครมาพัฒนาการเรียนรู้ทางภาษา และความงามของวรรณคดีอเมริกันในห้องเรียน ในวิทยาลัยที่ผู้เรียนเป็นชาวญี่ปุ่น สิ่งแรกศึกษาละครประวัติศาสตร์ในประเทศญี่ปุ่น ได้ถูกค้นพบประวัติศาสตร์ของแคนาดา อังกฤษ และสหรัฐอเมริกา มีการอภิปรายและแสดงละครนำมาใช้ในวงการศึกษการสอนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สอง โดยเฉพาะในญี่ปุ่นที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีการนำเนื้อหาการสอนเรียนรู้การอ่านสำหรับค้นหาความรู้ในห้องเรียนจนถึงปัจจุบันนี้ ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า การละครที่นำมาแทรกในกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษาได้ผลดีมากกว่าครูสอนเสียอีก การสอน โดยใช้ละครจะช่วยพัฒนานักศึกษาในการติดต่อสื่อสารได้อย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น การละครในนักศึกษาญี่ปุ่น ทำให้เด็กมีประสบการณ์ในการเรียนวรรณกรรม งานเขียนของภาษาต่างประเทศเป็นกระบวนการที่จะนำผู้เรียนไปสู่การพัฒนาตนเองต่อไป

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง หลักสูตรการศึกษาเชิงทดลองการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาทักษะการพูด รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ และต่างประเทศ ทำให้ผู้วิจัยได้ทราบแนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้การแสดงละคร สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอน โดยใช้ละครช่วยให้ผู้เรียนเกิดความต้องการในการสื่อสาร กระตุ้นความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และช่วยให้ นักศึกษามีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง เนื่องจากคุ้นเคยกับการแก้ปัญหาด้วยกิจกรรมการแสดงละครมาแล้ว

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาผลสัมฤทธิ์ และเจตคติต่อ การเรียน ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านการพูด โดยใช้การแสดงละครสำหรับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจัมปาศักดิ์” เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research) โดยศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด ระหว่างการจัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละคร กับการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ และศึกษาเจตคติของนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละคร ซึ่งการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีการสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ
4. ขั้นตอนดำเนินการวิจัย
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจัมปาศักดิ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ทั้งหมดมีจำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 60 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจัมปาศักดิ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 60 คน โดยทำการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) เพราะนักศึกษาในแต่ละห้องมีความสามารถในการเรียนใกล้เคียงกัน คือ เก่ง ปานกลาง และอ่อน โดย พิจารณาจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด และจับสลากเลือกห้องเรียนเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม และได้ นักศึกษาห้องเรียน EN3/ 1 เป็นกลุ่มควบคุมจำนวน 30 คน และนักศึกษาห้องเรียน EN3/ 2 เป็นกลุ่มทดลองจำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด 2 แบบ คือ แบบปกติ และแบบใช้การแสดงละครสำหรับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจัมปาศักดิ์
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด จำนวน 1 ฉบับสำหรับ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจัมปาศักดิ์
3. แบบวัดทักษะการพูด จำนวน 1 ฉบับสำหรับ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจัมปาศักดิ์
4. แบบวัดเจตคติต่อการเรียนการสอนโดยโดยใช้การแสดงละคร จำนวน 1 ฉบับสำหรับ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจัมปาศักดิ์

วิธีการสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. แผนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด โดยใช้การแสดงละคร และแผนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดแบบปกติ ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างแผนการจัดการเรียนการสอนดังต่อไปนี้
 - 1.1 ศึกษาหลักสูตร จุดประสงค์ เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ขั้นตอนการสอนและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 1.2 วิเคราะห์จุดประสงค์ เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด และเทคนิคการสอนทักษะการพูด เพื่อนำไปสร้างแผนการจัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละคร และแผนการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ
 - 1.2.1 กำหนดจุดประสงค์ในแผนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดทั้งหมดมี 6 ข้อ ได้แก่
 - 1.2.1.1 นักศึกษาสามารถใช้ คำศัพท์ โครงสร้างภาษา ในการสนทนาให้ข้อมูลส่วนตัวได้
 - 1.2.1.2 นักศึกษาสามารถใช้คำศัพท์ โครงสร้างภาษาในการสนทนาสื่อสาร เพื่อสร้างความประทับใจในการพบปะผู้คนแปลกหน้าได้

1.2.1.3 นักศึกษาสามารถใช้คำศัพท์ โครงสร้างภาษาในการสนทนาเกี่ยวกับอาหารได้

1.2.1.4 นักศึกษาสามารถใช้คำศัพท์ โครงสร้างภาษาในการสนทนาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ เพื่อนและครอบครัวได้

1.2.1.5 นักศึกษาสามารถใช้คำศัพท์ โครงสร้างภาษาในการสนทนาเกี่ยวกับอาชีพการงานได้

1.2.1.6 นักศึกษาสามารถใช้คำศัพท์ โครงสร้างภาษาในการสนทนาเกี่ยวกับกิจกรรมเวลาว่างได้

1.3 เขียนแผนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด โดยใช้การแสดงละคร และแบบปกติ ให้สอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้ และเป็นไปตามขั้นตอนของการจัดการเรียนการสอน 5 ขั้นตอนของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างละ 10 แผน ดังนี้

1.3.1 เขียนแผนการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ มีขั้นตอน 5 ขั้นตอน ดังนี้

1.3.1.1 ขั้นนำ (Lead in)

1.3.1.2 ขั้นนำเสนอ (Presentation)

1.3.1.3 ขั้นฝึก (Practice)

1.3.1.4 ขั้นนำไปใช้ (Production)

1.3.1.5 ขั้นสรุป (Wrap up)

1.4 เขียนแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร มีขั้นตอน 5 ขั้นตอน ดังนี้

1.4.1 ขั้นเตรียมการ

1.4.1.1 ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันอภิปรายถึงวัตถุประสงค์ของการที่จะใช้บทละครเพื่อการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด

1.4.1.2 ผู้สอนเตรียมบทละครไว้ให้ผู้เรียนแสดงตั้งแต่ต้นจนจบ โดยอาจให้โอกาสผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือก เรื่องราวที่จะแสดง บทพูดของตัวละครต่าง ๆ

1.4.1.3 ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันศึกษาเนื้อหา เรื่องราวจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้ได้เนื้อหา เรื่องราวที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด หรืออาจต้องแสวงหาผู้ที่มีความรู้ และประสบการณ์ หรือความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ มาให้คำปรึกษา

1.4.2 ขั้นศึกษาบทละครและเลือกผู้แสดง

1.4.2.1 ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันศึกษา และทำความเข้าใจบทละคร

1.4.2.2 ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันพิจารณาคัดเลือกผู้แสดง โดยคำนึงถึงความเหมาะสม ความสามารถของผู้เรียนกับบทบาทที่จะมอบให้แสดง ควรจะเลือกผู้ที่มีบุคลิกลักษณะตรงกับเรื่อง และมีความหมายที่จะตีบทแตก รวมทั้งผู้แสดงต้องสมัครใจ หรือเต็มใจที่จะแสดงด้วย

1.4.3 ชั้นศึกษาบทซ้อมการแสดง เตรียมวัสดุอุปกรณ์และผู้ชมการแสดง

1.4.3.1 แสดงแต่ละคนจะต้องศึกษาเรื่องราว และบทบาทของตนให้ลึกซึ่งจดจำและฝึกซ้อมบทของตนให้คล่อง

1.4.3.2 จัดให้มีการฝึกซ้อมร่วมกัน เพราะหลังจากฝึกซ้อมแล้ว บางกรณีอาจมีความจำเป็นต้องเปลี่ยนผู้แสดง หากพบว่าผู้ที่เลือกไว้ไม่มีความสามารถแสดงได้ดีพอที่จะสื่อความหมายได้ตรงกับเรื่องราว หรือเนื้อหาที่เป็นจุดประสงค์สำคัญของการเรียนรู้

1.4.3.3 ผู้สอนควรจัดแบ่งงาน หรือมอบความรับผิดชอบให้แก่ผู้เรียนที่ไม่ได้แสดงเพราะโดยปกติการเรียนรู้โดยการใช้แสดงละครนั้น ผู้เรียนจะไม่ได้แสดงทั้งหมด ผู้ที่ไม่ได้แสดงก็จะเป็นผู้ชมการแสดง

1.4.4 ชั้นแสดง

1.4.4.1 ผู้แสดงจะต้องตั้งใจทำการแสดงตามบทบาท และชั้นตอนที่กำหนดให้ดีที่สุด

1.4.4.2 ผู้สอนและผู้ชมการแสดง ควรชมการแสดงด้วยความตั้งใจให้กำลังใจผู้แสดง เช่น ปรบมือ

1.4.4.3 ผู้ชมจะต้องตั้งใจสังเกตการณ์แสดงในประเด็นที่สำคัญ ๆ ที่ผู้สอนแนะนำ

1.4.5 ชั้นอภิปรายและสรุป

1.4.5.1 ผู้สอนและผู้เรียนอภิปรายร่วมกัน โดยมุ่งถึงการอภิปรายเรื่องราวที่แสดงออกมา ความสามารถของผู้แสดงและประเด็นที่เป็นเนื้อหาสาระสำคัญของการเรียนรู้

1.5 นำแผนการจัดการเรียนการสอนทั้ง 2 ชุดที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว เสนอต่อประธาน และคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยาลัย เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมแล้วนำข้อบกพร่องมาปรับแก้ ตามคำแนะนำของประธาน และคณะกรรมการที่ปรึกษา ด้านเนื้อหา จุดประสงค์

ระหว่างแผนการจัดการเรียนการสอนที่ใช้การแสดงละคร และแผนการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ

1.6 นำแผนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดทั้งแบบที่ใช้การแสดงละคร และแบบปกติ ที่แก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน (รายนามผู้เชี่ยวชาญ ภาคผนวก ก หน้า 101) ตรวจสอบพิจารณาความเหมาะสม ตามแบบสอบถาม เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Rating scale) ของ Likert โดยกำหนดน้ำหนักคะแนนดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	แปลความหมาย
4.51-5.00	เหมาะสมมากที่สุด
3.51-4.50	เหมาะสมมาก
2.51-3.50	เหมาะสมปานกลาง
1.51-2.50	เหมาะสมน้อย
1.00-1.50	เหมาะสมน้อยที่สุด

จากการประเมินแผนการจัดการเรียนการสอนจากผู้เชี่ยวชาญสรุปได้ว่า ผู้เชี่ยวชาญประเมินให้ผ่านทุกรายการทั้งแผนการจัดการเรียนการสอนที่ใช้การแสดงละคร และแผนการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ และได้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุง สำหรับแผนการจัดการเรียนการสอนที่ใช้การแสดงละคร ดังนี้ ในด้านจุดประสงค์กับเนื้อหาบางส่วนยังไม่สอดคล้องกัน ไม่เป็นไปตามจุดประสงค์และเนื้อหาในวิชานั้น แนะนำให้ปรับจุดประสงค์และสอดคล้องเนื้อหาวิชาเข้าไปในเนื้อหากิจกรรมของแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร

1.7 นำแผนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด โดยใช้การแสดงละครมาปรับแก้ตามข้อเสนอแนะที่กล่าวมาข้างต้น และตรวจดูความถูกต้องอีกครั้ง แล้วเสนอต่อประธานและคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณา

1.8 นำแผนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดทั้ง 2 แบบ ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองสอน (Tryout) กับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 4 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจัมปาศักดิ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหากับเวลา และศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้น ในขณะที่สอน เพื่อหาทางแก้ไขและปรับปรุงก่อนนำไปใช้สอนในการทดลองจริงต่อไป

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด เป็นแบบทดสอบเลือกตอบ จำนวน 45 ข้อ ใช้เวลาทดสอบ 90 นาที มีการดำเนินการพัฒนา ดังนี้

2.1 ศึกษารูปแบบและวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดจากหนังสือ การทดสอบและการประเมินผลการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2544)

2.2 วิเคราะห์หลักสูตร เนื้อหา และจุดประสงค์ของเนื้อหาที่ใช้ในการสร้าง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด ซึ่งครอบคลุมทั้งความรู้ ความเข้าใจ และทักษะการปฏิบัติ

2.3 กำหนดจุดประสงค์ในการทดสอบ เน้นหน้าที่ของภาษาที่ใช้ในการพูดสื่อสาร โดยกำหนดทักษะย่อยในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

2.4 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ได้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด ซึ่งเป็นแบบเลือกตอบ จำนวน 54 ข้อ

2.5 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด ที่สร้างขึ้น จำนวน 54 ข้อ เสนอต่อ อาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาความถูกต้องความสอดคล้องของเนื้อหา ความเหมาะสมของการใช้ ภาษา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

2.6 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดที่แก้ไขแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน (ดูรายนามผู้เชี่ยวชาญ ภาคผนวก ก หน้า 101) ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่าง ข้อสอบกับจุดประสงค์ โดยหาค่าความสอดคล้อง *IOC* การให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญกำหนดตาม เกณฑ์ ดังนี้

1 = แน่ใจว่า จุดประสงค์สอดคล้องกับเนื้อหา

0 = ไม่แน่ใจว่า จุดประสงค์สอดคล้องกับเนื้อหา

-1 = แน่ใจว่า จุดประสงค์ไม่สอดคล้องกับเนื้อหา

จากการประเมินแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดจากผู้เชี่ยวชาญ พบว่า จาก จำนวนข้อสอบที่มีทั้งหมด 54 ข้อ ได้ข้อสอบจำนวน 49 ข้อที่ผ่านเกณฑ์ โดยมีค่าดัชนี ความสอดคล้อง (*IOC*) ตั้งแต่ 0.67-1.00

2.7 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดจำนวน 49 ข้อที่ผ่านเกณฑ์และได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทดลองใช้ (Tryout) กับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 4 คณะ ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจฬาลงกรณ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำ กระจายคำตอบจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด มาตรวจให้คะแนน คำตอบที่ถูกต้อง ให้ 1 คะแนน คำตอบที่ผิด หรือเว้นว่างไว้ หรือข้อสอบที่เลือกมากกว่า 1 แห่ง ให้ 0 คะแนน

2.8 นำคำตอบที่ดีจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด จำนวน 49 ข้อ ไปหาค่า อำนาจจำแนกเป็นรายข้อ แล้วเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย 0.2-0.80 และอำนาจจำแนก 0.2 ขึ้น

ไปได้ข้อสอบที่อยู่เกณฑ์ ดังกล่าวจำนวน 45 ข้อ แล้วหาค่า ความเชื่อมั่นแบบคูเดอร์ ริชาร์ดสัน โดยใช้สูตร KR-20 ได้ค่าความ เชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดทั้งฉบับ เท่ากับ 0.92

2.9 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด ที่ผ่านการ แก้ไขปรับปรุง เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3. แบบวัดทักษะการพูด เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด ที่สร้างจาก สถานการณ์สมมุติขึ้น จำนวน 10 ข้อคำถาม ให้นักศึกษาจับสลากเลือก 1 ข้อคำถาม แล้วใช้เวลา 5 นาทีในการพูดตามข้อคำถาม มีการดำเนินการพัฒนา ดังนี้

3.1 กำหนดจุดประสงค์ในการทดสอบโดยเน้นหน้าที่ของภาษา และรูปแบบของ ภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร ในชีวิตประจำวัน

3.2 สร้างแบบวัดทักษะการพูดตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้จำนวน 11 ข้อคำถามใช้เนื้อหา จาก 10 บทเรียนที่ประกอบในแผนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้าน การพูด

3.3 นำแบบวัดทักษะการพูดที่สร้างขึ้นจำนวน 11 ข้อคำถามเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาความถูกต้อง ความสอดคล้องของเนื้อหา ความเหมาะสมของการใช้ภาษา แล้วนำมา ปรับปรุงแก้ไข

3.4 นำแบบวัดทักษะการพูดที่แก้ไขแล้วจำนวน 11 ข้อคำถาม เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน (ดูรายนามผู้เชี่ยวชาญ ภาคผนวก ก หน้า 101) ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่าง ข้อสอบกับจุดประสงค์ โดยค่าความสอดคล้อง *IOC*

การให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญกำหนดตามเกณฑ์ ดังนี้

1 = แน่ใจว่า จุดประสงค์สอดคล้องกับเนื้อหา

0 = ไม่แน่ใจว่า จุดประสงค์สอดคล้องกับเนื้อหา

-1 = แน่ใจว่า จุดประสงค์ไม่สอดคล้องกับเนื้อหา

ค่าดัชนีความสอดคล้องที่ยอมรับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ถึง 1 พบว่าแบบทดสอบวัดทักษะ การพูดทั้งหมด 11 ข้อคำถาม มีจำนวน 10 ข้อที่พบผ่านเกณฑ์ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (*IOC*) ตั้งแต่ 0.67-1.00

3.5 นำแบบวัดทักษะการพูดจำนวน 10 ข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์และผ่านการปรับปรุง แก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Tryout) กับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 4 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจัมปาศักดิ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยให้เวลานักศึกษา สร้างความพร้อมก่อนพูด 5 นาทีล่วงหน้าโดยใช้กรรมการให้คะแนนจำนวน 3 ท่าน

3.6 นำคะแนนจากคณะกรรมการ จำนวน 3 ท่าน มาหาค่าความสัมพันธ์ของการให้คะแนน ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ เพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient) เพื่อหาความหมายของค่าสหสัมพันธ์ (r) ตามเกณฑ์ ดังนี้

- 0.80-1.00 แสดงว่า มีความสัมพันธ์กันสูงมาก
- 0.60-0.79 แสดงว่า มีความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง
- 0.40-0.59 แสดงว่า มีความสัมพันธ์กันปานกลาง
- 0.20-0.39 แสดงว่า มีความสัมพันธ์กันน้อย
- 0.01-0.19 แสดงว่า มีความสัมพันธ์กันน้อยมาก
- 0.00 แสดงว่า ไม่มีความสัมพันธ์กัน

พบว่า ค่าความสัมพันธ์การให้คะแนนของคณะกรรมการทั้ง 3 ท่าน มีความสัมพันธ์กันสูงมาก ซึ่งได้ผล ดังนี้

ค่าความสัมพันธ์ของผู้ประเมินคนที่ 1	กับผู้ประเมินคนที่ 2	เท่ากับ 0.891
ค่าความสัมพันธ์ของผู้ประเมินคนที่ 1	กับผู้ประเมินคนที่ 3	เท่ากับ 0.874
ค่าความสัมพันธ์ของผู้ประเมินคนที่ 2	กับผู้ประเมินคนที่ 3	เท่ากับ 0.860

4. แบบวัดเจตคติต่อการเรียนการสอน โดยโดยใช้การแสดงละครผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างดังต่อไปนี้

4.1 ศึกษา วิธีการสร้างแบบสอบถามวัดเจตคติ ตามวิธีของลิเคอร์ท จากหนังสือ การวัดและการวิจัยเจตคติที่เหมาะสมตามหลักวิชาการ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2530)

4.2 สร้างแบบวัดเจตคติต่อการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละคร ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ โดยครอบคลุม 3 ด้าน คือ ด้านกิจกรรม ด้านเนื้อหา และด้านการนำไปใช้ รวมทั้งหมดมีจำนวน 18 ข้อ และใช้เกณฑ์แปลผลของ บุญชม ศรีสะอาด (2535, หน้า 24) เป็นแนวทางในการแปลความหมายของผลจากแบบวัดเจตคติ ดังนี้

- 4.51-5.00 มากที่สุด
- 3.51-4.50 มาก
- 2.51-3.50 ปานกลาง
- 1.51-2.50 น้อย
- 1.00-1.50 น้อยที่สุด

4.3 นำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนอต่อประธานและคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของ ข้อความ แล้วปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องระหว่างข้อคำถาม กับจุดประสงค์การจัดการเรียนการสอน ตามข้อเสนอดังกล่าวและคณะกรรมการที่ปรึกษา

4.4 นำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละครที่ปรับแก้แล้ว ให้ ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน (ดูรายนามผู้เชี่ยวชาญ ภาคผนวก ก หน้า 101) ตรวจสอบความเหมาะสมของข้อคำถาม กับจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยใช้เกณฑ์ ดังนี้

1 = แน่ใจว่า แบบสอบถามนั้นวัดได้เหมาะสมตามจุดประสงค์สอดคล้องกับเนื้อหา

0 = ไม่แน่ใจว่า ว่า แบบสอบถามนั้นจุดประสงค์สอดคล้องกับเนื้อหา

-1 = แน่ใจว่า ว่า แบบสอบถามนั้นจุดประสงค์ไม่สอดคล้องกับเนื้อหา

จากการประเมินเจตคติต่อการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละครจากผู้เชี่ยวชาญ สรุปได้ว่า ผู้เชี่ยวชาญ ประเมินให้ผ่านทุกรายการ โดยมีค่า IOC= 0.5 ขึ้นไป แสดงว่าเป็นข้อคำถาม ที่อยู่ในข้อคำถามเชิงเที่ยงตรงที่ใช้ได้

4.5 นำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละครที่ผ่านการปรับปรุง แก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Tryout) กับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 4 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจัมปาศักดิ์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

4.6 นำผลการตอบแบบวัดเจตคติต่อการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละครละคร มาหาค่าจำแนกรายข้อ แล้วเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ได้ข้อคำถามจำนวน 18 ข้อ ได้ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.66-0.96

4.7 นำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละครละครที่คัดเลือกไว้ จำนวน 18 ข้อ มาวิเคราะห์ความเชื่อมั่นทั้งฉบับด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) ตาม วิธีของ Cronbach (ลิวิน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538, หน้า 170-171) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้ง ฉบับมีค่าเท่ากับ 0,85

4.8 นำแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้าน การพูดโดยใช้การแสดงละครที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

วิธีการดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาค้นคว้ารูปแบบทดลอง (Experimental research) กลุ่มทดลองได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) ใช้เวลาในการทดลอง จำนวน 10 คาบเรียน คาบเรียนละ 1.30 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 15 ชั่วโมง ไม่รวมเวลาที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยดำเนินการทดลองตามขั้นตอน ดังนี้

การดำเนินการทดลอง

1. ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด ที่ผู้วิจัย สร้างขึ้นไปทดสอบกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยมีคณะกรรมการให้คะแนน 3 ท่าน แล้วบันทึกผลการสอบเก็บไว้เป็นคะแนนทดสอบก่อนเรียน

2. ดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยเอง ทั้งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ซึ่งใช้เนื้อหาเดียวกัน และมีกำหนดระยะเวลาเท่ากัน โดยในกลุ่มทดลองใช้แผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร และกลุ่มควบคุมใช้แผนการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ

3. ทดสอบหลังเรียน (Post-test) วัดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด ชุดเดียวกันกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน คณะกรรมการให้คะแนนเป็นชุดเดียวกับที่สอบก่อนเรียนและให้นักศึกษากลุ่มทดลองตอบแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละครหลังการทดลองเสร็จสิ้น

4. ตรวจสอบผลการทดสอบเพื่อนำผลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติต่อไป

ระยะเวลาในการทดลอง

ระยะเวลาในการทดลองจำนวน 5 สัปดาห์ ใช้เวลาสอนจำนวน 10 คาบเรียน สัปดาห์ละ 2 คาบเรียน คาบเรียนละ 1.30 ชั่วโมงรวมทั้งหมด 15 ชั่วโมง ไม่รวมเวลาที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนทดสอบก่อนเรียน ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2. หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนทดสอบหลังเรียน ด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

3. ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบหลังเรียนของนักศึกษา
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบแบบ t-Independent

4. หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนแบบทดสอบเจตคติที่มี
ต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละคร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ

1. การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด โดยใช้
ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับข้อคำถาม (สุริพร อนุศาสนนันท์, 2554, หน้า
176)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์หรือระหว่าง จุดประสงค์กับเนื้อหา
$\sum R$ แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
N แทน	จำนวนของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

2. หาค่าความยากง่ายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด (สุริพร อนุศาสนนันท์,
2554, หน้า 160)

$$P = \frac{R}{N}$$

P แทน	ค่าความยากของข้อสอบ
R แทน	จำนวนผู้ที่ตอบข้อสอบถูก
N แทน	จำนวนผู้สอบทั้งหมดที่ตอบข้อสอบนั้น

$$P = \frac{R_H + R_L}{N_H + N_L}$$

P แทน	ความยากง่าย
R_H แทน	จำนวนคนที่ตอบถูกของกลุ่มสูง
R_L แทน	จำนวนคนที่ตอบถูกของกลุ่มต่ำ
N_H แทน	จำนวนคนทั้งหมดของกลุ่มสูง
N_L แทน	จำนวนคนทั้งหมดของกลุ่มต่ำ

3. การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด โดยใช้สูตรของ แบรินแนน (Brennan Index B) (สุริพร อนุศาสนนันท์, 2554, หน้า 167)

$$B = \frac{U}{n_1} - \frac{L}{n_2}$$

B	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
U	แทน	จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
L	แทน	จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตอบผิด
n_1	แทน	จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์
n_2	แทน	จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์

4. การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้ KR-20 (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543, หน้า 120-125)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[\frac{1 - \sum pq}{S_1^2} \right]$$

r_{tt}	แทน	ความเชื่อมั่น
n	แทน	จำนวนข้อ
p	แทน	สัดส่วนของคนทำถูกแต่ละข้อ
q	แทน	1-p
S_1^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด
$\sum pq$	แทน	ผลรวมของ pq

5. หาค่าอำนาจจำแนกของ แบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละคร (สุริพร อนุศาสนนันท์, 2554, หน้า 163)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}}$$

t	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถาม
\bar{X}_H	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
\bar{X}_L	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
S_H^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง

S_L^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
n_H	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง
n_L	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

6. หาค่าความเชื่อมั่นของ แบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดง
ละคร

$$a = \frac{n}{n + 1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

a	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
n	แทน	จำนวนข้อของเครื่องมือวัด
S_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
S_t^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือวัดทั้งฉบับ

สถิติพื้นฐานได้แก่

1. ค่าเฉลี่ย (Arithmetic mean) ของคะแนนใช้สูตรดังนี้ (สุริพร อนุศาสนนันท์, 2554, หน้า 139)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
N	แทน	จำนวนนักศึกษาทั้งหมด

2. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) โดยใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 103)

$$SD = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
X	แทน	คะแนนแต่ละตัว
N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม
\sum	แทน	ผลรวม

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ *t-test* (Independent samples) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543, หน้า 195)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(N_1 - 1)S_1^2 + (N_2 - 1)S_2^2}{N_1 + N_2 - 2} \left[\frac{1}{N_1} + \frac{1}{N_2} \right]}}$$

$$df = N_1 + N_2 - 2$$

เมื่อ \bar{X}_1	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง
\bar{X}_2	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม
N_1	แทน	ขนาดของกลุ่มทดลอง
N_2	แทน	ขนาดของกลุ่มควบคุม
S_1^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มทดลอง
S_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มควบคุม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งหาคำตอบให้กับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังต่อไปนี้คือ

1. เปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดระหว่างการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละครกับการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ สำหรับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจัมปาศักดิ์
2. เพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลไว้ดังนี้

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
df	แทน	ระดับชั้นความเป็นอิสระ
α	แทน	การมีนัยสำคัญทางสถิติ
t	แทน	ค่าสถิติ (t -test)
p	แทน	ค่าร้อยละ
*	แทน	ค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	ค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัย เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ด้านการพูดของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ด้านการพูด ก่อนการทดลอง และหลังการทดลองของนักศึกษาที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร

ตอนที่ 4 เพื่อศึกษาคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง

ตารางที่ 1 คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดวัดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดของนักศึกษาที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร และกลุ่มที่จัดการเรียนการสอนโดยแบบปกติ ก่อนการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	<i>N</i>	\bar{X}	<i>SD.</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
กลุ่มทดลอง	30	25.33	6.645	0.097	.923
กลุ่มควบคุม	30	25.50	6.663		

$df = 29, \alpha = 0.1, t_{29} = 0.097$

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่าก่อนการทดลอง นักศึกษาที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร และนักศึกษาในกลุ่มที่จัดการเรียนการสอนโดยแบบปกติมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการพูดวัดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 2 คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดวัดจากแบบวัดทักษะการพูดของนักศึกษาที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร และกลุ่มที่จัดการเรียนการสอนโดยแบบปกติ ก่อนการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	<i>N</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
กลุ่มทดลอง	30	13.57	.504	0.737	.464
กลุ่มควบคุม	30	13.67	.547		

$df = 29, \alpha = 0.1, t_{29} = 0.737$

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าก่อนการทดลอง นักศึกษาที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร และนักศึกษากลุ่มที่จัดการเรียนการสอนโดยแบบปกติมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดวัดจากแบบวัดทักษะการพูด ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ด้านการพูดของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง

ตารางที่ 3 คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ ด้านการพูดวัดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดของนักศึกษาที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร และกลุ่มที่จัดการเรียนการสอนโดยแบบปกติ หลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	<i>N</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
กลุ่มทดลอง	30	32.83	7.461	3.579	.001
กลุ่มควบคุม	30	26.33	6.578		

$df = 29, \alpha = 0.1, t_{29} = 3.579$

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าหลังการทดลอง นักศึกษาที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนด้านการพูดวัดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด สูงกว่านักศึกษากลุ่มควบคุม ที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 4 คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ ด้านการพูดวัดจากแบบวัดทักษะการพูดของนักศึกษาที่จัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละคร และกลุ่มที่จัดการเรียนการสอน โดยแบบปกติ หลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	<i>N</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
กลุ่มทดลอง	30	18.67	.479	31.517	.000
กลุ่มควบคุม	30	14.07	.640		

$df = 29, \alpha = 0.1, t_{29} = 31.517$

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าหลังการทดลอง นักศึกษาที่จัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละคร มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดวัดจากแบบวัดทักษะการพูด สูงกว่านักศึกษาที่จัดการเรียนการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ด้านการพูด ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง สำหรับนักศึกษาที่จัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละคร

ตารางที่ 5 คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดวัดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดสำหรับนักศึกษาที่จัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละคร ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง	<i>N</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
หลังการทดลอง	30	32.83	7.461	18.866	.000
ก่อนการทดลอง	30	25.33	6.645		

$df = 29, \alpha = 0.1, t_{29} = 18.866$

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่จัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละคร มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดวัดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด หลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 6 คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดวัดจากแบบวัดทักษะการพูดสำหรับนักศึกษาที่จัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละคร ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง	<i>N</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
หลังการทดลอง	30	18.67	.479	36.810	.000
ก่อนการทดลอง	30	13.57	.504		

$df = 29, \alpha = 0.1, t_{29} = -36.810$

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดวัดจากแบบวัดทักษะการพูด หลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 4 เพื่อศึกษาคะแนนเฉลี่ยและส่วนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละคร

ตารางที่ 7 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของเจตคติแต่ละด้านสำหรับนักศึกษากลุ่มทดลองที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร

	ข้อความ	\bar{X}	<i>SD</i>	ระดับ
1.	ด้านกิจกรรม	4.30	0.424	มาก
2.	ด้านเนื้อหา	4.25	0.52	มาก
3.	ด้านประโยชน์และการนำไปใช้	4.43	0.50	มาก
	เจตคติ	4.32	0.48	มาก

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเจตคติทั้งหมดมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.48 คะแนน แสดงว่านักศึกษาที่จัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละครมีเจตคติในระดับดีต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละคร

ตารางที่ 8 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของเจตคติของนักศึกษากลุ่มทดลอง
ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร

ข้อความ	\bar{X}	SD	ระดับ
กิจกรรม			
1. การจัดการเรียนการสอนของครูสามารถทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารได้ดีขึ้น	4.53	.507	มากที่สุด
2. นักศึกษาสามารถใช้ทักษะและกลยุทธ์ต่างๆ ในการพูดขณะทำกิจกรรม	4.00	.000	มาก
3. ครูสอนมีวิธีการช่วยเหลือนักศึกษาเมื่อมีปัญหาหรือติดขัดในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เป็นอย่างดี	3.67	.479	มาก
4. นักศึกษาไม่เกิดความเคร่งเครียดและสับสนในการทำกิจกรรม	4.30	.466	มาก
5. ในช่วงโม่งเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารครูเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึกการพูดเท่าที่ควร	4.53	.507	มากที่สุด
6. นักศึกษาไม่เกิดความเคร่งเครียดในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดโต้ตอบกับครู	4.50	.509	มาก
7. บทเรียนที่ใช้กิจกรรมการละครส่งเสริมให้นักศึกษาแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง และอากัปกริยาได้อย่างเป็นธรรมชาติมากยิ่งขึ้น	4.60	.498	มากที่สุด
รวม	4.30	0.424	มาก
เนื้อหา			
8. เนื้อหาในกิจกรรมเหมาะสมกับความสามารถของนักศึกษา	4.00	.525	มาก
9. เนื้อหากิจกรรมการละครอยู่ในความสนใจของนักศึกษา	4.50	.509	มาก
10. เนื้อหากิจกรรมการละครส่งเสริมให้นักศึกษาพัฒนาทักษะในการพูดภาษาอังกฤษ	4.37	.490	มาก
11. เนื้อหากิจกรรมช่วยสร้างเสริมประสบการณ์ทั้งด้านการแก้ปัญหาและการใช้ภาษาอังกฤษ	4.37	.490	มาก

ข้อความ	\bar{X}	SD	ระดับ
เนื้อหา			
12. เนื้อหากิจกรรมการละครทำให้นักศึกษาเกิดความกระตือรือร้นที่จะค้นคว้า และนำข้อมูลมาใช้เล่นละครในหัวข้อที่ตั้งไว้	4.00	.587	มาก
13. เนื้อหากิจกรรมการละครช่วยฝึกให้นักศึกษาได้มีโอกาสดำลองฝึกแสดง ฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น ฝึกการใช้ภาษา ใช้ความคิด เสริมสร้างความมั่นใจในการแสดงออก	4.40	.498	มาก
รวม	4.25	0.52	มาก
ประโยชน์และการนำไปใช้			
14. กิจกรรมช่วยให้การเรียนภาษาอังกฤษไม่น่าเบื่อ และเข้าใจเนื้อหาบทเรียนง่ายขึ้น	4.50	.509	มาก
15. หลังจากเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดแล้วนักศึกษารู้สึกขากพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นกว่าเดิม	4.30	.466	มาก
16. นักศึกษารู้สึกพอใจในความรู้และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของตัวเองที่ได้จากการจัดกิจกรรมของครู	4.40	.498	มาก
17. นักศึกษามีความกระตือรือร้นอยากรู้คำศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษใหม่ ๆ เพื่อพัฒนาทักษะภาษาเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม	4.40	.498	มาก
18. นักศึกษาได้ใช้ภาษาอังกฤษอย่างแท้จริงและสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตจริงได้	4.57	.504	มากที่สุด
รวม	4.43	0.496	มาก
รวมทั้งหมด	4.32	.48	มาก

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่าเจตคติต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร เป็นรายด้านโดยพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ย พบว่านักศึกษามีเจตคติสูงสุดคือ ด้านการนำไปใช้มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.43 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.50 คะแนน ด้านกิจกรรม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.42 คะแนน คะแนน และ ด้านเนื้อหา มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.52 คะแนน ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุป อภิปราย ผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดของนักศึกษาที่จัดการเรียนการสอน โดยการใช้การแสดงละครกับการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ และเพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน โดยการใช้การแสดงละคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 จำนวน 2 ห้องเรียน รวมทั้งหมดจำนวน 60 คน โดยทำการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด แบบวัดทักษะการพูด แบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนการสอน โดยการใช้การแสดงละคร ซึ่งเครื่องมือดังกล่าวได้มีการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญและมีการทดลองใช้ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติต่อไป

สรุปผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 กลุ่มที่จัดการเรียนการสอน โดยการใช้การแสดงละคร สูงกว่ากลุ่มที่จัดการเรียนการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด โดยการใช้การแสดงละคร อยู่ในระดับดี

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 กลุ่มที่จัดการเรียนการสอน โดยการใช้การแสดงละคร สูงกว่ากลุ่มที่จัดการเรียนการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า

ประการแรก ในการสร้างแผนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด โดยการใช้การแสดงละคร ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างอย่างมีหลักเกณฑ์ และมีขั้นตอน โดยศึกษาทฤษฎี เทคนิค วิธีการ แนวคิด ของการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อนำเอาข้อมูล ไปเป็นแนวทาง ในการกำหนดลักษณะกิจกรรม ให้มีความเหมาะสมกับวัย และ

ระดับชั้นเรียนของผู้เรียน ผู้วิจัย ได้กำหนดขอบข่ายของการจัดกิจกรรม ตามขั้นตอน การจัด การเรียนการสอน โดยให้การแสดงละคร 5 ขั้นตอนใหญ่ ประกอบด้วย 1) ชั้นเตรียมการ 2) ชั้นศึกษา บทละครและเลือกผู้แสดง 3) ชั้นศึกษาบท ซ้อมการแสดง เตรียมวัสดุอุปกรณ์และผู้ชมการแสดง 4) ชั้นแสดง 5) ชั้นอภิปรายและสรุป แล้วจึงดำเนินการสร้างตามหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และลำดับขั้นตอนที่กำหนดไว้ โดยแต่ละกิจกรรม การจัดการเรียนการสอน เน้นให้นักศึกษา สนุกสนาน สื่อและการวัดผล ประเมินผล มีความเหมาะสมกับเนื้อหา และเน้นให้ผู้เรียน ได้ลงมือ ปฏิบัติจริง นักศึกษามีส่วนร่วมในกิจกรรมมากที่สุด โดยผู้วิจัยได้คำนึงถึง จุดมุ่งหมายของหลักสูตร และการจัดการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก มีความคิดสร้างสรรค์ เปิดโอกาสให้นักศึกษา ได้มีส่วนร่วมในการเรียน และเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นดังกล่าว ได้ผ่านการตรวจสอบ ปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่อง ตามข้อเสนอแนะ จากอาจารย์ที่ปรึกษา และได้รับการ ประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ พร้อมได้ดำเนินการทดลองใช้อย่างเป็นขั้นตอนเป็นระบบและมีวิธีการ มีการวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด กับจุดประสงค์การเรียนรู้ เป็นที่เรียบร้อย ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

ประการที่สอง ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด โดยให้การแสดงละครนั้น นักศึกษาได้เรียนรู้ถึง กระบวนการและขั้นตอนของการแสดงละคร โดยที่ผู้วิจัยได้นำภาพและวิดีโอเกี่ยวกับการจัดการการแสดงละคร ให้นักศึกษาได้ดู พร้อมทั้งคำถาม เพื่อให้นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นที่หลากหลายถึงองค์ประกอบ ที่นักศึกษาสามารถเห็นได้ จากภาพ และวิดีโอ หลังจากนั้น ผู้วิจัยจึงสรุป ถึงองค์ประกอบสำคัญ ที่จะทำให้การแสดงนั้นมี ประสิทธิภาพ พร้อมบอกวัตถุประสงค์ ของการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสารด้านการพูด โดยให้การแสดงละครที่นักศึกษาจะได้ร่วมกันปฏิบัติในการเตรียมการแสดง เป็นกลุ่ม โดยผู้วิจัยให้นักศึกษาได้ศึกษาเป็นกลุ่มพร้อมปรึกษากันในการเลือกหัวข้อที่จะศึกษาตาม ความสนใจ และความถนัดของแต่ละกลุ่ม จากเรื่องที่ผู้วิจัยเตรียมไว้ให้ หรือเป็นเรื่องที่นักศึกษา สนใจจากแหล่งข้อมูลอื่น ๆ ทั้งนี้ต้องผ่านการเห็นด้วย และการให้คำแนะนำ ทางด้านเนื้อหาจาก ผู้สอน เพื่อให้ตรงกับ วัตถุประสงค์ ของการจัดการเรียนการสอน ก่อนที่จะศึกษาทำความเข้าใจ เนื้อหาในการเขียนบทละครต่อไป ซึ่งทำให้กิจกรรมการละคร มีจุดเด่นตรงที่ เนื้อหาทั้งหมดเป็น เรื่องราวที่น่าสนใจ ซึ่งเป็นเนื้อหา ที่ใกล้ตัวนักศึกษามากที่สุด มีตัวอย่างข้อมูลทางภาษาที่ใช้ใน บริบทที่กำหนดให้นักศึกษา ได้มีโอกาส ฝึกฝนแล้วเกิดความรู้ความเข้าใจในการใช้ภาษาเพื่อพูด สื่อสารและสามารถประยุกต์ใช้ข้อมูลต่าง ๆ นั้นในสถานการณ์ภาษาที่คล้ายกันได้อย่างมั่นใจและมี ประสิทธิภาพ จึงทำให้นักศึกษา สนใจกระตือรือร้น ที่จะเรียนรู้ เป็นสาเหตุให้นักศึกษา สามารถ พูดสื่อสาร ในสถานการณ์จริงได้ ดีขึ้นสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของ (บรุนเนอร์ อ้างถึงใน

ทศนา แคมมณี, 2555, หน้า 66-67) ที่เชื่อว่า มนุษย์เลือกที่จะรับรู้ สิ่งที่ตนเองสนใจ และการเรียนรู้ เกิดจากกระบวนการค้นพบด้วยตัวเอง (Discovery learning)

ประการที่สาม การจัด การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด โดยใช้ การแสดงละครนั้น นักศึกษาแต่ละกลุ่ม ได้ร่วมกันตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของบทละคร (Scripts) ก่อนจะร่วมกันศึกษา โดยประธานกลุ่มเป็นผู้อภิปรายเพื่อให้สมาชิกแต่ละคนมีความเข้าใจด้านเนื้อหาและแนวทางในการแสดงให้ตรงกันอย่างชัดเจนก่อนผู้เรียน จะช่วยกัน พิจารณาคัดเลือก ผู้แสดงตามบทบาทตัวละคร โดยคำนึงถึงความเหมาะสม ความสามารถของ ผู้เรียนกับบทบาทที่จะมอบให้แสดง และเลือกผู้ที่มีบุคลิกลักษณะ ที่เหมาะสมกับบทบาทนั้น ๆ ตามความสมัครใจ หรือเต็มใจที่จะแสดงด้วย หลังจากนั้นนักศึกษาได้ทำความเข้าใจอย่างละเอียดใน บทพูดของตนเองที่ได้รับการมอบหมาย จากกลุ่ม ซึ่งทำให้นักศึกษาได้มีการพัฒนาความร่วมมือ และความสามัคคีในกลุ่ม คอยช่วยเหลือและร่วมมือกันฝึกพูด ในกิจกรรมเตรียมความพร้อมก่อน การแสดงตามบทละครทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการ ด้านความมั่นใจในการใช้ภาษา มีความกล้าที่จะ แสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาในขณะที่ทำกิจกรรม จนเกิดความเคยชิน นอกจากนี้การที่นักศึกษาทำกิจกรรมเตรียมความพร้อม ยังมีส่วนช่วยให้เกิดความไว้วางใจซึ่งกัน และกัน เป็นกิจกรรม ที่เสริมสร้างความมั่นใจ และความสามัคคี สร้างบรรยากาศแห่งมิตรภาพใน ห้องเรียน มีบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ผู้เรียนมีความกล้าและความมั่นใจขณะทำกิจกรรมฝึกถาม-ตอบ เป็นกลุ่ม ทำให้ผู้เรียน ได้มีโอกาสฝึกฝนแล้วเกิดความรู้ความเข้าใจ ในการใช้ภาษาเพื่อพูดสื่อสาร และสามารถประยุกต์ใช้ข้อมูลต่าง ๆ นั้นในสถานการณ์ภาษาที่คล้ายกันได้ อย่างมั่นใจและมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ (Richards, 2001 อ้างถึงใน อรุณี วิริยะจิตรรา, 2554, หน้า 56-59) การจัดกิจกรรม ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น สามารถทำได้ในหลาย ลักษณะ ทั้งนี้ด้วยจุดมุ่งหมายเพื่อให้การจัดการเรียนการสอนน่าสนใจ ก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์หลาย รูปแบบในชั้นเรียนเช่น ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ผู้เรียน-บทเรียน ผู้เรียน-ผู้เรียน ผู้เรียน-ผู้สอน เป็นต้น และช่วยให้ผู้เรียน ได้ฝึกภาษาในรูปแบบต่าง ๆ นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับ Larsen-Freeman (1986) ให้คำจำกัดความการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า เป็นการสอน เพื่อให้สามารถสื่อสารด้วยการสื่อสาร โดยผู้สอนจะลดบทบาทในชั้นเรียนลง และผู้เรียนจะได้รับการกระตุ้นให้รับผิดชอบ การเรียนรู้ของตน มากขึ้น

ประการที่สี่ ในการดำเนินการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดโดยใช้การแสดงละครนั้น นักศึกษาแต่ละคนได้ศึกษาเรื่องราวตามบทบาทให้ลึกซึ้ง จดจำ และฝึกซ้อมบทของตนให้คล่องก่อนที่นักศึกษาก็ได้ ฝึกซ้อมตามขั้นตอนในแต่ละฉาก ของบท ละครให้มีความคล่องแคล่ว โดยแต่ละกลุ่มจะผลัดกันออกมาฝึกซ้อมการแสดงที่หน้าชั้นเรียน

ครูและนักศึกษาส่วนที่เหลือช่วยกันประเมิน เพื่อปรับปรุงแก้ไขส่วนที่เห็นว่ายังไม่เหมาะสมเท่าที่ควร พร้อมให้คำแนะนำการฝึกซ้อมในส่วนที่บกพร่อง เพื่อให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มนำเอาไปปรับปรุงแก้ไข และฝึกซ้อมเพิ่มเติมนอกเวลาเรียนก่อนการแสดง ทำให้นักศึกษามีความกล้าที่จะแสดงออก อีกทั้งยังได้ฝึกใช้ภาษา เพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นการเน้นให้นักศึกษานำภาษาไปใช้ได้จริง ในสถานการณ์ต่าง ๆ ฝึกให้นักศึกษากล้าพูดได้ตอบ เป็นภาษาอังกฤษจนเกิดทักษะ และความคล่องในการใช้ภาษา สอดคล้องกับ Morrow and Johnson (1981) เสนอการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรให้ผู้เรียนเป็นผู้ใช้ภาษา เนื่องจากผู้เรียนเป็นผู้ที่ต้องการเรียนรู้ ดังนั้นในการสอนภาษาเพื่อสื่อสาร ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้ใช้ภาษา ให้มากที่สุดการให้ผู้เรียน สนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน ให้เลือกใช้ภาษาตามที่ต้องการ และให้ประเมินการสื่อความหมายของตนเอง เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษา เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการเรียน การสอนของตนเอง นอกจากนี้ Krashen and Terrell (1983) เสนอการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรให้ผู้เรียน ได้รับข้อมูลทางภาษาที่สามารถเข้าใจ ได้ให้มากที่สุด และควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงให้มากที่สุด การเรียนควรมีการแก้คำผิดให้น้อยที่สุด เพื่อที่การสื่อสารจะได้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง และในชั้นเรียนควรให้ผู้เรียนทำเฉพาะกิจกรรมที่ก่อให้เกิดการสื่อสาร ส่วนการฝึกรูปแบบภาษานั้นควรให้ผู้เรียน ไปฝึกเองนอกชั้นเรียนจากแบบฝึกหัดที่เตรียมไว้ให้

ประการที่ห้า การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด โดยการแสดงละครนั้นนักศึกษาได้แสดงอารมณ์ทางสีหน้า ประกอบท่าทาง และน้ำเสียงตามจินตนาการเพื่อให้สมบทบาท และเป็นไปตามบทที่เขียนไว้ ให้ดีที่สุด ส่วนนักศึกษาที่ไม่ได้แสดงทำหน้าที่เป็นผู้ชมที่ดีติดตามให้กำลังใจ และเรียนรู้ทักษะทางภาษาจากการแสดงของเพื่อน ทำให้นักศึกษามีการพัฒนาการด้านการใช้ภาษาได้ถูกต้องตามสถานการณ์ เพราะผู้เรียน ได้ฝึกพูดเพื่อสื่อความหมายตามสถานการณ์จริง จนเกิดความเคยชินทั้งทางด้านภาษา และท่าทาง ผู้เรียนที่ทำหน้าที่เป็นผู้ชมการแสดง สามารถเข้าใจความหมาย ได้ง่ายจากสถานการณ์ และบทบาท ผู้เรียนสามารถสื่อความหมาย ใช้ภาษาได้คล่องขึ้น พูดสื่อสารได้อย่างเป็นธรรมชาติ โดยใช้สีหน้า ท่าทางประกอบ ทำให้นักศึกษา กล้าแสดงออก ลดความหวาดกลัว และกล้าพูดมากขึ้น อีกทั้งยังเป็นกิจกรรมที่แปลกใหม่ จึงทำให้นักศึกษาสนใจ และกระตือรือร้นในการเรียน ซึ่งช่วยส่งผลให้มีความสามารถด้านการพูดดีขึ้น สอดคล้องกับ เดวิส (Davies, 1990, หน้า 96-97) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้กิจกรรมการละครในการจัดการเรียนการสอนภาไว้ว่า การละครช่วยเชื่อมโยงระหว่าง สถานการณ์ในชั้นเรียน และสถานการณ์ในชีวิตจริง นักศึกษาสามารถเข้าใจแก้ไขสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้อย่างอ่องแท้ เพราะนักศึกษาได้ฝึกประโยคต่าง ๆ ไปพร้อมกับภาษาท่าทาง และได้ฝึกทักษะการฟังไปพร้อม ๆ กันด้วย โดยที่กิจกรรมการละครทำให้นักศึกษาเกิดพฤติกรรมการใช้ภาษา สิ่งนี้ทำให้

นักศึกษาเกิดความคล่องในการพูดภาษา จากการมีปฏิสัมพันธ์กัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ (ทิตนา แคมมณี, 2555, หน้า 353) ได้กล่าวการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละครไว้ว่าเป็นกระบวนการ ที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยการให้ผู้เรียนแสดงละคร ซึ่งเป็นเรื่องราวที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามเนื้อหา และบทละครที่ได้กำหนดไว้ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องทำให้เรื่องราวนั้นมีชีวิตขึ้นมา และสามารถทำให้ทั้งผู้แสดง ผู้ชมเกิดความเข้าใจจดจำเรื่องนั้น ได้นาน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ (อติยา ประกอบเสียง, 2550) มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษา ประสิทธิภาพ ของแผนการจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้ละคร และศึกษาค้นคว้าประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาทักษะ การพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ละคร กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 โรงเรียนหนองทุ่มศรีสารานุกูลวิทยา อำเภอวังหิน จังหวัดศรีสะเกษ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าประกอบด้วยแผนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้การแสดงละคร และแบบทดสอบวัดทักษะการพูด ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า แผนการจัดการกิจกรรม การเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้การแสดงละคร มีประสิทธิภาพเท่ากับ 73.41/ 72.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 70/ 70 และมีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.5896 แสดง ว่า นักศึกษา มีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 58.96 โดยสรุป รูปแบบการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ละคร ส่งผลให้นักศึกษามีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ (ประเทือง ใจหาญ, 2546) การศึกษามีจุดประสงค์ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารและเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ใช้ และกลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมการละคร กลุ่มตัวอย่างในการทดลองคือ นักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ของโรงเรียนบ้านยางเค็ด จังหวัด สุรินทร์ ผลการวิจัย สรุปได้ว่าความสามารถ ด้านการพูด กลุ่มที่เรียน โดยใช้กิจกรรมการละครสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมการละครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกลุ่มที่เรียน โดยใช้กิจกรรมการละครสูงกว่า กลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมการละครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Amit and Monika (2013) ได้ศึกษาผลของการแสดงละครที่มีต่อทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นประถม ประชากรที่ศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วย นักศึกษาจากการรวมกันของ โรงเรียนเอกชน 4 แห่งในตัวเมืองฟาซิกา (Fazika) กลุ่มตัวอย่างได้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม โดยได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย กลุ่มหนึ่งให้เป็นกลุ่มทดลอง และอีกกลุ่มหนึ่ง ให้เป็นกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองดำเนินการสอนโดยใช้วิธีการแสดงละคร และกลุ่มควบคุม สอนโดยวิธีปกติ ข้อมูลที่ได้รับได้นำมาวิเคราะห์โดยใช้ (Two way analysis of variance) ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็น

เห็นว่า 1) การจัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละครทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และคะแนนที่ได้รับจากทักษะการพูดสูงกว่า การจัดการเรียนการสอนตามแบบปกติ 2) นักศึกษาชาย มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ จากการทำข้อสอบสูงกว่านักศึกษาหญิง 3) นักศึกษาหญิง มีคะแนน ผลสัมฤทธิ์ ด้านการพูดสูงกว่านักศึกษาชาย

2. เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด โดยใช้การแสดงละคร อยู่ในระดับดี ทั้งนี้เนื่องจาก

การจัดการเรียนการสอน ด้วยวิธีการที่ใช้กิจกรรมการแสดงละคร ก่อให้เกิดบรรยากาศที่สนุกสนาน นักศึกษาได้มีปฏิสัมพันธ์กันตลอดเวลา ภายใต้บรรยากาศที่คล้ายกับชีวิตประจำวัน ที่นักศึกษาได้สัมผัสจริง โดยที่ครูเป็นเพียง ผู้สังเกตการณ์ และ คอยให้ความช่วยเหลือ แก่นักศึกษาเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ของ (Ratchadaporn & Punchalee, 2009) การทดลองได้ดำเนินการกับนักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจำนวน 15 คน ในการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้ศึกษา ได้ดำเนินการวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดก่อน และหลังเรียนกับนักศึกษาในกลุ่มเดิม และการทดสอบเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละคร และเทคนิคการตั้งคำถามดำเนินการ โดยใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วยสมุดบันทึกของครู สมุดรายวันนักศึกษา และแบบสอบถามเจตคติ ผลการศึกษา ได้แสดงให้เห็นว่าคะแนนที่ได้รับจากการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ข้อมูลที่ได้รับจากสมุดรายวันของนักศึกษา และแบบสอบถามเจตคติ ได้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษามีเจตคติดีต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้การแสดงละคร และเทคนิคการตั้งคำถาม และสอดคล้องกับงานวิจัยของ (รัตนชัย เอี่ยมพิทักษ์พร, 2545) ได้ศึกษาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ การพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมการละคร กับการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ และศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อ กิจกรรม การละคร กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพสูงปีที่ 1 สาขาการบัญชีภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนเทคโนโลยีนครปฐม จังหวัดนครปฐม โดยการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 45 คน โดยใช้แผนการสอน 2 แบบ คือแผนที่ใช้กิจกรรมการละคร และแผนการสอนแบบปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และ 2. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษา ที่มีต่อกิจกรรมการละคร การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (ANCOVA) ในการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระหว่างกลุ่มที่สอนด้วยกิจกรรมการละคร และกลุ่มที่สอนแบบปกติ และใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการศึกษาระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมการละครผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ ด้านการพูด ของนักศึกษาที่จัดการเรียนการสอนที่ใช้

กิจกรรมการละคร สูงกว่า การจัดการเรียนการสอนแบบปกติ อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.5 นักศึกษามีความคิดเห็นต่อกิจกรรมการละคร อยู่ในระดับดี

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในด้านการจัดการเรียนการสอน

1. จากการสอนกิจกรรมการละคร สังเกตได้ว่าในสองคาบเรียนนั้นดำเนินไปไม่ทันไปกับแผนการจัดการเรียนการสอนที่กำหนดไว้ ดังนั้นครูควรคำนึงถึงระยะเวลาให้สัมพันธ์กับจำนวนภาระงาน นอกจากนี้ผู้สอนอาจจะต้องตัดกิจกรรมที่ไม่จำเป็นออกไปหรือเพิ่มกิจกรรมที่เห็นว่ามีจำเป็นในระหว่างปฏิบัติกิจกรรมการละครให้เหมาะสมกับระยะเวลาและความต้องการของผู้เรียน ในสถานการณ์ต่าง ๆ ครูควรบอกจุดประสงค์ในการเรียนให้นักศึกษาทราบก่อนเรียนทุกครั้งเพื่อจะได้ดำเนินกิจกรรมไปตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ควรมีการมอบหมายงานให้นักศึกษาได้เตรียมตัวฝึกซ้อมมาล่วงหน้าในบางกิจกรรมที่จำเป็น เช่น ต้องฝึกอ่านบทพูดและคิดท่าทางที่จะแสดงล่วงหน้า
2. ครูควรจัดสภาพแวดล้อมในการทำกิจกรรมให้เหมาะสมเอื้อต่อการทำกิจกรรมไม่ว่าจะในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียน สำหรับกิจกรรมการละครสามารถจัดห้องเรียนโดยจัดโต๊ะเก้าอี้ได้หลายรูปแบบตามบทบาทและสถานการณ์ที่แตกต่างตามที่กำหนดไว้ โดยผู้สอนต้องจัดสภาพห้องเรียนให้มีความคล่องตัวในการเคลื่อนไหว เพราะการทำกิจกรรมการละครนั้น ต้องมีการเคลื่อนไหวระหว่างการแสดง นอกจากนี้สภาพห้องเรียนควรอยู่บริเวณที่เหมาะสม เพราะอาจเกิดเสียงดังในการแสดงละคร และอาจรบกวนห้องเรียนห้องข้างเคียง ที่เรียนวิชาอื่นพร้อม ๆ กัน
3. ครูควรร่วมมือกับคณาจารย์วิชาอื่น เพื่อนำบทเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้านการพูดที่ใช้กิจกรรมการละครไปบูรณาการเข้ากับทักษะและเทคนิคสอนอย่างอื่นด้วยภายใต้หัวข้อเดียวกัน เพื่อลดปัญหาและภาระงานในวิชาต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะการใช้ภาษาอังกฤษให้คืบหน้าและสมบูรณ์นั้นนักศึกษาควรได้เรียนครบทุกทักษะทั้งฟัง พูด อ่านและเขียน อีกทั้งยังให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาในทุกสาขาวิชาได้ดีขึ้น
4. ครูควรให้กำลังใจแก่นักศึกษา และควรทำเป็นตัวอย่าง เพื่อสร้างความมั่นใจให้แก่ นักศึกษาในการใช้ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ครูควรเชิญบุคคลภายนอกมาร่วมประเมินกิจกรรมการละครด้วย เช่น อาจารย์สอนภาษาอังกฤษในสาขาอื่น ๆ หรือชาวต่างประเทศ เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศการวัดผลประเมินผล อีกทั้งยังฝึกความกล้าแสดงออกให้ผู้เรียน นอกจากนี้ยังทำให้ผลการประเมินโครงการมีความเชื่อมั่น และเที่ยงตรงอีกด้วย
5. ในการสร้างบทเรียนการสอนทักษะการพูดที่ใช้กิจกรรมการละครผู้สอนควรเตรียมแหล่งรายการข้อมูลให้ผู้เรียนได้ค้นคว้าเอง เช่นรายชื่อของหนังสือประกอบการเรียน รายชื่อของ

เรื่องที่จะแสดง สถานการณ์ นิทานพื้นบ้าน ข่าวเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์หรือโทรทัศน์ อันเป็นที่ดึงดูดความสนใจพร้อมให้ประโยชน์แก่ผู้เรียน และไม่เสียเวลาในการปฏิบัติกิจกรรมการละคร

6. ครูไม่ควรเข้าไปสอดแทรกหรือขัดจังหวะในขณะที่นักศึกษา กำลังทำกิจกรรม แต่ควรจดบันทึกข้อบกพร่อง และปัญหาต่าง ๆ ที่พบ และนำมาใช้เป็นข้ออภิปราย เพื่อหาทางปรับปรุงแก้ไข และให้คำแนะนำในการทำกิจกรรมครั้งต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสามารถนำผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ไปเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน จะเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษา ยิ่ง ๆ ขึ้นไป
2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับเจตคติต่อการเรียนการสอน โดยการใช้การแสดงละครรูปแบบอื่น
3. ควรนำการจัดการเรียนการสอนไปใช้กับนักศึกษาระดับอื่น ๆ และในวิชาอื่น เช่น นักศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ทั้งนี้เพื่อพัฒนาบทเรียนที่ใช้กิจกรรมการละครและทักษะการพูดของนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- กฤษณา ศักดิ์ศรี. (2530). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: บำรุงสาส์น.
- กาญจนา ปราบพาล. (2532). *การทดสอบและการประเมินผลสำหรับครูสอนภาษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐพล ปัญญาโสภณ. (2552). *การแสดง Acting*. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิ. (2530). *การวัดและการวิจัยเจตคติที่เหมาะสมตามหลักวิชาการ*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสารมิตร.
- ทิสนา เขมมณี. (2555). *ศาสตร์การสอน*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพมาศ แวหวงส์. (2553). *ปริทัศน์ศิลปะการละคร*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาศิลปะการละคร คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิพนธ์ ทิพย์ศรีนิมิต. (2542). *หลักการพูด*. สงขลา: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- บัณฑิตยส์ พันศิริ. (2554). *ประสิทธิผลของเทคนิคการละครที่มีต่อการลดความกังวลในการใช้ภาษาต่างประเทศในชั้นเรียนของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2535). *การวิจัยเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2539). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์นการพิมพ์
- ประเทือง ใจหาญ. (2546). *การเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาชั้นมัธยมปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้และไม่ใช้กิจกรรมการละคร*, วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, ภาควิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2526). *ทัศนคติ: การวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2542). *หลักการสอนพูด*. กรุงเทพฯ: เว้นแก้ว.
- พรรรัตน์ ดำรุง. (2547). *การละครสำหรับเยาวชน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). *สุดยอดวิธีการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2539). *การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มัทนี รัตนิน. (2546). *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับศิลปะการแสดงละครเวที*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เยาวดี วิบูลย์ศรี. (2545). *การวัดและการสร้างแบบสอบผลสัมฤทธิ์*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รัตนชัย เอี่ยมพิทักษ์พร. (2545). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษระหว่างวิธีสอนที่ใช้กิจกรรมการละครกับวิธีสอนแบบปกติสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 สาขาการบัญชี โรงเรียนเทคโนโลยีนครปฐม*. วิทยานิพนธ์การศึกษา มหาวิทยาลัย, ภาควิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รูปทอง กว้างสวาสดี. (2549). *คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). *การวัดด้านจิตพิสัย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ลักดา แพรภทพิศุทธิ์. (2552). *การพูด*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วิชิระ จันทราช. (2551). *กิจกรรมการละครเพื่อความสำเร็จในการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียน*, *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*, ปีที่ 6, หน้า 10-21.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). *ภาษาและการสอน*. กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย.
- ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร. (2545). *จิตวิทยาสังคม: ทฤษฎีและปฏิบัติการ = Social psychology: Theory and practicum*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. (2543). *พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน*. กรุงเทพฯ: อักษรพัฒนา.
- สภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2530). *การสอนทักษะภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สวัสดี บรรเทิงสุข. (2553). *เทคนิคการพูด*. กรุงเทพฯ: ไทยควอลิตี้บุ๊กส์ (2006).
- สิวลี ศรีโล. (2551). *จริยศาสตร์สำหรับพยาบาล*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2545). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2554). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุริพร อนุศาสนนันท์. (2554). *การวัดและการประเมินในชั้นเรียน*. ชลบุรี: เก้ทู้ดครีเอชัน.
- สุวิทย์ มูลคำและอรทัย มูลคำ. (2545). *19 วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.
- เสถียร เป้เป็นเหลือ. (2541). *พื้นฐานการพูด*. ปัดดาณี: ภาควิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- แสงเดือน ทวีสิน. (2545). *จิตวิทยาการศึกษา Educational psychology*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยเส็ง.
- อรุณี วิริยะจิตราและคณะ. (2554). *เหลี่ยมหลังแลหน้า การสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: หน้าต่างสู่โลกกว้าง.
- อธิษา ประกอบเสียง. (2550). *การพัฒนาแผนการจัดการเรียนการสอน ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยการใช้การแสดงละคร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาหลักสูตรการสอน, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). *การทดสอบและการประเมินผลการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Allwright, R. L. & Bailey K. M. (1991). *Focus on the language classroom: An introduction to classroom research for language teachers*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Amit, K., & Monika. (2013). Effect of dramatization on speaking skills and academic achievement in english among primary students. *Journal of Educational Studies*, 3(2) 163-182.
- Brumfit, C. J., & Johnson, K. (1985). *The communicative approach to language teaching*. Oxford: Oxford University Press.
- Chasen, L. R. (2004). Linking emotional intelligence and literacy development through educational drama for group of first and second graders. *Dissertation Abstracts International*, 64(08), 2760- A.
- Davies, M. W. (1990). *Guide to English literature: the new authority on English literature*
- Desialova, L. (2009). Using different forms of drama in EFL classroom. *Humanizing Language teaching Magazine*, issue 4. Retrieved from <http://www.hlomag.co.uk/aug09/start07.htm>
- Finocchiaro, M. & Brumfit, C. (1983). *The functional national approach: From theory to practice*. New York: Oxford University Press.

- Finocchiaro, M., & Sako, S. (1980). *Foreign language testing: a practical approach*. New York: Regent.
- Krashen, D., & Terrell, D. (1983). *The natural approach: Language acquisition in the classroom*. Hayward, CA: Alemany Press.
- Larsen-Freeman, D. (2000). *Techniques and principles in language teaching* (2nd ed.). Oxford: OUP.
- Maley, A., & Duff, A. (1982). *Drama techniques in language learning* (5th ed.). Great Britain: Cambridge University Press.
- Maley, A., & Duff, A. (1982). *Drama techniques: A resource book of communication activities for language teachers*. New York: Cambridge University Press.
- Morrow, K., & Johnson, K. (1981). *Communication in classroom: Applications and methods for a communicative approach*. London, England: Longman.
- Plotnick, R. (2014). *Introduction to psychology* (10th ed.). Wadsworth: Cengage Learning.
- Ratchaphorn, J., & Punchalee, W. (2009). *Drama and questioning techniques: Powerful tools for the enhancement of students' speaking abilities and positive attitudes towards EFL Learning*. Master thesis, English as an International Program. Thailand: Chulalongkorn University.
- Savignon, Sandra J (1983). *Communicative/ Competence: Theory and classroom practice: Text & contents in second language learning*. Read Mass: Addison-Wesley Publishing Company.
- Taylor, P. (2000). *The drama classroom: Action, reflection, transformation*. London: Routledge Falmer.
- Yoshida, M. (2003). The use of process drama to promote literate and aesthetic engagement with American literature in a Japanese College classroom. *Dissertation Abstracts International*, 64(04),1200-A.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- ราชนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย
- หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย
- หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย
- หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจ แผนการจัดการเรียนการสอน แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด แบบวัดทักษะการพูด และแบบวัดเจตคติที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงละคร ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจัมปาศักดิ์ ดังนี้

1. ดร.มณเฑียร ชมดอกไม้	อาจารย์ภาควิชาการจัดการเรียนรู้
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
2. รศ.ดร.สุนทร บำเรอราช	อาจารย์พิเศษ คณะศึกษาศาสตร์
ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร มหาวิทยาลัยบูรพา
3. DR. PHONESAVANH
THEPPHASOULITHON	รองอธิการบดีบดี ฝ่ายวิชาการ
มหาวิทยาลัยจัมปาศักดิ์

ที่ ศธ ๖๖๒๑/ว. ๑๓๔๐

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
๑๖๕ ถ.ลงหาดบางแสน ต.แสนสุข
อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๑๗/กรกฎาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.สุนทร บำเรอราช

สิ่งที่ส่งมาด้วย เค้าโครงย่อวิทยานิพนธ์ และเครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย Mr. THIPPHAVANH KHANTHAPHONE นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตร การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำ วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการเรียน วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้าน ทักษะการพูด โดยการแสดงละครของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ ๓ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจำปาศักดิ์” โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ จตุรานนท์ ประธานกรรมการ ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในการนี้คณะศึกษาศาสตร์ ได้ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านใน การตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิตในครั้งนี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่ง ว่าคงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ จตุรานนท์)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ รักษาการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

ผู้รักษาการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้

โทรศัพท์ ๐-๓๘๓๕-๓๔๘๖, ๐-๓๘๑๐-๒๐๖๕

โทรสาร ๐-๓๘๓๕-๓๔๘๕

ผู้วิจัย ๐๘๗-๙๙๘๓๖๕๐ (ไทย) ๘๕๖ ๒๐ ๕๘๕๘๘๘๔๕ (ลาว)

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาการจัดการเรียนรู้ โทร ๒๐๒๕, ๒๐๖๕

ที่ ศธ ๖๖๒๑/๓๕๖๕

วันที่ ๑๗/กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือในการทำวิจัย

เรียน ดร.มณฑิธร ชมคอกไม้

ด้วย Mr. THIPPHAVANH KHANTHAPHONE นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตร การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำ วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการเรียน วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้าน ทักษะการพูด โดยการแสดงละครของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ ๓ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจำปาศักดิ์” โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ จตุรานนท์ ประธานกรรมการ ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในการนี้คณะศึกษาศาสตร์ ได้ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านใน การตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิตในครั้งนี

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่ง ว่าคงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ จตุรานนท์)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ที่ ศธ ๖๖๒๑/ว. ๑๓๘/๐

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
๑๖๕ ถ.ลพท.บางแสน ต.แสนสุข
อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๑๗/กรกฎาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน Dr. Mrs. PHONESAVANH THEPPHASOLITHONE (ส.ป.ป.ลาว)

สิ่งที่ส่งมาด้วย เค้าโครงข่อวิทยานิพนธ์ และเครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย Mr. THIPPHAVANH KHANTHAPHONE นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตร การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น ได้รับอนุมัติให้ทำ วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษามลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการเรียน วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้าน ทักษะการพูด โดยการแสดงละครของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ ๓ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น” โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ จตุรานนท์ ประธานกรรมการ ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในการนี้คณะศึกษาศาสตร์ ได้ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านใน การตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิตในครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น หวังเป็นอย่างยิ่ง ว่าคงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ จตุรานนท์)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

ผู้อำนวยการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยขอนแก่น

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้

โทรศัพท์ ๐-๓๘๓๕-๓๔๘๖, ๐-๓๘๑๐-๒๐๖๕

โทรสาร ๐-๓๘๓๕-๓๔๘๕

ผู้วิจัย ๐๘๗-๗๗๘๓๖๕๐ (ไทย) ๘๕๖ ๒๐ ๕๘๘๘๘๘๕ (ลาว)

ที่ ศธ ๖๖๒๑/๗๓๕๐

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
๑๖๙ ถ.ลงหาดบางแสน ต.แสนสุข
อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๕ กันยายน ๒๕๕๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจำปาศักดิ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย Mr.Thippavanh Khanthaphone นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
“การศึกษาผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการเรียน วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านทักษะการพูด โดยการ
แสดงละครของนักศึกษาของสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ ๓ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจำปาศักดิ์”
ในความควบคุมดูแลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ จตุรานนท์ ประธานกรรมการมีความประสงค์
ขออำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง คือนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ ชั้นปีที่ ๔
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน ๑ ห้องเรียน โดยผู้วิจัยจะขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ระหว่าง
วันที่ ๑๐-๑๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๗ หนึ่งโครงการวิจัยนี้ได้ผ่านขั้นตอนการพิจารณาทางจริยธรรมการวิจัย
ของมหาวิทยาลัยบูรพาเรียบร้อยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต (ศรีวัน) วิชาชัย)

รองคณบดีฝ่ายบริหาร

รักษาการแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้

โทรศัพท์ ๐-๓๘๓๙-๓๔๘๖, ๐-๓๘๑๐-๒๐๖๙

โทรสาร ๐-๓๘๓๙-๓๔๘๕

ผู้วิจัยโทร ๐๘๗-๗๗๘๓๖๕๐

ที่ ศธ ๖๖๒๑/๑๗๕๒

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
๑๖๙ ถ.ลงหาดบางแสน ต.แสนสุข
อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๕ กันยายน ๒๕๕๗

เรื่อง ขอบขออนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจำปาศักดิ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย Mr. Thippavanh Khanthaphone นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตร การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำ วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการเรียน วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านทักษะการพูด โดยการแสดงละครของนักศึกษาของสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ ๓ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจำปาศักดิ์” ในความควบคุมดูแลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ จตุรานนท์ ประธานกรรมการ มีความประสงค์ขออนุญาตความสะดวกในการเก็บ รวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง คือ นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ ชั้นปีที่ ๓ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน ๒ ห้องเรียนโดยผู้วิจัยจะขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ระหว่างวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๒๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ อนึ่งโครงการวิจัยนี้ได้ผ่านขั้นตอนการพิจารณา ทางจริยธรรมการวิจัยของมหาวิทยาลัยบูรพาเรียบร้อยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่ง ว่าคงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต สุใจดี(รองอธิการบดี))
รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร
รักษาการแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้

โทรศัพท์ ๐-๓๘๓๙-๓๔๘๖, ๐-๓๘๑๐-๒๐๖๙

โทรสาร ๐-๓๘๓๙-๓๔๘๕

ผู้วิจัยโทร ๐๘๗-๗๗๘๖๕๐

ภาคผนวก ข

- ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด
โดยการแสดงละคร
- ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด
แบบปกติ

แผนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด โดยใช้การแสดงละคร

วิชา: ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

เรื่อง: ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน 1

แผนการสอนที่ 1

เวลา: 2 คาบเรียน

จุดประสงค์การเรียนรู้:

1. จุดประสงค์ปลายทาง:

นักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้

2. จุดประสงค์นำทาง:

2.1 นักศึกษาสามารถวิเคราะห์ละครที่รู้จักหรือเคยดูมาก่อน

2.2 นักศึกษาสามารถใช้ คำศัพท์ โครงสร้างภาษา ในการสนทนา ให้ข้อมูลมูล

ส่วนตัว จากการศึกษา เรื่อง “Cinderella” ได้

2.3 นักศึกษาสามารถใช้ คำศัพท์ โครงสร้างภาษาในการสนทนาสื่อสารเพื่อสร้าง

ความประทับใจในการพบปะผู้คนแปลกหน้าจากการศึกษา เรื่อง “Jack and Beanstalk” และ “Little Red Riding Hood” ได้

2.4 นักศึกษาสามารถใช้ คำศัพท์ โครงสร้างภาษาในการ สนทนา เกี่ยวกับอาหาร

จากการศึกษา เรื่อง “Hansel and Gretel” ได้

2.5 นักศึกษาเขียนบทละคร (Scripts) จากเรื่อง “Cinderella” “Hansel and Gretel”

“Jack and Beanstalk” และ “Little Red Riding Hood” ได้

เนื้อหา:

1. Unit 1: Getting to know you
2. Unit 2: Getting to know more about you
3. Unit 3: Food and cooking

สื่อและแหล่งการเรียนรู้:

1. Sheet 1: Cinderella
2. Sheet 2: Hansel and Gretel
3. Sheet 3: Jack and Beanstalk

4. Sheet 4: Little Red Riding Hood

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน (คาบเรียนที่ 1)

ขั้นการเตรียมการ

1. ชี้นำ (Lead in)

1.1 ครูกล่าวทักทายนักศึกษา ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการเปิด VDO เกี่ยวกับละคร แล้วครูถามคำถามนักเรียน เช่น

1.1.1 What can you see from this VDO?

1.1.2 Is this VDO talk about drama?

1.1.3 What drama can you see from the VDO?

1.1.4 Can you see this show in your hometown?

1.2 ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันอภิปรายถึงวัตถุประสงค์ของการที่จะใช้บทละครเพื่อการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด

1.2.1 ครูอธิบายเชื่อมโยงความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนรู้ โดยแสดงละคร พร้อมให้นักศึกษาเข้าใจถึงกระบวนการและขั้นตอนของการแสดง

1.2.2 ครูนำภาพการจัดการแสดงละครให้นักศึกษาดู จากนั้นครูตั้งคำถามกับนักศึกษาว่า “นักศึกษาคิดว่าภาพการจัดการแสดงที่นักศึกษาเห็นมีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร”

1.2.3 ครูให้นักศึกษาร่วมกันวิเคราะห์ถึงความแตกต่างของภาพที่เห็น ครูสุ่มให้นักศึกษาออกมาพูดอธิบายเกี่ยวกับความแตกต่างของภาพที่เห็น

1.2.4 ครูและนักศึกษาร่วมกันอธิบายถึงเหตุการณ์ ความแตกต่างด้านอื่น ๆ ที่สามารถเห็นได้จากภาพ

1.2.5 ครูให้นักศึกษาจินตนาการถึงละครที่พวกเขารู้จัก หรือเคยดูมาก่อน แล้วให้อาสาสมัครเล่าเรื่องตามประเด็นดังนี้

1.2.5.1 Where is the drama show? When?

1.2.5.2 What is drama about?

1.2.5.3 Who do you want to perform? Why?

1.2.5.4 What commentaries do you get from watching this drama?

2. ชี้นำเสนอ (Presentation)

2.1 ครูอภิปรายถึงองค์ประกอบสำคัญ พร้อมบอกวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การแสดงละคร

2.2 ครูนำเสนอเนื้อหาบทสนทนาใน Unit 1, Unit 2, Unit 3

3. ขั้นฝึก (Practice)

ครูให้นักศึกษาแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 5 คนและให้แต่ละกลุ่มช่วยกันคิดหาเรื่องละครที่มีความเกี่ยวข้องกับบทสนทนาจากเนื้อหา แล้วช่วยกันวางแผนว่า ต้องเตรียมพร้อมอะไรบ้าง ตัวละครตัวไหนบ้างที่จะประกอบเข้าในการแสดงละครเรื่องนั้น ๆ

4. ขั้นนำไปใช้ (Production)

ครูให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มออกมานำเสนอหัวข้อและการวางแผนการเตรียมการแสดงละครภายในกลุ่มของตนหน้าชั้นเรียนเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้กับกลุ่มอื่น ๆ

5. ขั้นอภิปรายและสรุป (Wrap up)

ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันสรุปผลการเรียนรู้ที่ได้

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน (คาบเรียนที่ 2)

ขั้นตอนการเตรียมการ (ต่อ)

1. ชี้นำ (Lead in)

ครูกล่าวทักทายนักศึกษา ครุณาเข้าสู่บทเรียน โดยทวนคืนความรู้ที่นักศึกษาได้เรียนมาในชั่วโมงที่แล้ว

2. ชี้นำเสนอ (Presentation)

2.1 ผู้สอนเตรียมบทละครไว้ให้ผู้เรียนแสดงตั้งแต่ต้นจนจบ โดยอาจให้โอกาสผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือกเรื่องราวที่จะแสดงบทพูดของตัวละครต่าง ๆ

2.1.1 ครูแจกจ่ายใบความรู้ (Sheets) เกี่ยวกับเนื้อหาละคร และบทละคร (Scripts) ให้นักศึกษาในแต่ละกลุ่มได้ศึกษาร่วมกัน และใช้เป็นตัวอย่างในการเขียนบทละครของแต่ละกลุ่มตามหัวข้อที่เลือกไว้

2.1.2 ครูให้นักศึกษาทำความเข้าใจเนื้อหาละครที่ครูแจกจ่ายให้ พร้อมศึกษาเนื้อหา โครงสร้าง คำศัพท์ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันประกอบมีในแต่ละเนื้อเรื่อง

2.2 ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันศึกษาเนื้อหา เรื่องราวจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้ได้เนื้อหา เรื่องราวที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด หรืออาจต้องแสวงหาผู้ที่มีความรู้ และประสบการณ์ หรือความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ มาให้คำปรึกษา

2.2.1 ครูพร้อมนักศึกษาแต่ละกลุ่มร่วมกันศึกษา ทำความเข้าใจเนื้อหา และแผนการจัดการแสดงละครที่นักศึกษาในแต่ละกลุ่มได้กำหนดไว้ เพื่อพิจารณาถึงความเหมาะสมระหว่างเนื้อหาละครกับเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันตามจุดประสงค์ของการจัดการเรียนการสอน

3. ชี้นำฝึก (Practice)

3.1 ครูอธิบายเพิ่มเติมถึงรายละเอียดของภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันจากเนื้อหา ละคร และเนื้อหาบทเรียน พร้อมให้นักศึกษาในแต่ละกลุ่มช่วยกันเขียนเป็นบทละคร (Scripts) ในเรื่องที่ตนรับผิดชอบ

3.2 ครูเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือนักศึกษาแต่ละกลุ่มในการเขียนบทละคร และช่วยเป็นผู้ตรวจความถูกต้องเหมาะสมก่อนการฝึกซ้อม

4. ชี้นำไปใช้ (Production)

ครูให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มทำใบงานเกี่ยวกับบทที่รับผิดชอบเพื่อนำเสนอต่อครูเป็นผู้ช่วยตรวจความถูกต้องเหมาะสม

5. ขึ้นอภิปรายและสรุป (Wrap up)

ครูและนักศึกษาร่วมกันอภิปรายและสรุปผลการเรียนรู้

การวัดผล และประเมินผล

1. สังเกตกระบวนการกลุ่ม
2. ตรวจสอบผลงานการเขียน

แผนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด โดยใช้การแสดงละคร

วิชา: ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
แผนการสอนที่ 2

เรื่อง: ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน 1
เวลา: 1 คาบเรียน

จุดประสงค์การเรียนรู้:

1. จุดประสงค์ปลายทาง:

นักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้

2. จุดประสงค์นำทาง:

2.1 นักศึกษาทำความเข้าใจเนื้อเรื่องโดยอ่านบทละครก่อนการฝึกการแสดงได้

2.2 นักศึกษาฝึกพูดออกเสียงตามบทที่ตนรับผิดชอบให้มีความคล่องแคล่วได้

เนื้อหา:

1. Unit 1: Getting to know you
2. Unit 2: Getting to know more about you
3. Unit 3: Food and cooking

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. Sheet 1: Cinderella
2. Sheet 2: Hansel and Gretel
3. Sheet 3: Jack and Beanstalk
4. Sheet 4: Little Red Riding Hood

กิจกรรมการเรียนการสอน:

ขั้นตอนการศึกษบทละครและเลือกผู้แสดง

1. ชี้นำ (Lead in)

ครูกล่าวทักทายนักศึกษา ครูนำเข้าสู่บทเรียน โดยทวนคืนความรู้ที่นักศึกษาได้เรียนมาในชั่วโมงที่แล้ว

2. ชี้นำสนอ (Presentation)

2.1 ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันศึกษา และทำความเข้าใจบทละคร

2.1.1 ครูและนักศึกษาดูความถูกต้องเหมาะสมของบทละคร (Script) ก่อนให้นักศึกษาแต่ละคนได้อ่านออกเสียง และทำความเข้าใจบทที่จะแสดง

2.1.2 ครูให้นักศึกษาภายในกลุ่มร่วมกันศึกษาบทละครโดยจัดให้มีประธานกลุ่มเป็นผู้อภิปรายเพื่อให้สมาชิกแต่ละคนมีความเข้าใจตรงกันอย่างชัดเจน

2.2 ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันพิจารณาคัดเลือกผู้แสดง โดยคำนึงถึงความเหมาะสมความสามารถของผู้เรียนกับบทบาทที่จะมอบให้แสดง ควรจะเลือกผู้ที่มีบุคลิกลักษณะตรงกับเรื่องและมีความสามารถที่จะตีบทแตก รวมทั้งผู้แสดงต้องสมัครใจ หรือเต็มใจที่จะแสดงด้วย

2.2.1 ครูให้นักศึกษาแบ่งหน้าที่ตามความถนัด หรือความสมัครใจในการรับบทบาทการแสดงของสมาชิกภายในกลุ่มตามความเหมาะสม

3. ขั้นฝึก (Practice)

นักศึกษาทำความเข้าใจให้ละเอียดในบทพูดของตนเองที่ได้รับการมอบหมายจากกลุ่ม และฝึกซ้อมออกเสียงในการพูดของตน

4. ขั้นนำไปใช้ (Production)

ครูให้นักศึกษาแต่ละคนภายในกลุ่มฝึกกันพูดตามบทเพื่อฝึกให้มีความคล่องแคล่วและไปตามขั้นตอนบทละคร โดยมีสมาชิกในกลุ่มเป็นผู้ประเมินผล

5. ขั้นอภิปรายและสรุปผล (Wrap up)

นักศึกษาแต่ละกลุ่มประเมินผลการฝึกซ้อมบทแสดงของกลุ่ม

การวัดผล และประเมินผล

สังเกตการพูดออกเสียงตามบทที่รับผิดชอบ

**แผนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านการพูด
โดยใช้การแสดงละคร**

วิชา: ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
แผนการสอนที่ 3

เรื่อง: ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน 1
เวลา: 1 คาบเรียน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. จุดประสงค์ปลายทาง

นักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้

2. จุดประสงค์นำทาง

2.1 นักศึกษาฝึกพูดประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันเตรียมมาในบทละคร พร้อมแสดง สีหน้า น้ำเสียง ในบทบาทที่ตนรับผิดชอบได้

2.2 นักศึกษาสามารถเพิ่มพูนทักษะกระบวนการทางภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะทักษะการพูด จากการการซ้อมการแสดงได้

เนื้อหา:

1. Unit 1: Getting to know you
2. Unit 2: Getting to know more about you
3. Unit 3: Food and cooking

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. Sheet 1: Cinderella
2. Sheet 2: Hansel and Gretel
3. Sheet 3: Jack and Beanstalk
4. Sheet 4: Little Red Riding Hood

กิจกรรมการเรียนการสอน:

ชั้นศึกษาบทซ้อมการแสดง เตรียมวัสดุอุปกรณ์และผู้ชมการแสดง

1. ชั้นนำ (Lead in)

ครูกล่าวทักทายนักศึกษา ครูนำเข้าสู่บทเรียน โดยทวนคืนความรู้ที่นักศึกษาได้เรียนมาในชั่วโมงที่แล้ว

2. ชี้นำเสนอ (Presentation)

2.1 ครูให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มกำหนดฉาก และวางแผนเตรียมวัสดุ อุปกรณ์

2.2 ครูให้นักศึกษากำหนด บทบาท และหน้าที่ของผู้แสดง และผู้ชมการแสดง

3. ชี้นฝึก (Practice)

3.1 ครูให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มพร้อมกันฝึกซ้อมตามขั้นตอนในแต่ละฉากของบทละครให้มีความคล่องแคล่ว

3.2 ครูให้นักศึกษาซ้อมคิว เพื่อทำความเข้าใจร่วมกันในการแสดงว่าตอนไหน ผู้แสดงคนใดต้องพูด ช่วงไหนต้องใช้เสียงประกอบ และช่วงไหนต้องใช้เสียงดนตรี

3.3 ครูจัดให้มีการฝึกซ้อมร่วมกัน เพราะหลังจากฝึกซ้อมแล้ว บางกรณีอาจจะมี ความจำเป็นต้องเปลี่ยนผู้แสดง หากพบว่าผู้ที่เลือกไว้ไม่มีความสามารถแสดง ได้ดีพอที่จะสื่อ ความหมายได้ตรงกับเรื่องราว หรือเนื้อหาที่เป็นจุดประสงค์สำคัญของการเรียนรู้อีก

4. ชี้นำไปใช้ (Production)

4.1 นักศึกษาแต่ละกลุ่มคัดเลือกนักแสดงมาฝึกซ้อมการแสดงที่หน้าชั้นเรียน ครูและ นักศึกษาส่วนที่เหลือช่วยกันประเมิน เพื่อปรับปรุงแก้ไขส่วนที่เห็นว่ายังไม่เหมาะสมเท่าที่ควร

4.2 ครูเป็นผู้ประเมินและให้คำแนะนำการฝึกซ้อมในส่วนที่บกพร่องเพื่อให้นักศึกษา แต่ละกลุ่มนำเอาไปปรับปรุงแก้ไขและฝึกซ้อมเพิ่มเติมก่อนการแสดง (นอกเวลาเรียน)

5. ชี้อภิปรายและชี้นสรุป

5.1 ครูแนะนำเพิ่มเติมในการแสดงเพื่อให้ได้ความสนุกสนานมากขึ้นและสมจริง การแสดงละครต้องประกอบมี แสง สี เสียง ฉาก อุปกรณ์ประกอบการแสดงและสถานที่จัดการ แสดง เครื่องแต่งกายและการแต่งหน้าประกอบการแสดง ครูมอบหมายให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มต้อง แบ่งหน้าที่เพื่อเตรียมความพร้อมในด้านอื่น ๆ ก่อนการแสดง

5.2 ครูมอบหมายให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มกำหนดประเด็นในการชมแสดงละคร เพื่อให้ได้ข้อสรุปหลังการแสดงละคร

การวัดผล และประเมินผล

สังเกตการพูดออกเสียง และการแสดงสีหน้า ท่าทาง

**แผนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด
โดยใช้การแสดงละคร**

วิชา: ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
แผนการสอนที่ 4

เรื่อง: ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน 1
เวลา: 1 คาบเรียน

จุดประสงค์การเรียนรู้:

1. จุดประสงค์ปลายทาง:

นักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้

2. จุดประสงค์นำทาง:

2.1 นักศึกษาสามารถใช้ภาษา สีน้า ท่าทาง เพื่อสื่อสารภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้จากการแสดงตามบทบาทและขั้นตอนที่ได้ฝึกซ้อมมา

2.2 นักศึกษาสามารถเรียนรู้ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันจากแสดงละครและการติดตามชมการแสดงละครของแต่ละกลุ่มได้

เนื้อหา:

1. Unit 1: Getting to know you
2. Unit 2: Getting to know more about you
3. Unit 3: Food and cooking

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. Sheet 1: Cinderella
2. Sheet 2 : Hansel and Gretel
3. Sheet 3 : Jack and Beanstalk
4. Sheet 4 : Little Red Riding Hood

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน:

ขั้นแสดง

1. ขั้นนำ (Lead in)

ครูกล่าวทักทายนักศึกษา พร้อมช่วยกันตรวจสอบความพร้อมทั้งหมดก่อนเริ่มการแสดง ทั้งในส่วนความพร้อมด้านเวที การแต่งกาย และอื่น ๆ

2. ขั้นนำเสนอ (Presentation)

2.1 ครูให้นักศึกษาร่วมตัวกันเป็นกลุ่มตามแต่ละเนื้อเรื่องละคร เพื่อเป็นการสำรวจความพร้อมภายในกลุ่มก่อนการแสดง

2.2 ครูให้ผู้ชมการแสดง สำรวจความพร้อมในการปฏิบัติบทบาท และหน้าที่ในฐานะเป็นผู้ชมการแสดงที่ดี

2.3 จัดลำดับการแสดงของแต่ละกลุ่ม

3. ขั้นฝึก (Practice)

3.1 ให้นักศึกษาเตรียมความพร้อมของกลุ่มจากกลุ่มที่ 1 จนถึงกลุ่มสุดท้าย

3.2 ให้ผู้ชมการแสดงเตรียมความพร้อมในการชมการแสดงอย่างตั้งใจ ให้กำลังใจผู้แสดง และสังเกตการใช้ภาษาของผู้แสดง

4. ขั้นนำไปใช้ (Production)

4.1 ครูให้นักศึกษาที่ไม่ได้แสดงทำหน้าที่เป็นผู้ชม คอยติดตามจับประเด็นเนื้อหาจากการแสดงของเพื่อนพร้อมสรุปเป็นองค์ความรู้ของตนเองหลังจากจบการแสดง โดยมีการบันทึกขณะชมการแสดง

4.2 นักศึกษาแต่ละกลุ่มแสดงละครตามเรื่อง และบทที่แต่ละกลุ่มรับผิดชอบอย่างตั้งใจและทำให้ดีที่สุด

5. ขั้นอภิปรายและสรุป (Wrap up)

ครูให้นักศึกษาได้ประเมินการแสดงละครของแต่ละกลุ่ม แสดงความรู้ที่ศึกษาในกระบวนการทำกิจกรรมการแสดง พร้อมระบุจุดดี จุดอ่อน ในการแสดงละครของตน

การวัดผล และประเมินผล

1. สังเกตกระบวนการกลุ่ม
2. ประเมินการแสดงของแต่ละกลุ่ม

**แผนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด
โดยใช้การแสดงละคร**

วิชา: ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
แผนการสอนที่ 5

เรื่อง: ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน 1
เวลา: 1 คาบเรียน

จุดประสงค์การเรียนรู้:

1. จุดประสงค์ปลายทาง:

นักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้

2. จุดประสงค์นำทาง:

2.1 นักศึกษาอภิปรายประสบการณ์การเรียนรู้เนื้อหาภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันจากการชมและการแสดงละครได้

2.2 นักศึกษาสรุปเนื้อหาภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน จากการชม การแสดง และการแลกเปลี่ยนประสบการณ์จากการแสดงละครได้

2.3 นักศึกษาอธิบายคำศัพท์ โครงสร้างภาษา และเนื้อหาภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันตามเนื้อหาที่ใช้ในการแสดงละครได้

เนื้อหา:

1. Unit 1: Getting to know you
2. Unit 2: Getting to know more about you
3. Unit 3: Food and cooking

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. Sheet 1: Cinderella .
2. Sheet 2: Hansel and Gretel
3. Sheet 3: Jack and Beanstalk
4. Sheet 4: Little Red Riding Hood

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นอภิปรายและสรุป

1. ชี้นำ (Lead in)

ครูกล่าวทักทายนักศึกษา พร้อมให้นักศึกษาได้แสดงความรู้สึก และประสบการณ์ที่ได้จากการแสดงที่ผ่านมา

2. ชี้นำเสนอ (Presentation)

ครูกำหนดงานให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มร่วมกัน ทั้งผู้ชม และผู้แสดงสรุปบทเรียนที่ได้จากการแสดงภายในกลุ่มของกลุ่มของตน

3. ชี้นำฝึก (Practice)

นักศึกษาแต่ละกลุ่ม สรุปความรู้ ทักษะ กระบวนการเรียนรู้ที่ได้จากเนื้อหาสาระการ แสดงละครของแต่ละกลุ่ม

4. ชี้นำไปใช้ (Production)

4.1 ครูให้ประธานกลุ่มดำเนินการอภิปรายภายในกลุ่ม

4.2 แต่ละกลุ่มนำเสนอผลงานกลุ่มเสนอต่อหน้าชั้นเรียน พร้อมเปิดโอกาสให้แต่ละกลุ่มได้แลกเปลี่ยนความรู้ และประสบการณ์ที่ได้จากกระบวนการจัดแสดงละครของแต่ละกลุ่ม

5. ขั้นอภิปรายและสรุป (Wrap up)

5.1 ครูสรุปรวมผลงานการแสดงของแต่ละกลุ่มเพื่อสะท้อนให้เห็นข้อดี ข้อด้อย ข้อที่ควรนำไปปรับปรุงแก้ไขในการพัฒนาทักษะทางภาษาให้ประสบผลเป็นจริงมากขึ้นกว่าเดิม

5.2 ครูให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มทำใบความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ที่รวบรวมมาได้จากการศึกษาเนื้อเรื่องละครที่แต่ละกลุ่มได้รับการมอบหมาย และพร้อมนำมาแลกเปลี่ยนเพื่อสรุปเป็นองค์ความรู้กับกลุ่มอื่น ๆ

5.3 ครูอธิบายเพิ่มเติมเพื่อให้ได้ข้อสรุปและความรู้ที่ตรงกัน

การวัดผล และประเมินผล

1. สังเกตกระบวนการกลุ่ม และการรายงานต่อหน้าชั้นเรียน

2. ตรวจสอบผลงาน

Dramatization Sheet 1
Everyday English in conversation
Cinderella

Once upon a time there lived an unhappy young girl. Her mother was dead and her father had married a widow with two daughters. Her stepmother didn't like her one little bit. All her kind thoughts and loving touches were for her own daughters. Nothing was too good for them dresses, shoes, delicious food, soft beds, and every home comfort. But, for the poor unhappy girl, there was nothing at all. No dresses, only her stepsisters' hand-me-downs. No lovely dishes, nothing but scraps. No rest and no comfort. She had to work hard all day. Only when evening came was she allowed to sit for a while by the fire, near the cinders. That's why everybody called her Cinderella.

Cinderella used to spend long hours all alone talking to the cat. The cat said, "Miaow", which really meant, "Cheer up! You have something neither of your stepsisters has and that is beauty." It was quite true. Cinderella, even dressed in old rags, was a lovely girl. While her stepsisters, no matter how splendid and elegant their clothes, were still clumsy, lumpy and ugly and always would be.

One day, beautiful new dresses arrived at the house. A ball was to be held at the palace and the stepsisters were getting ready to go. Cinderella didn't even dare ask if she could go too. She knew very well what the answer would be: "You? You're staying at home to wash the dishes, scrub the floors and turn down the beds for your stepsisters." They will come home tired and very sleepy. Cinderella sighed, "Oh dear, I'm so unhappy!" and the cat murmured "Miaow."

Suddenly something amazing happened. As Cinderella was sitting all alone, there was a burst of light and a fairy appeared. "Don't be alarmed, Cinderella," said the fairy. "I know you would love to go to the ball. And so you shall!" "How can I, dressed in rags?" Cinderella replied. "The servants will turn me away!"

The fairy smiled. With a flick of her magic wand Cinderella found herself wearing the most beautiful dress she had ever seen. "Now for your coach," said the fairy; "A real lady would never go to a ball on foot! Quick! Get me a pumpkin!" "Oh

of course,” said Cinderella, rushing away. Then the fairy turned to the cat. “You, bring me seven mice, and, remember they must be alive!”

Cinderella soon returned with the pumpkin and the cat with seven mice he had caught in the cellar. With a flick of the magic wand the pumpkin turned into a sparkling coach and the mice became six white horses, while the seventh mouse turned into a coachman in a smart uniform and carrying a whip. Cinderella could hardly believe her eyes.

“You shall go to the ball Cinderella. But remember! You must leave at midnight. That is when my spell ends. Your coach will turn back into a pumpkin and the horses will become mice again. You will be dressed in rags and wearing clogs instead of these glass slippers! Do you understand?” Cinderella smiled and said, “Yes, I understand!”

Cinderella had a wonderful time at the ball until she heard the first stroke of midnight! She remembered what the fairy had said, and without a word of goodbye she slipped from the Prince’s arms and ran down the steps. As she ran she lost one of her slippers, but not for a moment did she dream of stopping to pick it up! If the last stroke of midnight were to sound... oh... what a disaster that would be! Out she fled and vanished into the night.

The Prince, who was now madly in love with her, picked up the slipper and said to his ministers, “Go and search everywhere for the girl whose foot this slipper fits. I will never be content until I find her!” So the ministers tried the slipper on the foot of every girl in the land until only Cinderella was left.

“That awful untidy girl simply cannot have been at the ball,” snapped the stepmother. “Tell the Prince he ought to marry one of my two daughters! Can't you see how ugly Cinderella is?”

But, to everyone’s amazement, the shoe fitted perfectly.

Suddenly the fairy appeared and waved her magic wand. In a flash, Cinderella appeared in a splendid dress, shining with youth and beauty. Her stepmother and stepsisters gaped at her in amazement, and the ministers said, “Come with us Cinderella! The Prince is waiting for you. So Cinderella married the prince and lived happily ever. As for the cat, he just said “Miaow!”

Dramatization Play script Sheet 1
Everyday English in conversation
Cinderella

Characters: Narrator, Cinderella, Stepsister 1, Stepsister 2, Fairy godmother, Guest 1, Guest 2, Prince

Scene 1 (at Cinderella's home)

Narrator: Once upon a time there was a beautiful young girl named Cinderella.
She had two ugly stepsisters who were very cruel to her.

Stepsister 1: Did you clean the kitchen?

Cinderella: Yes, I did.

Stepsister 2: Did you polish my shoes?

Cinderella: Yes, I did.

Stepsister 1: Did you iron my clothes?

Cinderella: Yes, I did.

Stepsister 2: And...Did you make breakfast?

Cinderella: Yes, breakfast is ready.

Narrator: The evil stepsisters made Cinderella do all the hard work.

Cinderella: *(calling out)* Stepsisters! A letter from the royal palace has arrived for you.

Stepsister 1: *(fighting)* Give it to me! I want to open it.

Stepsister 2: *(fighting)* No! I want to open it.

Stepsister 1 & 2: *(looking at the invitation card)* look! We are invited to the Prince's ball at the royal palace

Cinderella: *(crying sadly)* I wish I could go, too.

Narrator: The night of the ball arrived.

Stepsister 1: *(laughing)* Ha, ha! We are going to have a great time at the ball.

Stepsister 2: *(laughing)* Have a great night working, Cinderella.

Narrator: After the evil stepsisters had left, suddenly, a fairy appeared.

Cinderella: Oh my! Who are you?

Fairy godmother: I'm your fairy godmother, beautiful Cinderella. I am here to help you go to the ball tonight.

Narrator: The fairy godmother waved her magic wand. Cinderella's rags turned into a beautiful dress.

Cinderella: Wow! It's so beautiful.

Narrator: On her feet were sparkling glass slippers.

Cinderella: Oh, I love them!

Narrator: The fairy godmother turned a pumpkin into an amazing coach and some mice into horses.

Cinderella: What a lovely coach and handsome horses.

Fairy godmother: You are ready now, my dear. Have fun tonight, but be back by midnight, or else!

Cinderella: Okay, fairy godmother! Thank you.

Scene 2 (at the ball)

Narrator: At the ball, everyone wondered who the beautiful princess was.

Guest 1 (lady): Who is that beautiful princess?

Guest 2 (man): I've never seen such a beautiful woman in my life!

Stepsister 1: Oh no! The Prince is going to dance with her.

Stepsister 2: This is not fair! He was meant to dance with me.

Prince: Would you like to dance with me?

Cinderella: Oh, yes, your highness.

Narrator: The Prince danced every dance with her. Suddenly, the clock began to strike twelve.

Cinderella: I must go! Thank you for the dance.

Prince: Please stay! (*Shouting*) What is your name?

Narrator: Cinderella did not answer and ran back to the coach, but she lost one of her glass slippers on the way. Then, the coach and horses disappeared. Cinderella's beautiful dress turned back to rags.

Cinderella: Oh no! Everything's gone. My beautiful dress and my sparkling slippers, where are they? Was it a dream?

Scene 3 (at Cinderella's home)

Narrator: The next day, the Prince set out to find Cinderella again.

Prince: I want every girl in the kingdom to try on this lost glass slipper. I must find my princess.

Narrator: But the glass slipper didn't fit anyone. The Prince then arrived at Cinderella's house.

Stepsister 1: Good morning Prince. I am so happy that you found my slipper.

Stepsister 2: It is my slipper. I am the princess you are looking for.

Narrator: The ugly sisters tried to fit into the slipper.

Stepsister 1: Let me try first!

Stepsister 2: No. Your feet are much too big. Give it to me!

Narrator: Their feet were much too big. Then the Prince saw Cinderella.

Prince: Let this girl try.

Stepsister 1: But that's only Cinderella.

Stepsister 2: She didn't go to the ball. The slipper won't fit her!

Narrator: Cinderella sat down and tried on the slipper.

Prince: It fits!

Cinderella: It fits!

Stepsister 1 & 2: (*surprised*) it fits?

Prince: (*smiling*) you are the one I've been looking for! What is your name?

Cinderella: (*smiling*) my name is Cinderella.

Narrator: The Prince had found his princess and they lived happily ever after.

Dramatization Sheet 2

Everyday English in conversation

Jack and the Beanstalk

Once upon a time there lived a poor widow and her son Jack. One day, Jack's mother told him to sell their only cow. Jack went to the market and on the way he met a man who wanted to buy his cow. Jack asked, "What will you give me in return for my cow?" The man answered, "I will give you five magic beans!" Jack took the magic beans and gave the man the cow. But when he reached home, Jack's mother was very angry. She said, "You fool! He took away your cow and gave you some beans!" She threw the beans out of the window. Jack was very sad and went to sleep without dinner.

The next day, when Jack woke up in the morning and looked out of the window, he saw that a huge beanstalk had grown from his magic beans! He climbed up the beanstalk and reached a kingdom in the sky. There lived a giant and his wife. Jack went inside the house and found the giant's wife in the kitchen. Jack said, "Could you please give me something to eat? I am so hungry!" The kind wife gave him bread and some milk.

While he was eating, the giant came home. The giant was very big and looked very fearsome. Jack was terrified and went and hid inside. The giant cried, "Fee-fifo-fum, I smell the blood of an Englishman. Be he alive, or be he dead, I'll grind his bones to make my bread!" The wife said, "There is no boy in here!" So, the giant ate his food and then went to his room. He took out his sacks of gold coins, counted them and kept them aside. Then he went to sleep. In the night, Jack crept out of his hiding place, took one sack of gold coins and climbed down the beanstalk. At home, he gave the coins to his mother. His mother was very happy and they lived well for some time.

He climbed the beanstalk and went to the giant's house again. Once again, Jack asked the giant's wife for food, but while he was eating the giant returned. Jack leapt up in fright and went and hid under the bed. The giant cried, "Fee-fifo-fum, I smell the blood of an Englishman. Be he alive, or be he dead, I'll grind his bones to

make my bread!” The wife said, “There is no boy in here!” The giant ate his food and went to his room. There, he took out a hen. He shouted, “Lay!” and the hen laid a golden egg. When the giant fell asleep, Jack took the hen and climbed down the beanstalk. Jack’s mother was very happy with him.

After some days, Jack once again climbed the beanstalk and went to the giant’s castle. For the third time, Jack met the giant’s wife and asked for some food. Once again, the giant’s wife gave him bread and milk. But while Jack was eating, the giant came home. “Fee-fi-fo-fum, I smell the blood of an Englishman. Be he alive, or be he dead, I’ll grind his bones to make my bread!” cried the giant. “Don’t be silly! There is no boy in here!” said his wife.

The giant had a magical harp that could play beautiful songs. While the giant slept, Jack took the harp and was about to leave. Suddenly, the magic harp cried, “Help master! A boy is stealing me!” The giant woke up and saw Jack with the harp. Furious, he ran after Jack. But Jack was too fast for him. He ran down the beanstalk and reached home. The giant followed him down. Jack quickly ran inside his house and fetched an axe. He began to chop the beanstalk. The giant fell and died.

Jack and his mother were now very rich and they lived happily ever after

Dramatization Play scripts Sheet 2

Everyday English in conversation

Jack and the Beanstalk

Characters: Narrator, Jack, Mother, Old man, Giant

Scene 1 (at home)

Narrator: Once upon a time there was a boy called Jack. He lived in a small cottage with his mother. Jack and his mother were very poor. All they had was a cow.

Mother: Jack, we don't have any money. So, I think we have to sell the cow.

Jack: Okay, Mom. I will take the cow to the market.

Mother: Be careful, Jack.

Narrator: On the way to the market, Jack met a little old man.

Old man: Good morning, young boy. Where are you taking that cow?

Jack: I'm taking it to the market, sir. My mother and I are poor, so we need some money.

Old man: I would like to buy the cow from you.

Jack: Really?

Old man: I don't have money. Instead, I'll give you five magic beans.

Jack: Magic beans? Mmm.

Old man: They will make you rich.

Narrator: Jack had to think about it. He wanted to make his mother happy.

Jack: Okay! You can take the cow!

Narrator: Jack ran all the way home. He was so excited to tell his mother about the old man and the magic beans.

Jack: *(running home)* Mom, Mom, Mom! Look what I have got!

Mother: Did you get a good price for the cow?

Jack: No, Mom. But I got these magic beans instead!

Mother: *(angry)* what? Oh, you foolish boy!

Jack: Mom, they will make us rich! Trust me.

Mother: No way! These beans are useless!

Narrator: Jack's mother was very angry and threw the beans out of the window.

Scene 2 (on the ground & in the castle)

Narrator: During the night, the magic beans grew into a huge beanstalk. By morning, the beanstalk reached high into the sky. Jack was so surprised.

Jack: Wow! This beanstalk is huge!

Narrator: Jack climbed and climbed and when he reached the top, he found a huge castle.

Jack: Oh my! There is a castle in the sky! I can't believe this.

Narrator: Jack crept inside.

Jack: *(whispering to himself)* everything is so big in here. Who lives in this big castle?

Narrator: Suddenly, the floor began to shake.

Jack: *(scared)* what is that noise?

Giant: *(shouting)* Fee, fi, fo, fum, I smell the blood of an Englishman. Be he alive or be he dead, I'll grind his bones to make my bread.

Jack: *(whispering)* Oh no! It's a giant! What can I do? Is there any place to hide? Oh, there is a place.

Narrator: Jack hid in a cupboard and watched as the giant ate five sheep for his meal. Then he called for his hen.

Giant: Lay me a golden egg.

Narrator: Jack watched in amazement as the hen laid a perfect golden egg.

Jack: It's amazing! I wish I had that hen. Then Mom and I would be happy

Scene 3 (in the castle & at home)

Narrator: As soon as the giant was full, he fell fast asleep.

Jack: Now he is asleep. I will take the hen and climb back down the beanstalk.

Narrator: Jack quickly picked up the giant's hen. But the hen began to squawk and flap its wings.

Jack: Shh! be quiet! The giant might wake up!

Narrator: The giant woke up!

Giant: *(shouting)* Fee, fit, fo, fum, I smell the blood of an Englishman!

Jack: *(running)* Oh no! Time to go!

Narrator: Jack ran back to the beanstalk and climbed down as fast as he could!

Giant: *(yelling)* I'll get you!

Narrator: Jack reached the bottom of the beanstalk.

Mother: Jack, where have you been? Why do you have a hen?

Jack: Mom, hurry! Give me an axe!

Mother: Here you are. What are you going to do with an axe?

Jack: I have to chop this beanstalk down right now!

Narrator: With his axe, Jack chopped down the beanstalk.

Giant: Ahhhhh!

Narrator: The giant fell to the ground with a thud. That was the end of him!

Mother: Oh my! It's a giant! Jack, what is going on?

Jack: The magic beans grew into this huge beanstalk. So, I climbed to the top and found the giant's castle. I watched this hen laid a perfect golden egg.

Mother: Are you telling me the truth, Jack?

Jack: *(smiling)* Yes, Mom. You'll see.

Narrator: Jack was right. The hen laid a golden egg every day and Jack and his mother were never poor again.

Oral Communication Lesson Plan for Control Group
Lesson Plan 1

Subject : Oral Communication

Title : Everyday English in conversation

Class: EN3/2

Unit 1 : Getting to know you

Time: 2 periods

Terminal Objective:

Ss should be able to improve their daily English skills

Enabling Objective:

1. Ss should be able to give basic personal information
2. Ss should be able to ask and answer questions about basic personal information of someone they meet at the first time

Content:

1. Lesson 1: What kind of person are you?
2. Lesson 2: Breaking the ice

Procedure:

Period 1:

Stage of teaching	Teacher's activity	Student's activity	Teaching aids
Lead in (5minutes)	- Greet the students in the class	- Greet the teacher	
Lead in (5minutes)	- Shows some photos about the scenes to students and tell them to describe by answering the questions below <ul style="list-style-type: none"> · Where are these people? · What are they doing? 	- Look at the photos and describe by answer the questions	- Photos
Presentation (20minutes)	- Gives the sheet 1 "list of the adjectives" to the students, and let them use words from the sheet or their own to make sentences as the example below <u>Ex:</u> - These people are having coffee in a <u>crowded</u> café - I <u>fell relaxed</u> when I'm there	- Make the sentences by using adjectives from the sheet 1	- Sheet 1

Stage of teaching	Teacher's activity	Student's activity	Teaching aids
	<ul style="list-style-type: none"> - Let students work in pair, and study the conversation about preference as below 	<ul style="list-style-type: none"> - Work in pairs and study the examples and practice the conversation 	<ul style="list-style-type: none"> - Student's books
Practice (30 minutes)	<p>Ex: A: I like the café most because I enjoy being around a lot of people</p> <p>B: I'm not interested in the café because I don't like noisy places</p> <ul style="list-style-type: none"> - Let the each pair look at scenes on the photos in the book on page 1, then take turn ask and answer about the questions as example: “Which scenes do you like the most? Least? Give the reasons” 	<ul style="list-style-type: none"> - Practice in pair by take turn asking and answering the questions 	
Production (30 minutes)	<ul style="list-style-type: none"> - Lets students prepare their own information and write a short description about themselves - Lets them practice speaking by take turn asking and answering the questions with their partner about their own information 	<ul style="list-style-type: none"> - Prepare their own information and write a short description about themselves - Practice speaking by asking the questions with partner 	

Stage of teaching	Teacher's activity	Student's activity	Teaching aids
<p>Production (30 minutes)</p>	<p><u>Ex.:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> · What is your favorite place? · How do you feel when you get there? · What do you like about it? 	<ul style="list-style-type: none"> · Practice speaking by asking the questions with partner 	
<p>Wrap up (5 minutes)</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Ask if they have understood the lesson. What did they learn from this lesson? Be very positive in the feedback. 	<ul style="list-style-type: none"> - Exchange the experience with the teacher and another groups in class 	

Period 2:

Stage of teaching	Teacher's activity	Student's activity	Teaching aids
Lead in (5 minutes)	<ul style="list-style-type: none"> - Greet the students in the class - Tells the situations to the students and ask them the questions as example: <p><u>Ex:</u> Situation: A tourist are looking for some good places to visit Question: Would you want to start a conversation in this situation? Explain your reason</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Greet the teacher - Listen and answer the teacher' questions 	- Sheet 2
Presentation (20 minutes)	<ul style="list-style-type: none"> - Gives the sheet 2 "situations" to the students for example below - It is the first week of the class - You are stuck in an elevator - You see the tourist who need help - A coworker needs help sending a fax - Explain these situations and possible icebreakers to start conversation 	<ul style="list-style-type: none"> - Study the situations and icebreakers 	- Sheet 2

Stage of teaching	Teacher's activity	Student's activity	Teaching aids
Presentation (20 minutes)	Icebreakers: Do you need a hand? Is this seat taken? How do you like your class? Does this happen all the time? Do you need any help? Where do you live?	- Imagine that "they want to start a conversation in each situation. What icebreaker would they use?" then act out the situation using an icebreaker to start the conversation - Write three other situations and possible icebreakers	- Worksheet 1
Practice (30 minutes)	- Let the students work in pair and imagine that "they want to start a conversation in each situation. What icebreaker would they use?" then act out the situation using an icebreaker to start the conversation <u>Ex:</u> A: Are you new here? B: Yes, I just move here from.....	- Imagine that "they want to start a conversation in each situation. What icebreaker would they use?" then act out the situation using an icebreaker to start the conversation - Write three other situations and possible icebreakers	- Worksheet 1
Production (30 minutes)	- Let students work in pair and write three other situations and possible icebreakers	- Write three other situations and possible icebreakers	- Worksheet 1

Stage of teaching	Teacher's activity	Student's activity	Teaching aids
Wrap up (5 minutes)	- Ask if they have understood the lesson. What did they learn from this lesson? Be very positive in the feedback.	- Exchange the experience with the teacher and another groups in class	

Oral Communication Lesson Plan for Control Group Lesson Plan 2

Subject : Oral Communication

Title : Everyday English in conversation

Unit 2 : Getting to know more about you

Class: EN3/ 2

Time: 1 period

Terminal Objective:

Ss should be able to improve their daily English skills

Enabling Objective:

1. Ss should be able to make a good impression with someone they meet at the first time
2. Ss should be able to know the sentences they might talk when they meet new person

Content:

Lesson 1: Making a good impression

Stage of teaching	Teacher's activity	Student's activity	Teaching aids
Lead in (5 minutes)	<ul style="list-style-type: none"> - Greet the students in the class - Show the pictures to students then ask them the questions 	<ul style="list-style-type: none"> - Greet the teacher - Look at the pictures and answer the questions 	<ul style="list-style-type: none"> - Pictures
	<p>“Do you think they are making a good impression? Why or why not?”</p>		

Stage of teaching	Teacher's activity	Student's activity	Teaching aids
Presentation (20 minutes)	<ul style="list-style-type: none"> - Gives the sheet 3 "list of the things might do and might not do when meeting new people" and explains these expression to them - Let the students check (✓) the things they usually do, and put an (x) next to the things they never do 	<ul style="list-style-type: none"> - Study the expressions - Check (✓) the things they usually do, and put an (x) next to the things they never do 	<ul style="list-style-type: none"> - Sheet 3
Production (30 minutes)	<ul style="list-style-type: none"> - Let students work in group of three and imagine "they are meeting their group members for the first time" try to make a good first impression. - Let them act out the situations 	<ul style="list-style-type: none"> - Work in group of three and try to make a good first impression. - Act out the situations 	
Wrap up (5 minutes)	<ul style="list-style-type: none"> - Asks if they have understood the lesson. What did they learn from this lesson? Be very positive in the feedback. 	<ul style="list-style-type: none"> - Exchange the experience with the teacher and another groups in class 	

Oral Communication Lesson Plan for Control group
Lesson Plan 3

Subject : Oral Communication

Title : Everyday English in conversation

Unit 2 : Getting to know more about you

Class: EN3/ 2

Time: 1 period

Terminal Objective:

Ss should be able to improve their daily English skills

Enabling Objective:

1. Ss should be able to use appropriate questions to ask the different kind of people
2. Ss should be able to make the questions to ask for personal information

Content:

- Lesson 2: Getting personal

Stage of teaching	Teacher's activity	Student's activity	Teaching aids
Lead in (5 minutes)	<ul style="list-style-type: none"> · Greet the students in the class · Tells the situations about meeting new person to the students then ask them the questions. "What sentences might you use in conversation with a stranger?" 	<ul style="list-style-type: none"> · Greet the teacher · Listen and answer teacher's questions 	
Presentation (20 minutes)	<ul style="list-style-type: none"> · Explain these sentences to the students · Did you see the game last night? · What do you do for a living? · What do you do in your free time? · I like your jacket. Where did you buy it? · Can you believe this weather? It's awful · It's nice to meet you. I've heard so much about you · How do you like school? · How do you like the party? Are you having a good time? · You look familiar. Have we met before 	<ul style="list-style-type: none"> · Study the sentences and answer teacher's questions 	· Sheet 4

Stage of teaching	Teacher's activity	Student's activity	Teaching aids
Presentation (20 minutes)	<ul style="list-style-type: none"> - Ask the students these questions “Which sentences might you use in conversation with · A classmate? · A teacher? · A neighbor? · Your brother's girlfriend? · Your sister's boyfriend?” 		
Practice (30 minutes)	<ul style="list-style-type: none"> - Let the students work in pair and make a conversation about possible meetings with the people mention above <u>Ex:</u> A: So, do you like this class so far? B: Yes, it's very interesting. How about you? ... 	<ul style="list-style-type: none"> - Work in pair then make a conversation 	<ul style="list-style-type: none"> - Role play

Stage of teaching	Teacher's activity	Student's activity	Teaching aids
Production (30 minutes)	<ul style="list-style-type: none"> - Let students work in pair - each student write 5 questions to ask someone they have just met - Let them ask their partner questions to find out more about him or her - Choose some volunteers to tell the class something they learn from their partner 	<ul style="list-style-type: none"> - work in pair - write 5 questions to ask someone they have just met - ask their partner questions to find out more about him or her 	
Wrap up (5 minutes)	<ul style="list-style-type: none"> - Ask if they have understood the lesson. What did they learn from this lesson? Be very positive in the feedback. 	<ul style="list-style-type: none"> - Exchange the experience with the teacher and another groups in class 	

Oral Communication Lesson Plan for Control group
Lesson Plan 4

Subject : Oral Communication

Title : Everyday English in conversation

Unit 3 : Food and cooking

Class: EN3/2

Time: 1 period

Terminal Objective:

Ss should be able to improve their daily English skills

Enabling Objective:

1. Ss should be able to tell the recipe of making their favorite dish
2. Ss should be able to know the name and some ingredients of food

Content:

Lesson 2: How do you cook that?

Stage of teaching	Teacher's activity	Student's activity	Teaching aids
Lead in (5 minutes)	<ul style="list-style-type: none"> - Greet the students in the class - Asks the students some questions <p><u>Ex:</u> What's your favorite.....? "Main dish, Vegetable, Beverage, Dessert, Snack, Ethnic food"</p> <ul style="list-style-type: none"> - What do you like to cook? - What's your specialty? - What's your favorite restaurant? 	<ul style="list-style-type: none"> - Greet the teacher - Answer the teacher's questions 	
Presentation (20 minutes)	<ul style="list-style-type: none"> - Teaches new vocabularies about how to cook - Writes example sentences from new vocabularies - Let the students discuss about the instruction of making some food - Let them write sentences about way of cooking their food 	<ul style="list-style-type: none"> - Learn new vocabularies - discuss about the instruction of making some food - write sentences about way of cooking their food 	- Sheet 5
Practice (30 minutes)	<ul style="list-style-type: none"> - Gives the worksheet 2 of "instruction of making food" to the students - Let the students complete the instructions with the missing words 	<ul style="list-style-type: none"> - complete the instructions with the missing words 	- worksheet 2

Stage of teaching	Teacher's activity	Student's activity	Teaching aids
Production (30 minutes)	<ul style="list-style-type: none"> - let the students work in pair and compare the answers then explain how to prepare a dish that is popular in their family - asks some volunteers to tell the class about how to prepare a dish 	<ul style="list-style-type: none"> - work in pair and compare the answers then explain how to prepare a dish that is popular in their family 	
Wrap up (5 minutes)	<ul style="list-style-type: none"> - Ask if they have understood the lesson. What did they learn from this lesson? Be very positive in the feedback. 	<ul style="list-style-type: none"> - Exchange the experience with the teacher and another groups in class 	

Oral Communication Lesson Plan for Control group
Lesson Plan 5

Subject : Oral Communication

Title : Everyday English in conversation

Unit 3 : Food and cooking

Class: EN3/ 2

Time: 1 period

Terminal Objective:

Ss should be able to improve their daily English skills

Enabling Objective:

1. Ss should be able to converse about going out to eat
2. Ss should be able to have conversation about eating out in the restaurant

Content:

Lesson 2: Going out to eat

Stage of teaching	Teacher's activity	Student's activity	Teaching aids
Lead in (5 minutes)	<ul style="list-style-type: none"> - Greet the students in the class - Shows the pictures to the students and ask some questions <p><u>Ex:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - How many people are there in this picture? - Where are they? - Do you think it's an English restaurant? - What food can you see on the tray? - What can you see on the table 	<ul style="list-style-type: none"> - Greet the teacher - Look at the pictures and answer the teacher's questions - Look at the pictures and answer the teacher's questions 	<ul style="list-style-type: none"> - Pictures
Presentation (20 minutes)	<ul style="list-style-type: none"> - Gives menu to the students then let them read the detail and fine the words they don't understand - Explains and give the definition of the difficult words and let the them guess the meaning - Writes write the following words on the board and give the clue then the students try to guess the meaning (Appetizers, Main dish, Dessert) - Let them add the name of food to each group and try to help them to complete this menu 	<ul style="list-style-type: none"> - Study the menu - Listen to teacher, guess the meaning and take a note - Complete the menu 	<ul style="list-style-type: none"> - Sheet 6

Stage of teaching	Teacher's activity	Student's activity	Teaching aids
Practice (30 minutes)	<ul style="list-style-type: none"> - Let them work in pair and set the task: "imagine that you are sitting together in a restaurant. Read this menu and decide what you want to order" <u>Ex:</u> A. What are you going to have? B. I feel I like having something light. Maybe I will try..... 	<ul style="list-style-type: none"> - Work in pair then ask and answer the questions. 	
Production (30 minutes)	<ul style="list-style-type: none"> - Let them work in group and discuss these questions · What kind of restaurant do you like? What kind don't you like? · How often do you go out to eat? Who do you usually go with? · What's the best meal you've ever had in a restaurant? - Let them make the description from the questions and tell the group members Ex: I really enjoy going to family restaurant. I don't like... 	<ul style="list-style-type: none"> - Work in group. Discuss the questions and tell the group 	

Stage of teaching	Teacher's activity	Student's activity	Teaching aids
Wrap up (5 minutes)	- Asks if they have understood the lesson. What did they learn from this lesson? Be very positive in the feedback.	- Exchange the experience with the teacher and another group in the class.	

Lesson Plan 1

Sheet 1

Subject : Oral Communication

Title : Everyday English in conversation

Unit 1 : Getting to know you

Adjectives with their opposites

1. Peaceful	a. busy
2. Relaxed	b. stressful
3. Boring	c. interesting
4. Casual	d. formal
5. Clean	e. dirty
6. Crowded	f. deserted
7. Friendly	g. unfriendly
8. Quite	h. noisy

Lesson Plan 1

Sheet 2

Subject : Oral Communication

Title : Everyday English in conversation

Unit 1 : Getting to know you

Situations and possible icebreakers

situations	icebreakers
1. It is the first week of the class 2. You are stuck in an elevator 3. You see the tourist who need help 4. A coworker needs help sending a fax	a. Do you need a hand? b. Is this seat taken? c. How do you like your class? d. Does this happen all the time? e. Do you need any help? f. Where do you live?

Lesson Plan 2

Sheet 3

Subject : Oral Communication

Title : Everyday English in conversation

Unit 2 : Getting to know more about you

The things you might do when you meet a new person for the first time

1. Shake hands	9. Kiss the person cheek
2. Use the first name	10. Fine out about the person's interests
3. Ask what the person's job is	11. Fine out about the person's family
4. Buy the person a drink	12. Exchange business cards
5. Ask how much the person earns	13. Touch the person on the arm
6. Look the person directly	14. Stand very close
7. Smile and laugh a lot	15. Hug when you say good bye
8. bow	16. Put your hand in your pockets and lean against the wall

Lesson Plan 3

Sheet 4

Subject : Oral Communication

Title : Everyday English in conversation

Unit 2 : Getting to know more about you

Sentences which you might use in conversation with a stranger

1. What do you do in your free time?
2. I like your jacket. Where did you buy it?
3. Can you believe this weather? It's awful
4. It's nice to meet you. I've heard so much about you
5. Tell me yourself
6. How do you like school?
7. How do you like the party? Are you having a good time?
8. You look familiar. Have we met before?

Lesson plan 4

Sheet 5

Subject : Oral Communication
 Title : Everyday English in conversation
 Unit 3 : Food and cooking

The ingredients in recipes

<u>Recipe1</u>	<u>Recipe2</u>	<u>Recipe 3</u>
1. One flounder	1. Chicken pieces	1. Flour
2. Soy sauce	2. Garlic salt	2. Salt
3. Garlic	3. Garlic powder	3. Milk
4. Scallions	4. Thyme	4. Cream
5. Ginger slices	5. Oregano	5. Water
6. Vegetable oil	6. Seasoned salt	6. Eggs
7. Rice	7. Peanut oil	7. butter

Lesson plan 5

Sheet 6

Subject : Oral Communication
 Title : Everyday English in conversation
 Unit 3 : Food and cooking

The menu in a restaurant

<h1>M E N U</h1>	
APPETIZERS	
Shrimp cocktail shrimp on a bed of lettuce with a tasty sauce	Fresh asparagus served with melted butter
MAIN DISHES	
T-bone steak broiled and served with french fries and vegetable of the day	Fajitas slices of steak grilled with green peppers and onions, served with hot tortillas
Spaghetti and meatballs homemade pasta in tomato sauce, served with a green salad	Tempura fresh seafood and vegetables dipped in egg batter and deep-fried
Vegetarian plate a selection of grilled vegetables served with rice or a baked potato	Caesar salad lettuce with a dressing of anchovies, eggs, and cheese, served with hot French bread
DESSERTS	
Homemade ice cream chocolate, vanilla, strawberry, coffee	Homemade apple pie served with vanilla ice cream or whipped cream
Banana split giant banana with ice cream, nuts, chocolate syrup, and whipped cream	Tropical fruit salad a generous selection of papaya, mangoes, and pineapple
<p><i>Special today! Two-for-one offer!</i> <i>Two people ordering exactly the same items from the menu pay for just ONE meal</i> <i>(Drinks and tip extra)</i></p>	

ภาคผนวก ค

- แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด
- แบบวัดทักษะการพูด
- แบบวัดเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยการแสดงละคร

แบบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด ของนักศึกษาศาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจ้ปาศักดิ์ ก่อน – หลังเรียน

ตอนที่ 1 แบบทดสอบปรนัย มี 45 ข้อ

คำชี้แจง

- ❖ ถูกที่สุดเพียง 1 คำตอบ โดยทำเครื่องหมาย (X) ให้ตรงกับคำตอบที่ต้องการ
- ❖ ถ้าต้องการเปลี่ยนคำตอบ ให้ขีดฆ่าคำตอบเดิมแล้วกากบาท (X) คำตอบใหม่
- ❖ นักศึกษามีเวลาในการทำแบบทดสอบ 60 นาที ไม่ควรใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ

น้อยกว่า 30 นาที

❖ พยายามทำแบบทดสอบทุกข้อ แต่ละข้อมีคะแนนเท่ากัน อย่าพยายามใช้เวลาสำหรับข้อหนึ่งข้อใดนานเกินไป

❖ อย่าขีดเขียนทำเครื่องหมายใด ๆ ลงบนแบบทดสอบ

❖ อย่าลงมือทำแบบทดสอบหรือพลิกหน้าแบบทดสอบจนกว่าจะได้รับคำสั่งจากผู้ควบคุมสอบ

❖ เมื่อนักศึกษาทำแบบทดสอบเสร็จแล้วให้ตรวจสอบว่า เขียนชื่อ นามสกุล และรายละเอียดต่าง ๆ ในกระดาษคำตอบครบถ้วน

Unit1: Getting to know you

Direction: Read the situation and choose an appropriate alternative for each blank

Situation1: Mike is an English student at Champasack University. He practices speaking with a foreign tourist

Mike : Good morning. _____ 1 _____. What's your name?

Tourist : Hello. My name is Anna. I come from Canada. Are you a student?

Mike : _____ 2 _____. What do you do?

Tourist : I'm an English teacher. Do you live here?

Mike : Yes, I do. _____ 3 _____

Tourist : For 2 days. After this I am going to visit Wut Phou.

Mike : Great! It's a nice place to visit. _____ 4 _____

Tourist : Thank you. It's time for me to leave. Good bye

Mike : Bye

1. A. My name is Mike
B. His name is Mike
C. I live here
D. I stay here
2. A. Yes, I'm a nurse
B. Yes, I'm a student
C. No. I'm not
D. No, I'm a nurse
3. A. Do you enjoy staying here?
B. Do you like here?
C. How long have you been in here?
D. How long did you stay in here?
4. A. I hope you have a nice lunch
B. I hope you healthy
C. I hope to see you soon
D. I hope you have a good trip

Situation 2: Nick works as a receptionist at a hotel, He is on the telephone with a customer who wants to make reservation for a room. He asks the customer some information

- Receptionist : _____5_____, may I help you?
 Customer : Yes, I would like to reserve a room, please
 Receptionist : Would you like a single or a double room?
 Customer : A double with private bath room, please
 Receptionist : Certainly sir. _____6_____
 Customer : For 3 nights and I'll come tomorrow before noon about 11 o'clock
 Receptionist : _____7_____
 Customer : Mr. Robert Smith.
 Receptionist : Could you spell your name, please?
 Customer : R-O-B-E-R-T last name S-M-I-T-H.
 Receptionist : Are you American?
 Customer : Yes.
 Receptionist : Where are from?

Customer : _____ 8 _____. Anyway, I want to have a wonderful view of Mekong River, could you arrange it for me?

Receptionist : Yes, of course, sir. So Mr. Smith, a double with private bathroom for 3 nights, you will come tomorrow about 11:00 AM

Customer : That's right, Thank you. _____ 9 _____.

Receptionist : Good bye

5. A. Good morning
B. Hi
C. Hello
D. How are you?
6. A. When will you arrive?
B. When will you come?
C. How long do you stay?
D. How long do you plan to stay?
7. A. Where are you from?
B. How do you spell your name?
C. May I have your name please?
D. Your name?
8. A. I'm from California
B. I'm California
C. I come from California
D. I live in California
9. A. Good bye
B. Good night
C. Have a good day
D. Have a good trip

Unit2: Getting to know you more

Situation 1: David and Jenny haven't met each other for along tome

David : Hello, Jenny. It's nice to meet you.

Jenny : Hi, David. It's please to meet you.

David : _____ 10 _____?

Jenny : I'm fine
 David : So Jenny, _____ 11 _____ for a living?
 Jenny : I work at the local school teaching English.
 David : I'm also an English teacher

10. A. What do you do
 B. What is your name
 C. How are you
 D. How old are you
11. A. Do you work
 B. Why do you work
 C. What do you do
 D. When do you work

Situation 2: Two friends, Sumon and Jim haven't heard each other for a long time, and they later meet around the town

Jim : Hello Sumon, how are you? It's been a long time since we last met
 Sumon : Oh, hi Jim. How about you?
 Jim : Not too bad. Sumon, what do you do for work?
 Sumon : _____ 12 _____
 Jim : What school do you go to?
 Sumon : Champasack University
 Jim : That's good school. What do you _____ 13 _____?
 Sumon : I'm study English, math, and history. My major is English.
 Jim : _____ 14 _____ have you been study English?
 Sumon : More than 6 years
 Jim : That's a long time
 Sumon : Yeah, I started to learn English when _____ 15 _____
 Jim : No wonder your English is so good
 Sumon : Actually, it's not that good. I can read but I can't speak very well. I haven't had a lot of chance to _____ 16 _____
 Jim : I see. Talk with other people is very important
 Sumon : Yes, but I still don't have many friends here yet
 Jim : I'm having a party tonight at my apartment. You should come

Sumon : Oh thanks for inviting me. _____ 17 _____

12. A. I'm a shop assistant
B. I'm a designer
C. I'm a teacher
D. I'm still a student
13. A. learnt
B. studied
C. study
D. learn
14. A. How much
B. How long
C. How fast
D. How
15. A. I was in high school
B. I'm in high school
C. I'm studying in high school
D. I have studied in high school
16. A. write
B. practice
C. read
D. tell
17. A. I'd love to come
B. I will come
C. I like
D. I come

Unit3: Food and cooking

Situation 1: Maria eats out together with her friend. She orders roast beef and waitress asks her how she wants her beef done

Waitress : Are you ready to _____ 18 _____ now?

Maria : Yes. I'll have some salad, roast beef, and mashed potatoes.

Waitress : How do you want the beef? Rare, medium, or well-done?

Maria : Well-done. And easy on the salt, please

Waitress : Sure. _____ 19 _____

Maria : Do you have coffee or tea? I'd like decaf.

Waitress : Yes, we have both. Which one _____ 20 _____, coffee or tea?

Maria : Iced tea, please. And easy on ice.

18. A. eat
B. order
C. cook
D. drink
19. A. I like coffee
B. I like tea
C. Anything to eat?
D. Anything to drink?
20. A. would you like
B. do you like
C. will you drink
D. don't you drink

Situation2: Khammany, Phutdavanh, Keoduangchai are now at a restaurant. All of them are weary and very hungry.

Khammany : This looks like a nice restaurant

Phutdavanh : Yeah, it is. I come here all time.

Keoduangchai : Let's sit over there

Phutdavanh : Can you pass me _____ 21 _____ please.

Keoduangchai : Sure.

A waiter : Good afternoon. What would you like to _____ 22 _____, sir?

Khammany : I'll have rice with fried pork, please.

Phutdavanh : Hmm! I'll have rice with _____ 23 _____, please. How about you?

Keoduangchai : Well, I'll have noodles with meat balls, please

- A waiter : Okay, one plate of rice with fried pork, one plate rice with fried chicken and one noodle with meat balls. _____24_____
- Khammany : Orange juice, please
- Phutdavanh : Coke, please
- A waiter : I'm sorry. _____25_____but we have Pepsi
- Phutdavanh : Oh, I can have Pepsi, instead.
- Keoduangchai : I'd like a bottle of _____26_____, please
- A waiter : So, one orange juice, one Pepsi and a bottle of water. Wait a few minutes. I'll be right back

21. A. food
B. menu
C. drink
D. coke
22. A. eat
B. order
C. drink
D. do
23. A. chicken soup
B. fried chicken
C. salad
D. steam fish
24. A. Would you like something to drink?
B. Do you drink?
C. Do you drink coffee?
D. Do you like Pepsi?
25. A. We have Coke
B. We don't have Coke
C. You can't have Coke
D. You like coke
26. A. wine
B. whisky

- C. beer
- D. water

Topic: Everyday English in conversation 2

Unit4: Relationship

Situation1: Lisa and Anan are in the market. They are talking about someone they used to meet before

- Lisa : Anan, who is that _____ 27 _____ ?
- Anan : That's Susan
- Lisa : What does she do for work?
- Anan : She's a lawyer
- Lisa : Is she American?
- Anan : No, but she speaks English fluently
- Lisa : She's really tall. Do you know her?
- Anan : Yes, I know her. We're _____ 28 _____
- Lisa : Who's that man standing next to her?
- Anan : Which _____ 29 _____ ?
- Lisa : That short guy on her right. What's his name?
- Anan : Oh, that's Matt
- Lisa : He's really good looking.
- Anan : Yeah
- Lisa : Do you know him?
- Anan : I don't know him, but I think my sister does.
- Lisa : Is he married?
- Anan : Yes, he's married
- Lisa : I remember now. I met him before

27. A. girl
B. boy
C. man
D. woman
28. A. girlfriend
B. boyfriend

C. friends

D. family

29. A. woman

B. man

C. child

D. baby

Situation 2: Michelle and Charles are friends. Michelle asks Charles about her family

Michelle : Charles, do you have any _____ 30 _____ ?

Charles : Yes

Michelle : How many children do you have?

Charles : I have two _____ 31 _____. A boy and a girl

Michelle : What are their names?

Charles : Jack and Stephanie

Michelle : How _____ 32 _____ are they?

Charles : Stephanie is 18 and Jack is 24

Michelle : Are they in school?

Charles : Stephanie is. She goes to college in Washington and Jack works in Florida

Michelle : _____ 33 _____ Stephanie study?

Charles : She studies English

Michelle : Is she here now?

Charles : No, she's at school now

30. A. child

B. children

C. boys

D. girls

31. A. boys

B. girls

C. kids

D. kid

32. A. short
 B. fat
 C. tall
 D. old
33. A. What does
 B. Where does
 C. When does
 D. How does

Topic: Everyday English in conversation 2

Unit5: Earning a living

Situation 1: This dialog Nancy is asking about John' new job

Nancy : Hi. It is good to see you, John.

John : Same here, Nancy. It has been a long time since I last saw you.

Nancy : Yes, the last time we saw each other was New Year's Eve. How are you doing?

John : I am doing OK. It would be better if I have a new job right now.

Nancy : You are looking for a _____34_____? Why?

John : I already finished my studies and graduated last week. Now, I want to get a job in the movie industry

Nancy : Would you prefer to work behind the scenes or in front of the camera?

John : I'd prefer to work behind the scenes as _____35_____

Nancy : Really? I think being an actor would be more interesting

John : Yes, but I wouldn't enjoy that. I'm not good at _____36_____

Nancy : How long have you been looking for a new job?

John : I just started this week.

Nancy : Well, good luck, then

John : Thanks

34. A. animal trainer
 B. work
 C. new job
 D. cameraperson

35. A. a stunt person
 B. a director
 C. a singer
 D. a cameraperson
36. A. dancing
 B. singing
 C. training
 D. acting

Situation 2: Nick is applying for a new job and he is very confident to get his right job

A friend: Hi, Nick. I heard you're looking for _____37_____.

Nick: Yeah. I just had an interview yesterday

A friend: Oh. How did it go?

Nick: I think I did well. They said they would make a decision by this Friday

A friend: This Friday? Look like they want to _____38_____ the person as quickly as possible

Nick: Yeah! I think so too.

A friend: What job are you applying for?

Nick: An animal trainer

A friend: What do you like about it?

Nick: I'd enjoy being an animal trainer. I love animals

A friend: Well, good luck, then

Nick: Thanks

37. A. an animal trainer
 B. a new job
 C. a teacher
 D. a photographer
38. A. hire
 B. pay
 C. fire
 D. buy

Unit 6: Leisure time

Situation 1: Sarah is spending her vacation on the beach with her cousin. She invites Linda her friend to join together

Sarah : I'm so excited! We have two weeks off! What are you going to do?

Linda : I'm not sure. I guess I'll stay home. May be I'll watch a few DVDs.
_____ 39 _____

Sarah : Yeah, _____ 40 _____ to relax at the beach with my cousin for couple weeks.

Linda : Sound likes fun.

Sarah : Say, why don't you come with us?

Linda : Do you mean it?

Sarah : Sure

Linda : I'd love to! By the way, _____ 41 _____

Sarah : Oh. We can stay at my aunt and uncles beach house. They have plenty of room and I'm sure they'll be happy to have guests.
_____ 42 _____ tonight to let them know what time we're going to arrive. I guess we'll leave pretty early. There is a direct bus every morning at 5:00 AM

Linda : _____ 43 _____. I think I'll be exited to sleep!

Sarah : And the best thing is, we'll probably get there in time to spend a few hours at the beach after we get settled

Sarah : _____ 44 _____

Linda : Yes, I've been there last vacation

Sarah : Oh, really? _____ 45 _____

Linda : Oh, it was great! I had great time on the beach

Sarah : No wonder you're dark

Linda : Yeah. I had a lot of time to work on my tan

Sarah : What else did you do?

Linda : Nothing really. It was good just to relax

Sarah : I wish I could get away like that. It sound wonderful

Linda : Trust me. It was

39. A. What about your plans?
B. Where did you go?
C. Where do you go?
D. Where have you been?
40. A. I went
B. I go
C. I'm going
D. I will go
41. A. Will we stay at the hotel?
B. Do you have a house?
C. where are we going to live?
D. where are we going to stay?
42. A. I'll call them
B. I'll talk to them
C. I'll speak
D. I'll tell
43. A. Let's go
B. That's fine with me
C. It's early
D. It's late
44. A. Do you use to go there?
B. Did you go there?
C. Have you ever been there before?
D. When did you go there?
45. A. How was it?
B. How is it?
C. How did you feel?
D. How do you feel?

ตอนที่ 2 แบบทดสอบทักษะการพูด จำนวน 10 ข้อ

- คำชี้แจง**
1. นักศึกษาจับสลากเลือกหัวข้อแล้วพูดสื่อสารตามความสามารถตามสถานการณ์ที่ตนเองเลือก โดยแต่ละคนควรใช้เวลาไม่เกิน 5 นาที
 3. ครูหรือผู้สัมภาษณ์สามารถตั้งคำถามเพิ่มเติมที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่นักศึกษากำลังพูดถึง

Situation: In your daily life you meet and have conversation with many kinds of people for many reasons

1. To make new friend you have to introduce yourself. What will you introduce yourself? Why?
2. You see a tourist who needs help. Would you start a conversation with him/her? What icebreaker would you use? Why?
3. It's your first week of the class. You want to start a conversation with someone you don't know before. What questions would be inappropriate to ask?
4. You eat out together with friends. Your friend hope to lost weight. Suggest some dishes for your friend
5. You eat out together with friends. Your friend is extremely hungry. Suggest some dishes for your friend
6. Imagine that your friend has just moved to your town. He wants to make some friends. Describe some people to him/her
7. You and your friend haven't met each other for a long time. Tell him/her about a job you've had. What did you do? What did you like and dislike about your job
8. You are a local person. A foreigner tourist asks you about the interesting places to visit around the town. What places will you suggest them? What will you tell them about places?
9. Suppose you work as a guide. You guide tourists to visit the tourism place in your hometown. First introduce yourself and tell them about the activities to do in this trip
10. You are going to camping with your friends next week. What things do you plan to bring with you? Why?

แบบบันทึกผลการทดสอบทักษะการพูด ก่อนเรียนของกลุ่มทดลอง

ที่	ชื่อ และนามสกุล	น้ำเสียง	ไวยากรณ์	ศัพท์	ความคล่อง ในการใช้ ภาษา	ความเข้าใจ	รวม คะแนน
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
8							
9							
10							
11							
12							
13							
14							
15							
16							
17							
18							
19							
20							
21							
22							
23							
24							

เกณฑ์การกำหนดน้ำหนักการให้คะแนน

- น้ำเสียง**
- 1 = การออกเสียงยังเข้าใจได้ยาก
 - 2 = ใช้น้ำเสียงหนักเข้าใจยาก
 - 3 = ยังมีสำเนียงต่างชาติต้องฟังอย่างตั้งใจ
 - 4 = มีร่องรอยของสำเนียงต่างชาติ ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง
 - 5 = ออกเสียงผิดน้อยมาก
- ไวยากรณ์**
- 1 = ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นวลีที่เตรียมก่อนล่วงหน้า
 - 2 = พุดผิดมาก แสดงให้รู้ว่ามีความรู้ว่ามีรู้ด้านไวยากรณ์น้อยมาก
 - 3 = พุดผิดบ่อยๆ ไม่รู้หลักไวยากรณ์บางอย่างทำให้เข้าใจผิด
 - 4 = พุดผิดเป็นบางครั้งคราว
 - 5 = ผิดไวยากรณ์น้อยมาก
- ศัพท์**
- 1 = รู้ศัพท์ไม่เพียงพอที่จะสนทนาได้ง่ายๆ ได้
 - 2 = รู้ศัพท์ได้น้อยมากใช้ได้เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเอง
 - 3 = เลือกใช้คำศัพท์ไม่ถูก
 - 4 = ศัพท์ทางอาชีพมีมากพอที่จะอภิปรายเรื่องที่สนใจได้
 - 5 = รู้ศัพท์เกี่ยวกับอาชีพของตนมากและถูกต้อง
- ความคล่องในการพูด**
- 1 = พูดเป็นประโยคไม่ได้
 - 2 = พูดซ้ำและไม่สม่ำเสมอ
 - 3 = พูดไม่จบประโยค
 - 4 = พูดแล้วหยุดหรือมัวคิดหาศัพท์
 - 5 = พูดได้ราบเรียบและสม่ำเสมอ
- ความเข้าใจ**
- 1 = เข้าใจน้อยเกินกว่าที่จะสนทนา
 - 2 = เข้าใจภาษาที่มีอัตราความเร็วช้ามาก
 - 3 = เข้าใจเรื่องง่ายๆ เกี่ยวกับตนเอง
 - 4 = เข้าใจดีพอสมควรในคำพูดที่มีอัตราความเร็วปกติ
 - 5 = เข้าใจบทสนทนาในอัตราความเร็วปกติ

แบบบันทึกผลการทดสอบทักษะการพูด หลังการเรียนของกลุ่มทดลอง

ที่	ชื่อ และนามสกุล	น้ำเสียง	ไวยากรณ์	ศัพท์	ความคล่อง ในการใช้ ภาษา	ความเข้าใจ	รวม คะแนน
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
8							
9							
10							
11							
12							
13							
14							
15							
16							
17							
18							
19							
20							
21							
22							
23							
24							

เกณฑ์การกำหนดน้ำหนักการให้คะแนน

- น้ำเสียง**
- 1 = การออกเสียงยังเข้าใจได้ยาก
 - 2 = ใช้น้ำเสียงหนักเข้าใจยาก
 - 3 = ยังมีสำเนียงต่างชาติต้องฟังอย่างตั้งใจ
 - 4 = มีร่องรอยของสำเนียงต่างชาติ ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง
 - 5 = ออกเสียงผิดน้อยมาก
- ไวยากรณ์**
- 1 = ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นวลีที่เตรียมก่อนล่วงหน้า
 - 2 = พุดผิดมาก แสดงให้เห็นว่ามีความรู้ว่ามีรู้ด้าน ไวยากรณ์น้อยมาก
 - 3 = พุดผิดบ่อยๆ ไม่รู้หลักไวยากรณ์บางอย่างทำให้เข้าใจผิด
 - 4 = พุดผิดเป็นบางครั้งคราว
 - 5 = ผิดไวยากรณ์น้อยมาก
- ศัพท์**
- 1 = รู้ศัพท์ไม่เพียงพอที่จะสนทนาได้ง่ายๆ ได้
 - 2 = รู้ศัพท์ได้น้อยมากใช้ได้เฉพาะเรื่องเกี่ยวกับตนเอง
 - 3 = เลือกใช้คำศัพท์ไม่ถูก
 - 4 = ศัพท์ทางอาชีพมีมากพอที่จะอภิปรายเรื่องที่สนใจได้
 - 5 = รู้ศัพท์เกี่ยวกับอาชีพของตนมากและถูกต้อง
- ความคล่องในการพูด**
- 1 = พูดเป็นประโยคไม่ได้
 - 2 = พูดช้าและไม่สม่ำเสมอ
 - 3 = พูดไม่จบประโยค
 - 4 = พูดแล้วหยุดหรือมัวคิดหาศัพท์
 - 5 = พูดได้ราบเรียบและสม่ำเสมอ
- ความเข้าใจ**
- 1 = เข้าใจน้อยเกินกว่าที่จะสนทนา
 - 2 = เข้าใจภาษาที่มีอัตราความเร็วช้ามาก
 - 3 = เข้าใจเรื่องง่ายๆ เกี่ยวกับตนเอง
 - 4 = เข้าใจดีพอสมควรในคำพูดที่มีอัตราความเร็วปกติ
 - 5 = เข้าใจบทสนทนาในอัตราความเร็วปกติ

แบบบันทึกผลการทดสอบทักษะการพูด ก่อนเรียนของกลุ่มควบคุม

ที่	ชื่อ และนามสกุล	น้ำเสียง	ไวยากรณ์	ศัพท์	ความคล่อง ในการใช้ ภาษา	ความเข้าใจ	รวม คะแนน
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
8							
9							
10							
11							
12							
13							
14							
15							
16							
17							
18							
19							
20							
21							
22							
23							
24							

เกณฑ์การกำหนดน้ำหนักการให้คะแนน

- น้ำเสียง**
- 1 = การออกเสียงยังเข้าใจได้ยาก
 - 2 = ใช้น้ำเสียงหนักเข้าใจยาก
 - 3 = ยังมีสำเนียงต่างชาติต้องฟังอย่างตั้งใจ
 - 4 = มีร่องรอยของสำเนียงต่างชาติ ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง
 - 5 = ออกเสียงผิดน้อยมาก
- ไวยากรณ์**
- 1 = ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นวลีที่เตรียมก่อนล่วงหน้า
 - 2 = พุดผิดมาก แสดงให้เห็นว่ามีความรู้ด้านไวยากรณ์น้อยมาก
 - 3 = พุดผิดบ่อยๆ ไม่รู้หลักไวยากรณ์บางอย่างทำให้เข้าใจผิด
 - 4 = พุดผิดเป็นบางครั้งคราว
 - 5 = ผิดไวยากรณ์น้อยมาก
- ศัพท์**
- 1 = รู้ศัพท์ไม่เพียงพอที่จะสนทนาได้ง่ายๆได้
 - 2 = รู้ศัพท์ได้น้อยมากใช้ได้เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเอง
 - 3 = เลือกใช้คำศัพท์ไม่ถูก
 - 4 = ศัพท์ทางอาชีพมีมากพอที่จะอภิปรายเรื่องที่สนใจได้
 - 5 = รู้ศัพท์เกี่ยวกับอาชีพของตนมากและถูกต้อง
- ความคล่องในการพูด**
- 1 = พูดเป็นประโยคไม่ได้
 - 2 = พูดซ้ำและไม่สม่ำเสมอ
 - 3 = พูดไม่จบประโยค
 - 4 = พูดแล้วหยุดหรือมัวคิดหาศัพท์
 - 5 = พูดได้ราบเรียบและสม่ำเสมอ
- ความเข้าใจ**
- 1 = เข้าใจน้อยเกินกว่าที่จะสนทนา
 - 2 = เข้าใจภาษาที่มีอัตราความเร็วช้ามาก
 - 3 = เข้าใจเรื่องง่ายๆ เกี่ยวกับตนเอง
 - 4 = เข้าใจดีพอสมควรในคำพูดที่มีอัตราความเร็วปกติ
 - 5 = เข้าใจบทสนทนาในอัตราความเร็วปกติ

แบบบันทึกผลการทดสอบทักษะการพูด หลังเรียนของกลุ่มควบคุม

ที่	ชื่อ และนามสกุล	น้ำเสียง	ไวยากรณ์	ศัพท์	ความคล่อง ในการใช้ ภาษา	ความเข้าใจ	รวม คะแนน
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
8							
9							
10							
11							
12							
13							
14							
15							
16							
17							
18							
19							
20							
21							
22							
23							
24							

เกณฑ์การกำหนดน้ำหนักการให้คะแนน

น้ำเสียง	1 = การออกเสียงยังเข้าใจได้ยาก 2 = ใช้น้ำเสียงหนักเข้าใจยาก 3 = ยังมีสำเนียงต่างชาติต้องฟังอย่างตั้งใจ 4 = มีร่องรอยของสำเนียงต่างชาติ ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง 5 = ออกเสียงผิดน้อยมาก
ไวยากรณ์	1 = ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นวลีที่เตรียมก่อนล่วงหน้า 2 = พุดผิดมาก แสดงให้เห็นว่ามีความรู้ว่ามีรู้ด้านไวยากรณ์น้อยมาก 3 = พุดผิดบ่อยๆ ไม่รู้หลักไวยากรณ์บางอย่างทำให้เข้าใจผิด 4 = พุดผิดเป็นบางครั้งคราว 5 = ผิดไวยากรณ์น้อยมาก
ศัพท์	1 = รู้ศัพท์ไม่เพียงพอที่จะสนทนาได้ง่ายๆ ได้ 2 = รู้ศัพท์ได้น้อยมากใช้ได้เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเอง 3 = เลือกใช้คำศัพท์ไม่ถูก 4 = ศัพท์ทางอาชีพมีมากพอที่จะอภิปรายเรื่องที่สนใจได้ 5 = รู้ศัพท์เกี่ยวกับอาชีพของตนมากและถูกต้อง
ความคล่องในการพูด	1 = พุดเป็นประโยคไม่ได้ 2 = พุดซ้ำและไม่สม่ำเสมอ 3 = พุดไม่จบประโยค 4 = พุดแล้วหยุดหรือมัวคิดหาศัพท์ 5 = พุดได้ราบเรียบและสม่ำเสมอ
ความเข้าใจ	1 = เข้าใจน้อยเกินกว่าที่จะสนทนา 2 = เข้าใจภาษาที่มีอัตราความเร็วช้ามาก 3 = เข้าใจเรื่องง่ายๆ เกี่ยวกับตนเอง 4 = เข้าใจดีพอสมควรในคำพูดที่มีอัตราความเร็วปกติ 5 = เข้าใจบทสนทนาในอัตราความเร็วปกติ

แบบประเมินการแสดงละคร

ชื่อกลุ่มที่ประเมิน.....วันที่แสดง.....เดือนพ.ศ.....

คำชี้แจง: โปรดกาเครื่องหมาย/ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านซึ่งมี 5 ระดับคือ

- ❖ ดีที่สุด ให้ 5 คะแนน
- ❖ ดีมาก ให้ 4 คะแนน
- ❖ ดีปานกลาง ให้ 3 คะแนน
- ❖ ดีน้อย ให้ 2 คะแนน
- ❖ ดีน้อยที่สุด ให้ 1 คะแนน

ลำดับ	รายการประเมิน	ระดับการให้คะแนน					รวม
		1	2	3	4	5	
1	การเตรียมตัว						
2	เครื่องแต่งกาย						
3	การวางตัวเหมาะสม						
4	การลำดับขั้นตอนการแสดง						
5	การใช้บทพูดสนทนา						
6	ความสมจริงของการแสดง						
7	เหมาะสมกับเวลา						
8	บทบาทเร้าความสนใจ						
9	การใช้กริยาท่าทางประกอบ						
10	การใช้บทบรรยายประกอบ						
11	การใช้น้ำเสียงลีลาในการพูดสนทนา						
12	แสดงสีหน้าและอารมณ์ให้สอดคล้อง						
13	รักษากริมารยาทได้เหมาะสม						
14	มีการสรุปเรื่องราวที่แสดง						
รวม							

ผู้ประเมิน

ลงชื่อ

(.....)

แบบประเมินพฤติกรรมกลุ่ม

ความหมายและเกณฑ์การประเมิน

1. ความตั้งใจ หมายถึง ความมานะอดทนทำงานจนเสร็จ
2. ความร่วมมือ หมายถึง สมาชิกในกลุ่มให้ความร่วมมือในการทำงานจนเสร็จ
3. ความมีวินัย หมายถึง ผลงาน หรือการทำงานเป็นระเบียบเรียบร้อย สะอาด สวยงาม และได้เนื้อหาครบถ้วน ตรงต่อเวลา
4. คุณภาพของผลงาน หมายถึง ผลงานเรียบร้อย สวยงาม เนื้อหาครบถ้วน ภาษาที่ใช้เหมาะสม
5. การนำเสนอผลงาน หมายถึง การพูดอธิบาย นำเสนอผลงานได้ตามลำดับ และเนื้อหาถูกต้อง

เกณฑ์การประเมิน

4	หมายถึง	ทำได้ดีมาก
3	หมายถึง	ทำได้ดี
2	หมายถึง	ทำได้พอใช้
1	หมายถึง	ควรปรับปรุง

เลขที่	ความตั้งใจ	ความร่วมมือ	ความมีวินัย	คุณภาพของผลงาน	การนำเสนอ งาน	รวม

ผู้บันทึก

ลงชื่อ

(.....)

**แบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนการสอนโดยการแสดงละครของนักศึกษา สาขาวิชา
ภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจําปาศักดิ์**

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้สร้างขึ้นเพื่อวัดความคิดเห็นและการกระทำของนักศึกษาอันเกิดจากการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดโดยใช้การแสดงละคร ขอให้ตอบตามความคิดเห็นจริง

2. แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 ด้านกิจกรรม

ตอนที่ 2 ด้านเนื้อหา

ตอนที่ 3 ด้านประโยชน์และการนำไปใช้

3. คะแนนของแบบสอบถามจะแบ่งออกเป็นดังนี้

มากที่สุด = 5 คะแนน

มาก = 4 คะแนน

ปานกลาง = 3 คะแนน

น้อย = 2 คะแนน

น้อยที่สุด = 1 คะแนน

4. หลังจากนักศึกษาได้ศึกษาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การละครแล้ว นักศึกษามีความเห็นอย่างไร จงทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกนึกคิดของนักศึกษามากที่สุด

ตัวอย่าง

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. คำอธิบายเกี่ยวกับกิจกรรมการละครชัดเจน		✓			

5. หากมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมกรุณาเขียนลงในท้ายแบบสอบถาม

ตารางที่ 9 แบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนการสอนโดยการแสดงละครของนักศึกษา

ข้อที่	ข้อความ	ความรู้สึกรหรือการกระทำ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
กิจกรรม						
1	วิธีสอนของครูสามารถทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารได้ดีขึ้น					
2	นักศึกษาสามารถใช้ทักษะและกลยุทธ์ต่างๆ ในการพูดขณะทำกิจกรรม					
3	ครูสอนมีวิธีการช่วยเหลือนักศึกษาเมื่อมีปัญหาหรือติดขัดในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เป็นอย่างดี					
4	นักศึกษาไม่เกิดความเคร่งเครียดและสับสนในการทำกิจกรรม					
5	ในช่วงโม่งเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารครูเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึกการพูดเท่าที่ควร					
6	นักศึกษาไม่เกิดความเคร่งเครียดในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดโต้ตอบกับครู					
7	บทเรียนที่ใช้กิจกรรมการละครส่งเสริมให้นักศึกษาแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง และ อากัปกริยาได้อย่างเป็นธรรมชาติมากยิ่งขึ้น					
เนื้อหา						
8	เนื้อหาในกิจกรรมเหมาะสมกับความสามารถของนักศึกษา					
9	เนื้อหากิจกรรมการละครอยู่ในความสนใจของนักศึกษา					
10	เนื้อหากิจกรรมการละครส่งเสริมให้นักศึกษาพัฒนาทักษะในการพูดภาษาอังกฤษ					

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความ	ความรู้สึกหรือการกระทำ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
11	เนื้อหากิจกรรมช่วยสร้างเสริมประสบการณ์ทั้งด้านการแก้ปัญหาและการใช้ภาษาอังกฤษ					
12	เนื้อหากิจกรรมการละครทำให้นักศึกษาเกิดความกระตือรือร้นที่จะค้นคว้า และนำข้อมูลมาใช้เล่นละครในหัวข้อที่ตั้งไว้					
13	เนื้อหากิจกรรมการละครช่วยฝึกให้นักศึกษาได้มีโอกาสได้ลองผิดลองถูก ได้ฝึกทำงานร่วมกับผู้อื่น ฝึกการใช้ภาษา ใช้ความคิด เสริมสร้างความมั่นใจในการแสดงออก					
ประโยชน์และการนำไปใช้						
14	กิจกรรมช่วยให้การเรียนภาษาอังกฤษไม่น่าเบื่อและเข้าใจเนื้อหาบทเรียนง่ายขึ้น					
15	หลังจากเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทางด้านการพูดแล้วนักศึกษารู้สึกอยากพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นกว่าเดิม					
16	นักศึกษารู้สึกพอใจในความรู้และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของตัวเองที่ได้จากการจัดกิจกรรมของครู					
17	นักศึกษามีความกระตือรือร้นอยากรู้คำศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษใหม่ๆ เพื่อพัฒนาทักษะภาษาเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม					
18	นักศึกษาได้ใช้ภาษาอังกฤษอย่างแท้จริงและสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้					

ภาคผนวก ง

คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตารางที่ 10 การวิเคราะห์ความสอดคล้อง จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กระบวนการเรียนรู้ สื่อและ
แหล่งการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผลของแผนการจัดการเรียนการสอนที่ 1
ขั้นเตรียมการ

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	ค่าเฉลี่ย	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
จุดประสงค์การเรียนรู้						
1.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	2	5	11	3.67	มาก
1.2 สอดคล้องกับกิจกรรม	4	5	5	14	4.67	มาก
1.3 สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	4	2	5	11	3.67	มาก
เนื้อหา						
2.1 เหมาะสมกับระดับชั้นเรียน	4	5	3	12	4.00	มาก
2.2 เหมาะสมกับเวลาเรียน	3	5	2	10	3.33	ปานกลาง
2.3 มีความชัดเจนเข้าใจง่ายและน่าสนใจ	4	2	4	10	3.33	ปานกลาง
2.4 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	2	5	11	3.67	มาก
กระบวนการเรียนรู้						
3.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	5	5	14	4.67	มาก
3.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	14	4.67	มาก
3.3 เหมาะสมกับเวลาที่สอน	3	5	2	10	3.33	ปานกลาง
3.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4	5	4	13	4.33	มาก
3.5 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม	4	5	4	13	4.33	มาก
3.6 กิจกรรมเร้าความสนใจ	4	2	3	9	3.00	ปานกลาง
สื่อและแหล่งการเรียนรู้						
4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	2	4	10	3.33	ปานกลาง
4.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	2	4	10	3.33	ปานกลาง
4.3 สอดคล้องกับกิจกรรม	4	2	4	10	3.33	ปานกลาง

ตารางที่ 10 (ต่อ)

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	ค่าเฉลี่ย	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
4.4 ไร้ความสนใจ	4	2	4	10	3.33	ปานกลาง
การวัดและการประเมินผล						ปานกลาง
5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	4	13	4.33	มาก
5.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	5	4	13	4.33	มาก
5.3 เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน	4	5	4	13	4.33	มาก
5.4 การประเมินครอบคลุมทั้งความรู้ ทักษะ และเจตคติ	4	2	3	9	3.00	ปานกลาง
รวม	82	75	83	240	3.81	มาก

ตารางที่ 11 การวิเคราะห์ความสอดคล้อง จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหากระบวนการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผลของแผนการจัดการเรียนการสอนที่ 2 ขั้นตอนการศึกษาบทละครและเลือกผู้แสดง

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	ค่าเฉลี่ย	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
จุดประสงค์การเรียนรู้						
1.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	2	5	11	3.67	มาก
1.2 สอดคล้องกับกิจกรรม	4	2	5	11	3.67	มาก
1.3 สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	4	2	5	11	3.67	มาก
เนื้อหา						
2.1 เหมาะสมกับระดับชั้นเรียน	4	2	4	10	3.33	ปานกลาง
2.2 เหมาะสมกับเวลาเรียน	3	3	2	8	2.67	ปานกลาง
2.3 มีความชัดเจนเข้าใจง่ายและน่าสนใจ	4	2	4	10	3.33	ปานกลาง
2.4 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	2	5	11	3.67	มาก
กระบวนการเรียนรู้						
3.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	5	4	13	4.33	มาก
3.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	2	5	11	3.67	มาก
3.3 เหมาะสมกับเวลาที่สอน	3	5	2	10	3.33	ปานกลาง
3.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4	5	4	13	4.33	มาก
3.5 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม	4	5	4	13	4.33	มาก
3.6 กิจกรรมเร้าความสนใจ	4	3	4	11	3.00	ปานกลาง
สื่อและแหล่งการเรียนรู้						
4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	3	4	11	3.67	ปานกลาง
4.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	3	4	11	3.67	ปานกลาง
4.3 สอดคล้องกับกิจกรรม	4	3	4	11	3.67	ปานกลาง
4.4 เร้าความสนใจ	4	3	4	11	3.67	ปานกลาง

ตารางที่ 11 (ต่อ)

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	ค่าเฉลี่ย	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
การวัดและการประเมินผล						
5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	3	4	11	3.67	มาก
5.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	3	4	11	3.67	มาก
5.3 เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน	4	3	4	11	3.67	มาก
5.4 การประเมินครอบคลุมทั้งความรู้ ทักษะ และเจตคติ	4	3	3	10	3.33	ปานกลาง
รวม	82	64	84	230	3.65	มาก

ตารางที่ 12 การวิเคราะห์ความสอดคล้อง จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหากระบวนการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผลของแผนการจัดการเรียนการสอนที่ 2 ชั้นศึกษายาทซ้อมการแสดง เตรีมวัสดุอุปกรณ์และผู้ชมการแสดง

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	ค่าเฉลี่ย	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
จุดประสงค์การเรียนรู้						
1.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	2	5	11	3.67	มาก
1.2 สอดคล้องกับกิจกรรม	4	3	5	12	4.00	มาก
1.3 สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	4	2	5	11	3.67	มาก
เนื้อหา						
2.1 เหมาะสมกับระดับชั้นเรียน	4	3	4	11	3.67	มาก
2.2 เหมาะสมกับเวลาเรียน	3	3	3	9	3.00	ปานกลาง
2.3 มีความชัดเจนเข้าใจง่ายและน่าสนใจ	4	2	4	10	3.33	ปานกลาง
2.4 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	2	5	11	3.67	มาก
กระบวนการเรียนรู้						
3.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	2	5	11	3.67	มาก
3.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	2	5	11	3.67	มาก
3.3 เหมาะสมกับเวลาที่สอน	3	3	3	9	3.00	ปานกลาง
3.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4	3	4	11	3.67	มาก
3.5 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม	4	5	4	13	4.33	มาก
3.6 กิจกรรมเร้าความสนใจ	4	2	3	9	3.00	ปานกลาง

ตารางที่ 12 (ต่อ)

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	ค่าเฉลี่ย	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
สื่อและแหล่งการเรียนรู้						
4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	2	4	10	3.33	ปานกลาง
4.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	2	4	10	3.33	ปานกลาง
4.3 สอดคล้องกับกิจกรรม	4	2	4	10	3.33	ปานกลาง
4.4 ได้รับความสนใจ	4	2	3	9	3.00	ปานกลาง
การวัดและการประเมินผล						
5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	3	5	12	4.00	มาก
5.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	3	5	12	4.00	มาก
5.3 เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน	4	3	4	11	3.67	มาก
5.4 การประเมินครอบคลุมทั้งความรู้ ทักษะ และเจตคติ	4	2	4	10	3.33	ปานกลาง
รวม	82	53	88	223	3.54	มาก

ตารางที่ 13 การวิเคราะห์ความสอดคล้อง จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหากระบวนการเรียนรู้สื่อและ
แหล่งการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผลของแผนการจัดการเรียนการสอนที่ 4
ชั้นแสดง

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	ค่าเฉลี่ย	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
จุดประสงค์การเรียนรู้						
1.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	2	5	11	3.67	มาก
1.2 สอดคล้องกับกิจกรรม	4	2	5	11	3.67	มาก
1.3 สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ ที่คาดหวัง	4	2	5	11	3.67	มาก
เนื้อหา						
2.1 เหมาะสมกับระดับชั้นเรียน	4	3	4	11	3.67	มาก
2.2 เหมาะสมกับเวลาเรียน	3	3	3	9	3.00	ปานกลาง
2.3 มีความชัดเจนเข้าใจง่ายและ น่าสนใจ	4	2	4	10	3.33	ปานกลาง
2.4 สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	4	2	5	11	3.67	มาก
กระบวนการเรียนรู้						
3.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	2	5	11	3.67	มาก
3.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	4	2	5	11	3.67	มาก
3.3 เหมาะสมกับเวลาที่สอน	3	3	3	9	3.00	ปานกลาง
3.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4	3	4	11	3.67	มาก
3.5 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม	4	5	4	13	4.33	มาก
3.6 กิจกรรมเร้าความสนใจ	4	3	4	11	3.67	มาก

ตารางที่ 13 (ต่อ)

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	ค่าเฉลี่ย	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
สื่อและแหล่งการเรียนรู้						
4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	2	4	10	3.33	ปานกลาง
4.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	2	4	10	3.33	ปานกลาง
4.3 สอดคล้องกับกิจกรรม	4	2	4	10	3.33	ปานกลาง
4.4 ได้รับความสนใจ	4	2	4	10	3.33	ปานกลาง
การวัดและการประเมินผล						
5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	3	5	12	4.00	มาก
5.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	3	5	12	4.00	มาก
5.3 เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน	4	3	4	11	3.67	มาก
5.4 การประเมินครอบคลุมทั้งความรู้ ทักษะ และเจตคติ	4	2	4	10	3.33	ปานกลาง
รวม	82	53	90	225	3.57	มาก

ตารางที่ 14 การวิเคราะห์ความสอดคล้อง จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหากระบวนการเรียนรู้สื่อและ
แหล่งการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผลของแผนการจัดการเรียนการสอนที่ 4
ชั้นอภิปรายและสรุป

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	ค่าเฉลี่ย	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
จุดประสงค์การเรียนรู้						
1.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	2	5	11	3.67	มาก
1.2 สอดคล้องกับกิจกรรม	4	2	5	11	3.67	มาก
1.3 สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	4	2	5	11	3.67	มาก
เนื้อหา						
2.1 เหมาะสมกับระดับชั้นเรียน	4	3	4	11	3.67	มาก
2.2 เหมาะสมกับเวลาเรียน	3	3	4	10	3.33	ปานกลาง
2.3 มีความชัดเจนเข้าใจง่ายและน่าสนใจ	4	2	4	10	3.33	ปานกลาง
2.4 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	2	4	10	3.33	ปานกลาง
กระบวนการเรียนรู้						
3.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	3	4	11	3.67	มาก
3.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	3	4	11	3.67	มาก
3.3 เหมาะสมกับเวลาที่สอน	4	3	4	11	3.67	มาก
3.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4	3	4	11	3.67	มาก
3.5 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม	4	3	4	11	3.67	มาก
3.6 กิจกรรมเร้าความสนใจ	4	3	4	11	3.67	มาก

ตารางที่ 14 (ต่อ)

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	ค่าเฉลี่ย	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
สื่อและแหล่งการเรียนรู้						
4.1. สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	3	4	11	3.67	มาก
4.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	3	4	11	3.67	มาก
4.3 สอดคล้องกับกิจกรรม	4	3	4	11	3.67	มาก
4.4 ได้รับความสนใจ	4	3	4	11	3.67	มาก
การวัดและการประเมินผล						
5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	3	5	12	4.00	มาก
5.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	3	5	12	4.00	มาก
5.3 เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน	4	3	4	11	3.67	มาก
5.4 การประเมินครอบคลุมทั้งความรู้ ทักษะ และเจตคติ	4	2	5	11	3.67	มาก
รวม	83	57	90	230	3.65	มาก

ตารางที่ 15 การวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของแบบวัด
ทักษะการพูด

จุดประสงค์การเรียนรู้	ลำดับ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			R	IOC
		1	2	3		
Ss should be able to improve their daily English skills	1	1	1	1	3	1.00
	2	1	1	1	3	1.00
	3	1	1	1	3	1.00
	4	1	1	0	2	0.67
	5	1	1	0	2	0.67
	6	1	1	1	3	1.00
	7	1	1	0	2	0.67
	8	1	1	1	3	1.00
	9	1	1	1	3	1.00
	10	1	1	0	2	0.67

ตารางที่ 16 การวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของแบบทดสอบ
วัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			R	IOC
	1	2	3		
1	1	1	1	3	1.00
2	1	1	1	3	1.00
3	1	1	1	3	1.00
4	1	1	1	3	1.00
5	1	1	1	3	1.00
6	1	1	1	3	1.00
7	1	1	1	3	1.00
8	1	1	1	3	1.00
9	1	1	1	3	1.00
10	1	1	1	3	1.00
11	1	1	1	3	1.00
12	1	1	1	3	1.00
13	1	1	1	3	1.00
14	1	1	1	3	1.00
15	1	1	1	3	1.00
16	1	1	1	3	1.00
17	1	1	1	3	1.00
18	1	1	1	3	1.00
19	1	1	1	3	1.00
20	1	1	1	3	1.00
21	1	1	1	3	1.00
22	1	1	0	2	0.67

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			R	IOC
	1	2	3		
23	1	1	0	2	0.67
24	1	1	1	3	1.00
25	1	1	1	3	1.00
26	1	1	1	3	1.00
27	1	1	1	3	1.00
28	1	1	1	3	1.00
29	1	1	0	2	0.67
30	1	1	1	3	1.00
31	1	1	1	3	1.00
32	1	1	1	3	1.00
33	1	1	1	3	1.00
34	1	1	1	3	1.00
35	1	1	1	3	1.00
36	1	1	1	3	1.00
37	1	1	1	3	1.00
38	1	1	1	3	1.00
39	1	1	1	3	1.00
40	1	1	1	3	1.00
41	1	1	1	3	1.00
42	1	1	1	3	1.00
43	1	1	1	3	1.00
44	1	1	1	3	1.00
45	1	1	1	3	1.00

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			<i>R</i>	<i>IOC</i>
	1	2	3		
46	1	1	0	2	0.67
47	1	1	1	3	1.00
48	1	1	1	3	1.00
49	1	1	1	3	1.00

ตารางที่ 17 การวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนเรียนการสอน
โดยใช้การแสดงละคร กับจุดประสงค์การจัดการเรียนรู้

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			R	IOC
	1	2	3		
1	1	1	1	3	1.00
2	1	1	1	3	1.00
3	1	1	0	2	0.67
4	1	1	0	2	0.67
5	1	1	1	3	1.00
6	1	1	0	2	0.67
7	1	1	1	3	1.00
8	1	1	1	3	1.00
9	1	1	0	2	0.67
10	1	1	1	3	1.00
11	1	1	1	3	1.00
12	1	1	1	3	1.00
13	1	1	1	3	1.00
14	1	1	1	3	1.00
15	1	1	0	2	0.67
16	1	1	0	2	0.67
17	1	1	1	3	1.00
18	1	1	1	3	1.00

ตารางที่ 18 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด

ข้อที่	p	r	ข้อที่	p	r
1	0.67	0.27	24	0.63	0.60
2	0.8	0.27	25	0.57	0.33
3	0.57	0.73	26	0.77	0.33
4	0.73	0.27	27	0.80	0.40
5	0.5	0.6	28	0.7	0.4
6	0.47	0.53	29	0.43	0.20
7	0.77	0.33	30	0.67	0.40
8	0.8	0.4	31	0.63	0.47
9	0.7	0.2	32	0.73	0.53
10	0.67	0.4	33	0.80	0.40
11	0.63	0.2	34	0.67	0.40
12	0.67	0.27	35	0.63	0.47
13	0.8	0.4	36	0.77	0.33
14	0.63	0.47	37	0.63	0.20
15	0.77	0.33	38	0.57	0.47
16	0.6	0.4	39	0.60	0.40
17	0.70	0.33	40	0.70	0.33
18	0.57	0.33	41	0.40	0.40
19	0.53	0.67	42	0.63	0.73
20	0.60	0.40	43	0.57	0.47
21	0.80	0.40	44	0.57	0.47
22	0.73	0.40	45	0.50	0.47
23	0.90	0.20			

ภาคผนวก จ
การวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ 19 คะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดวิจจากแบบวัดทักษะการพูด ก่อนการทดลอง
 ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม (คะแนนเต็ม 25 คะแนน)

คนที่	กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง	คนที่	กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง
1	14	14	16	14	14
2	14	14	17	14	13
3	14	13	18	14	14
4	14	14	19	14	14
5	13	13	20	13	13
6	13	13	21	14	14
7	13	13	22	13	13
8	14	14	23	13	13
9	14	13	24	14	14
10	14	14	25	14	14
11	14	13	26	13	13
12	14	14	27	14	14
13	13	14	28	13	13
14	15	14	29	13	13
15	13	14	30	14	14

ตารางที่ 20 คะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดจากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด ก่อนการทดลอง
ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม (คะแนนเต็ม 45 คะแนน)

คนที่	กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง	คนที่	กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง
1	30	30	16	30	29
2	29	30	17	26	26
3	32	31	18	23	23
4	29	29	19	25	25
5	31	31	20	21	20
6	32	32	21	21	21
7	31	31	22	20	20
8	31	31	23	17	16
9	33	33	24	18	18
10	32	30	25	18	18
11	30	30	26	17	17
12	32	32	27	16	16
13	33	33	28	16	16
14	31	31	29	14	14
15	32	32	30	15	15

ตารางที่ 21 คะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดวัดจากแบบวัดทักษะการพูด ก่อนและหลังการทดลอง
ของกลุ่มควบคุม (คะแนนเต็ม 25 คะแนน)

คนที่	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง	คนที่	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง
1	14	13	16	14	15
2	14	14	17	14	14
3	14	14	18	14	15
4	14	14	19	14	13
5	13	14	20	13	14
6	13	15	21	14	14
7	13	14	22	13	14
8	14	14	23	13	14
9	14	15	24	14	14
10	14	15	25	14	13
11	14	15	26	13	14
12	14	14	27	14	14
13	13	15	28	13	13
14	15	14	29	13	13
15	13	14	30	14	14

หมายเหตุ ค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนการทดลองมีค่าเท่ากับ 13.67
ค่าเฉลี่ยคะแนนหลังการทดลองมีค่าเท่ากับ 14.07

ตารางที่ 22 คะแนนผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษวัดจากแบบทดสอบทักษะการพูด ก่อนและหลัง
การทดลองของกลุ่มทดลอง (คะแนนเต็ม 25 คะแนน)

คนที่	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง	คนที่	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง
1	14	19	16	14	19
2	14	19	17	13	19
3	13	19	18	14	18
4	14	19	19	14	19
5	13	19	20	13	19
6	13	19	21	14	18
7	13	18	22	13	18
8	14	19	23	13	19
9	13	19	24	14	18
10	14	19	25	14	19
11	13	19	26	13	18
12	14	18	27	14	18
13	14	19	28	13	19
14	14	18	29	13	19
15	14	18	30	14	19

หมายเหตุ ค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนการทดลองมีค่าเท่ากับ 13.57

· ค่าเฉลี่ยคะแนนหลังการทดลองมีค่าเท่ากับ 18.67 ·

ตารางที่ 23 คะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดวิคจากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด ก่อนและหลัง
การทดลองของกลุ่มควบคุม (คะแนนเต็ม 45 คะแนน)

คนที่	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง	คนที่	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง
1	30	32	16	30	27
2	29	34	17	26	26
3	32	33	18	23	22
4	29	33	19	25	25
5	31	32	20	21	21
6	32	33	21	21	21
7	31	32	22	20	18
8	31	33	23	17	19
9	33	33	24	18	19
10	32	32	25	18	20
11	30	32	26	17	19
12	32	32	27	16	19
13	33	32	28	16	16
14	31	32	29	14	16
15	32	30	30	15	17

หมายเหตุ ค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนการทดลองมีค่าเท่ากับ 25.50
ค่าเฉลี่ยคะแนนหลังการทดลองมีค่าเท่ากับ 26.33

ตารางที่ 24 คะแนนผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษวัดจากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด ก่อนและ
หลังการทดลองของกลุ่มทดลอง (คะแนนเต็ม 45 คะแนน)

คนที่	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง	คนที่	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง
1	30	42	16	29	35
2	30	39	17	26	29
3	31	42	18	23	27
4	29	38	19	25	29
5	31	41	20	20	27
6	32	36	21	21	26
7	31	38	22	20	26
8	31	39	23	16	23
9	33	40	24	18	24
10	30	38	25	18	25
11	30	40	26	17	24
12	32	41	27	16	23
13	33	40	28	16	24
14	31	41	29	14	23
15	32	41	30	15	24

หมายเหตุ ค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนการทดลองมีค่าเท่ากับ 25.33
ค่าเฉลี่ยคะแนนหลังการทดลองมีค่าเท่ากับ 32.73

ตารางที่ 25 การคำนวณค่าคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์
ด้านการพูด โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดของนักศึกษากลุ่มทดลองที่
เรียนโดยใช้การแสดงละคร และกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยแบบปกติ หลังการทดลอง

	Group	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
Score	group1	30	32.83	7.461	1.362
	group2	30	26.33	6.578	1.201

	Levene's Test for Equality of Variances	t-test for Equality of Means								
		F	Sig.	t	df	Sig. (2- tailed)	Mean Difference	Std. Error Difference	95% Confidence Interval of the Difference	
									Lower	Upper
Score	Equal variances assumed	3.063	.085	3.579	58	.001	6.500	1.816	2.865	10.135
	Equal variances not assumed			3.579	57.103	.001	6.500	1.816	2.864	10.136

ตารางที่ 26 การคำนวณคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์
 ด้านการพูดโดยใช้แบบวัดทักษะการพูดของนักศึกษากลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้
 การแสดงละคร และกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยแบบปกติ หลังการทดลอง

Group Statistics

	Group	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
Score	group1	30	18.67	.479	.088
	group2	30	14.07	.640	.117

Independent Samples Test

	Levene's Test for Equality of Variances	t-test for Equality of Means								
		F	Sig.	t	df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference	Std. Error Difference	95% Confidence Interval of the Difference	
									Lower	Upper
Score	Equal variances assumed	.010	.921	31.517	58	.000	4.600	.146	4.308	4.892
	Equal variances not assumed			31.517	53.767	.000	4.600	.146	4.307	4.893

ตารางที่ 27 การคำนวณคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์
ด้านการพูดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดสำหรับนักศึกษากลุ่มทดลอง
ที่เรียนโดยใช้การแสดงละคร ก่อนและหลังการทดลอง

Paired Samples Statistics

		Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair 1	pretest	25.33	30	6.645	1.213
	posttest	32.83	30	7.461	1.362

Paired Samples Correlations

		N	Correlation	Sig.
Pair 1	pretest & posttest	30	.959	.000

Paired Samples Test

	Paired Differences					t	df	Sig. (2-tailed)
	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	95% Confidence Interval of the Difference				
				Lower	Upper			
Pair 1 pretest - posttest	-7.500	2.177	.398	-8.313	-6.687	-18.866	29	.000

ตารางที่ 28 การคำนวณคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์
ด้านการพูดโดยใช้แบบวัดทักษะการพูดสำหรับนักศึกษากลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้
การแสดงละคร ก่อนและหลังการทดลอง

Paired Samples Statistics

		Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair 1	pretest	13.57	30	.504	.092
	posttest	18.67	30	.479	.088

Paired Samples Correlations

		N	Correlation	Sig.
Pair 1	pretest & posttest	30	-.190	.314

Paired Samples Test

	Paired Differences					t	df	Sig. (2-tailed)
	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	95% Confidence Interval of the Difference				
				Lower	Upper			
Pair 1 pretest - posttest	- 5.100	.759	.139	-5.383	-4.817	- 36.810	29	.000